

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 272

33e jaargang

29 oktober 1990

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
90/C 272/01	nr. 643/89 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Communautaire steun bij de productie van kernenergie	1
90/C 272/02	nr. 752/89 van de heer Gerardo Fernández Albor aan de Commissie Betreft: Publikatie van werken over de geschiedenis van de cultuur van het Europese continent	1
90/C 272/03	nr. 762/89 van de heer Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Controle-organisatie olijfoliesubsidie	2
90/C 272/04	nr. 813/89 van de heer Bryan Cassidy aan de Commissie Betreft: Kwaliteitsnormen voor drinkwater	3
90/C 272/05	nr. 968/89 van mevrouw Marie-Claude Vayssade aan de Commissie Betreft: Positie van personen met dubbele nationaliteit ten aanzien van het vrije verkeer van studenten en de gelijkwaardigheid van diploma's	3
90/C 272/06	nr. 1076/89 van de heer Christopher Jackson aan de Commissie Betreft: EG-invoerverbod op huiden van jonge robben	4
90/C 272/07	nr. 1105/89 van de heer Pol Marck aan de Commissie Betreft: „Food and Drug Administration”	4
90/C 272/08	nr. 1295/89 van de heer Juan Gangoiti Llaguno aan de Commissie Betreft: Steunmaatregelen voor de communautaire textielsector	5
90/C 272/09	nr. 93/90 van de heer Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Rozijnen	6
90/C 272/10	nr. 101/90 van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Slachtoffers van tabaksverslaving in de Gemeenschap	7

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 272/11	nr. 104/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: In Malawi gevangen gehouden neurochirurg	7
90/C 272/12	nr. 105/90 van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: In Myanmar vastgehouden studentenleider	7
90/C 272/13	nr. 203/90 van de heer Ernest Glinne aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Franse ambassade te Kaboel	8
90/C 272/14	nr. 242/90 van de heer Vincenzo Mattina aan de Commissie Betreft: Bosbrandpreventie en civiele bescherming	8
90/C 272/15	nr. 259/90 van de heer Edward McMillan-Scott aan de Commissie Betreft: Bagagecontrole op de luchthavens van de Gemeenschap	9
90/C 272/16	nr. 1178/90 van de heer Edward McMillan-Scott aan de Commissie Betreft: Bagagecontrole op luchthavens in de Gemeenschap	9
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 259/90 en 1178/90	9
90/C 272/17	nr. 280/90 van de heer Carlos Robles Piquer aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Nieuwe schendingen van de mensenrechten in Burkina Faso	9
90/C 272/18	nr. 282/90 van mevrouw Dorothee Piermont aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Met medewerking van de pers- en voorlichtingsdienst van de Bondsregering uitgegeven onderwijsmateriaal waarin Duitsland met de grenzen van 1937 wordt aangeduid	10
90/C 272/19	nr. 324/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Raad Betreft: Embargo op wapenhandel met China	10
90/C 272/20	nr. 325/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Raad Betreft: Onafhankelijke waarnemers bij processen in China	10
90/C 272/21	nr. 326/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Staat van beleg in Tibet	11
90/C 272/22	nr. 353/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Symposium van Parijs over de eliminatie van atoomafval	11
90/C 272/23	nr. 359/90 van de heer Paul Staes aan de Commissie Betreft: Euratom en Zuidafrikaans uranium	11
90/C 272/24	nr. 382/90 van de heer Carlos Robles Piquer aan de Commissie Betreft: Soepeler inning met terugwerkende kracht van gezinsuitkeringen door migrerende werknemers	12

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	<u>Bladzijde</u>
90/C 272/25	nr. 397/90 van de heer Alonso Puerta aan de Commissie Betreft: Toepassing in het autonome gebied Asturië (Spanje) van de richtlijnen inzake de waterkwaliteit	13
90/C 272/26	nr. 414/90 van de heer Maxime Verhagen aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Wederrechtelijke executies in Liberia	14
90/C 272/27	nr. 423/90 van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Gevangenhouding van protestanten en katholieken in China	14
90/C 272/28	nr. 438/90 van de heer Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: De Atlantische kustgebieden en het Europese Jaar van het Toerisme	15
90/C 272/29	nr. 442/90 van de heer Antoni Gutiérrez Díaz aan de Commissie Betreft: Ziekte van Alzheimer	15
90/C 272/30	nr. 443/90 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Beoordeling van het belang van onderzoek op het gebied van medicamenten	16
90/C 272/31	nr. 450/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Toeneming van het aantal tuberculosegevallen in Italië	16
90/C 272/32	nr. 472/90 van mevrouw Maria Santos aan de Commissie Betreft: Vrijwillige zwangerschapsonderbreking	17
90/C 272/33	nr. 502/90 van de heer Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Posttarieven in de Gemeenschap	17
90/C 272/34	nr. 563/90 van mevrouw Anita Pollack aan de Commissie Betreft: Milieu-effecten van het vrachtwagenvervoer	17
90/C 272/35	nr. 573/90 van de heer Alexander Langer aan de Commissie Betreft: Ongecontroleerde uitvoer van giftig en schadelijk afval naar Roemenië	18
90/C 272/36	nr. 618/90 van de heer Gijs de Vries aan de Commissie Betreft: BTW op gebruikte auto's	19
90/C 272/37	nr. 633/90 van de heer Marc Galle aan de Commissie Betreft: Ivoorhandel	19
90/C 272/38	nr. 646/90 van de heer Luigi Moretti aan de Commissie Betreft: Registratie in Italië van uit andere Lid-Staten ingevoerde auto's	20
90/C 272/39	nr. 658/90 van de heer Artur da Cunha Oliveira aan de Commissie Betreft: Olivieklek op de kusten van Madeira	20
90/C 272/40	nr. 659/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Afvalbeleid en vuilverbranding	21

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 272/41	nr. 660/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Afvalbeleid en vuilverbranding	21
90/C 272/42	nr. 666/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Vuilverbranding en afvalbeleid	21
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 659/90, 660/90 en 666/90 ...	21
90/C 272/43	nr. 662/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Kernfusie	22
90/C 272/44	nr. 663/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Toekomstige fusiereactor	22
90/C 272/45	nr. 664/90 van mevrouw Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: Financiële middelen voor het ITER-programma	23
90/C 272/46	nr. 677/90 van mevrouw Ana Miranda de Lage aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: CVSE-conferentie te Bonn	23
90/C 272/47	nr. 702/90 van de heer James Ford aan de Commissie Betreft: Project ter bevordering van de propagatie van inheemse planten	24
90/C 272/48	nr. 703/90 van de heer James Ford aan de Commissie Betreft: Veralgemeend gebruik van autoruiten van getint glas	24
90/C 272/49	nr. 713/90 van de leden Yves Verwaerde en Jean-Pierre Raffarin aan de Commissie Betreft: Waterverontreiniging	25
90/C 272/50	nr. 718/90 van mevrouw Jessica Larive aan de Commissie Betreft: Toelating tot de heelkundige beroepsgroep in Nederland	25
90/C 272/51	nr. 738/90 van mevrouw Mechthild von Alemann aan de Raad Betreft: Erkenning van in het buitenland verworven diploma's voorbereidend hoger onderwijs voor Duitsers	25
90/C 272/52	nr. 747/90 van de heer James Janssen van Raay aan de Commissie Betreft: Financiële steun om de kleinere en zwakkere leden/landen in de gelegenheid te stellen volwaardig deel te nemen aan de opstelling van Europese normen	26
90/C 272/53	nr. 753/90 van de heer Hemmo Muntingh aan de Commissie Betreft: Voortgang van het actieprogramma voor de monniksrob, dat is vastgesteld door de Staten die partij zijn bij het Verdrag van Barcelona	27
90/C 272/54	nr. 776/90 van de heer Hemmo Muntingh aan de Commissie Betreft: Coördinatie van activiteiten ter bescherming van de monniksrob	27
90/C 272/55	nr. 798/90 van de leden Carlos Carvalhas en Joaquim Miranda da Silva aan de Commissie Betreft: Zeeden (Pinus Pinaster)	28

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 272/56	nr. 818/90 van de leden Eusebio Cano Pinto en Ana Miranda de Lage aan de Commissie Betreft: De gebeurtenissen in Oost-Europa en de gevolgen ervan voor de Gemeenschap	28
90/C 272/57	nr. 875/90 van de heer Peter Crampton aan de Commissie Betreft: Volledig verbod van asbest in de Europese Gemeenschap	29
90/C 272/58	nr. 889/90 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Gevaarlijke „tatoeëring” voor kinderen	29
90/C 272/59	nr. 917/90 van de heer George Patterson aan de Commissie Betreft: Geneesmiddelenmarkt	30
90/C 272/60	nr. 918/90 van de heer George Patterson aan de Commissie Betreft: BTW op onderwijsactiviteiten	30
90/C 272/61	nr. 948/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Gebrek aan paramedisch personeel in de Italiaanse gezondheidszorg	31
90/C 272/62	nr. 972/90 van de heer Antoni Gutiérrez Díaz aan de Commissie Betreft: Bescherming van het meer van Managua (Nicaragua)	31
90/C 272/63	nr. 985/90 van mevrouw Anna Hermans aan de Commissie Betreft: Onkruidverdelger Atrazine	31
90/C 272/64	nr. 988/90 van mevrouw Anna Hermans aan de Commissie Betreft: Aanklacht Europese Commissie ten opzichte van Vlaams Kabeldecreet	32
90/C 272/65	nr. 1038/90 van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru aan de Raad Betreft: Tweede Kamer van de Europese Gemeenschappen	32
90/C 272/66	nr. 1079/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Europees jaar van het toerisme — Financiële middelen voor Schotse projecten	33
90/C 272/67	nr. 1089/90 van mevrouw Lissy Gröner aan de Commissie Betreft: Rechtspositie van de vrouw in multinationale huwelijken	33
90/C 272/68	nr. 1120/90 van mevrouw Anna Hermans aan de Commissie Betreft: Artikel 40 van het Vierde Verdrag van Lomé	33
90/C 272/69	nr. 1122/90 van de heer Ben Fayot aan de Commissie Betreft: Vestiging van de „Société Lorraine de récupération” aan de Frans-Belgisch-Luxemburgse grens	34
90/C 272/70	nr. 1133/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: CVSE-conferentie over de menselijke dimensie	35
90/C 272/71	nr. 1152/90 van de leden Eugenio Melandri en Alexander Langer aan de Commissie Betreft: Kinderhandel in Sierra Leone	35
90/C 272/72	nr. 1156/90 van de heer Carlos Robles Piquer aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Frans-Duitse diplomatieke samenwerking	36

(Vervolg z.o.z.)

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 272/73	nr. 1170/90 van de heer Maxime Verhagen aan de Commissie Betreft: Oorlogssituatie in Ethiopië	36
90/C 272/74	nr. 1193/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Hulp aan de Eritrese en Somalische vluchtelingen	37
90/C 272/75	nr. 1215/90 van de heer François-Xavier de Donnée aan de Raad Betreft: Uitbreiding van het Europees Monetair Stelsel (EMS)	37
90/C 272/76	nr. 1235/90 van de heer Eugenio Melandri aan de Commissie Betreft: Handel in conventionele wapens die door de Akkoorden van Wenen overtollig zijn geworden	38
90/C 272/77	nr. 1241/90 van de heer Gérard Monnier-Besombes aan de Commissie Betreft: Discriminerende maatregelen en sancties tegen principiële dienstweigeraars in Europa	38
90/C 272/78	nr. 1255/90 van de leden Enrico Falqui, Gianfranco Amendola, Paul Lannoye, Gérard Monnier-Besombes, Virginio Bettini en Didier Anger aan de Commissie Betreft: Steun van de Gemeenschap voor onderzoek en/of gebruik van bestrijdingsmiddelen in de Lid-Staten	39
90/C 272/79	nr. 1274/90 van de leden Jesús Cabezón Alonso, Josep Pons Grau en María Izquierdo Rojo aan de Commissie Betreft: Onvolledige besteding van de kredieten opgevoerd op begrotingslijn 9651 van de begroting van 1988	39
90/C 272/80	nr. 1278/90 van de heer François-Xavier de Donnée aan de Commissie Betreft: Investeringsproblemen in de Verenigde Staten	39
90/C 272/81	nr. 1282/90 van mevrouw Winifred Ewing aan de Commissie Betreft: Japanse invoerheffing op lederartikelen uit de Gemeenschap	40
90/C 272/82	nr. 1302/90 van de heer Dieter Rogalla aan de Commissie Betreft: Douaneborden aan de binnengrenzen van de Gemeenschap	40
90/C 272/83	nr. 1341/90 van mevrouw Dorothee Piermont aan de Raad Betreft: Bevestiging van de non-kernwapenstatus van de Duitse Democratische Republiek (DDR) door de Europese Raad van Dublin (28 april 1990)	41
90/C 272/84	nr. 1374/90 van de heer Carlos Robles Piquer aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen Betreft: Bevordering van de democratische ontwikkeling in Mexico	41
90/C 272/85	nr. 1418/90 van de heer Adrien Zeller aan de Commissie Betreft: Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en uitvoering van vonnissen in burgerlijke en handelszaken tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap en de Lid-Staten van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA)	42
90/C 272/86	nr. 1419/90 van de heer Adrien Zeller aan de Commissie Betreft: Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en uitvoering van vonnissen in burgerlijke en handelszaken tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap	42
90/C 272/87	nr. 1441/90 van mevrouw Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Gebrekkig functioneren van de gezondheidsdiensten in de Lid-Staten	42
90/C 272/88	nr. 1482/90 van de heer Friedrich Merz aan de Commissie Betreft: Kosteloos vervoer van begeleiders van gehandicapten in de Europese Gemeenschap ..	43

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
90/C 272/89	nr. 1561/90 van de heer Filippos Pierros aan de Commissie Betreft: De oprichting van een Euro-beurs	43
90/C 272/90	nr. 1591/90 van de heer Gérard Deprez aan de Commissie Betreft: Financiële steun uit de structuurfondsen voor Wallonië	43
90/C 272/91	nr. 1610/90 van de leden María Izquierdo Rojo, Josep Pons Grau, Jesús Cabezón Alonso, Enrique Sapena Granell, Mateo Sierra Bardaji, Carmen Díez de Rivera Icaza en Francisco Sanz Fernández aan de Commissie Betreft: Oprichting van een Europees-Mediterrane Ontwikkelingsbank	44
90/C 272/92	nr. 1658/90 van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Euro-mediterrane Bank	44
	Gecombineerd antwoord op de schriftelijke vragen nr. 1610/90 en 1658/90	44
90/C 272/93	nr. 1639/90 van de heer Bryan Cassidy aan de Raad Betreft: Programma „Europa tegen kanker” 1990—1994: strijd tegen het tabakgebruik	44
90/C 272/94	nr. 1645/90 van de heer Joachim Dalsass aan de Raad Betreft: Decreet van de president van de Italiaanse Republiek nr. 223 van 30 mei 1989 (artikel 7, paragraaf 3) — Inbreuk op de communautaire voorschriften inzake vrij verkeer	45
90/C 272/95	nr. 1660/90 van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru aan de Commissie Betreft: Bezetting van de lokalen van het orthodoxe patriarchaat van Jeruzalem	45
90/C 272/96	nr. 1680/90 van mevrouw Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar aan de Commissie Betreft: Opleiding van hogere overheidsambtenaren in de Latijnamerikaanse landen	45
90/C 272/97	nr. 1710/90 van de leden Dagmar Roth-Behrendt en Barbara Schmidbauer aan de Commissie Betreft: Criteria voor de selectieprocedures van de Europese Gemeenschappen	46
90/C 272/98	nr. 1713/90 van de heer Rolf Linkohr aan de Raad Betreft: Tewerkstelling van gehandicapten in de Instellingen van de Europese Gemeenschappen	46
90/C 272/99	nr. 1724/90 van de heer Gerardo Fernández-Albor aan de Commissie Betreft: Communautaire steun voor de publikatie van gidsen voor werkzoekenden	47
90/C 272/100	nr. 1727/90 van de heer Ernest Glinne aan de Raad Betreft: Politiek-militaire situatie in Ethiopië en het hulpprogramma	48
90/C 272/101	nr. 1729/90 van de heer Ernest Glinne aan de Raad Betreft: Milieuprogramma van de Verenigde Naties en bescherming van de ozonlaag	49
90/C 272/102	nr. 1756/90 van de heer Pol Marck aan de Commissie Betreft: Bewerkte oppervlaktes van groente	49
90/C 272/103	nr. 1839/90 van de heer Fernand Herman aan de Commissie Betreft: Gezinsbeleid	50

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 643/89**van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(27 oktober 1989)**(90/C 272/01)*

Betreft: Communautaire steun bij de productie van kern-energie

In het verslag van het Franse Commissariaat voor Atoomenergie van 1987 werd reeds de nadruk gelegd op de noodzaak kernenergie als een onmisbare stimulans voor de opbouw van een verenigd Europa te beschouwen, zowel met het oog op de onafhankelijkheid op energiegebied als het technologisch niveau, de mededinging en de milieubescherming. Dank zij dit beleid heeft Frankrijk kans gezien een netto exporteur van elektriciteit naar de buurlanden te worden.

Meent de Commissie, gezien dit alles, de evenwichtige ontwikkeling van de nucleaire sector in heel de Gemeenschap te moeten bevorderen opdat deze sector een belangrijke rol kan spelen bij de opbouw van Europa, door enerzijds de noodzakelijke onafhankelijkheid van de Gemeenschap op energiegebied te waarborgen en anderzijds de huidige verschillen binnen de Gemeenschap tegen te gaan?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(15 januari 1989)

De Commissie blijft ervan overtuigd dat het gebruik van schone en veilige kernenergie voor elektriciteitsopwekking onder de voorwaarden van de mededeling van de Commissie over energie en milieu ⁽¹⁾ de onafhankelijkheid van de Gemeenschap op energiegebied vergroot en bijdraagt aan het mededingingsvermogen van de Europese ondernemingen zonder de luchtverontreiniging te verergeren.

De Commissie wijst erop dat het radioactieve afval en lozingswater van kernenergie onder de bepalingen inzake de bescherming van de gezondheid van het Euratom-Verdrag vallen. Het geachte Parlementslid moge eveneens worden verwezen naar de mededeling van de Commissie over het indicatief programma op het gebied van kernenergie voor de Gemeenschap (PINC) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Document COM(89) 369 def.

⁽²⁾ Documenten COM(85) 401 def. en COM(89) 347 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 752/89**van de heer Gerardo Fernández Albor (PPE)****aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen***(23 november 1989)**(90/C 272/02)*

Betreft: Publikatie van werken over de geschiedenis van de cultuur van het Europese continent

Het belangrijke project dat vijf Europese uitgevers trachten op te zetten voor de gelijktijdige publikatie van veertien werken over de geschiedenis en de cultuur van Europa, heeft veel belangstelling gewekt bij de voorstanders van Europa, aangezien ook met bovengenoemd voornemen wordt getracht „via uiteenlopende invalshoeken op zoek te gaan naar een rijk geschakeerd en tegenstrijdig Europa met een constructuerend pluralisme dat dient te evalueren naar een harmonieus pluralisme”, zoals een van de initiatiefnemers verklaarde.

Is de Commissie niet van oordeel dat bovengenoemd project, dat immers door Europeanen voor Europeanen is geschreven, onder communautaire auspiciën dient te worden uitgevoerd, aangezien de initiatiefnemers hebben laten blijken dat zij bovengenoemd project voor de communautaire Instellingen willen uitzetenen?

**Antwoord van de heer Dondelinger
namens de Commissie
(18 april 1990)**

De Commissie geeft haar voldoening te kennen over de verschillende projecten die zijn opgezet om werken over de geschiedenis van de Europese cultuur te publiceren en die beantwoorden aan de oproep die de Europese Raad in zijn Plechtige Verklaring van Stuttgart (19 juni 1983) heeft gedaan met het oog op de bevordering van het Europese bewustzijn.

De Commissie kan de Europese uitgevers alleen maar aanmoedigen om dergelijke initiatieven te nemen en verheugt zich erover dat de samenwerking tussen de Europese uitgeverijen voortdurend toeneemt in het vooruitzicht van de interne markt van 1992.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 762/89

van de heer Mihail Papayannakis (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 november 1989)

(90/C 272/03)

Betreft: Controle-organisatie olijfoliesubsidie

De in Griekenland opgerichte Controleorganisatie olijfoliesubsidie functioneert voorlopig dank zij EG-financiering (startbedrag: 1 miljard dr.); zij is nog maar juist begonnen met haar zeer belangrijke werkzaamheden, maar heeft haar controle nog niet kunnen uitstrekken tot bij voorbeeld de sector van de standaardisatie van de olijfolie.

Volgens betrouwbare inlichtingen wordt de werking van de organisatie om diverse, niet altijd klare redenen, bemoeilijkt. Zo is de verdeling van de subsidie ondoorzichtig en worden naar alle waarschijnlijkheid veel kleine producenten gedupeerd, zonder dat duidelijk is wie hiervan profiteren.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij zal treffen, opdat:

1. de organisatie onverwijld normaal zal kunnen functioneren en haar werkzaamheden tot alle onderdelen van de olijfoliebranche zal kunnen uitstrekken;
2. de autonomie van de werkzaamheden van de organisatie en van haar organisatiestructuur ook werkelijk wordt gewaarborgd;
3. de financiering van de organisatie voorlopig nog uitsluitend door de Gemeenschap blijft plaatsvinden;
4. het feit dat de Griekse Staat zich niet aan de geldende bepalingen houdt, er niet toe leidt dat de Griekse producenten, die beslist niet verantwoordelijk zijn

voor de problemen van de organisatie, worden gedupeerd.

**Antwoord van de heer MacSharry
namens de Commissie
(16 maart 1990)**

1 en 2. Het is de Commissie bekend dat de Griekse autoriteiten recentelijk het functioneren van het controlebureau voor olijfolie hebben belemmerd. De maatregelen hadden vooral betrekking op de inmenging van de autoriteiten in bepaalde administratieve procedures van het bureau, waardoor op een aantal gebieden en vooral bij de aanwerving van extra personeel en de levering van goederen (computers, dienstwagens, enz.) vertraging is ontstaan. Er moet evenwel worden opgemerkt dat er geen inmenging is geweest in de belangrijkste controleactiviteiten van het bureau, die volgens de vastgestelde regeling blijken te worden uitgevoerd.

De Commissie heeft de Griekse Regering onmiddellijk verzocht om, in overeenstemming met de wetgeving, de autonomie van het bureau, zowel wat betreft de organisatiestructuur als de werkzaamheden, strikt in acht te nemen. Voor de nabije toekomst zijn bilaterale besprekingen gepland tussen de Commissie en de Griekse Regering om de situatie te verduidelijken.

De Commissie is het erme eens dat de werkzaamheden van het bureau zo snel mogelijk moeten worden uitgebreid tot alle belangrijke regelingen waarvoor door het EOGFL, Afdeling Garantie, uitgaven worden gedaan in de olijfoliesector. In dit verband heeft de Raad onlangs Verordening (EEG) nr. 200/90⁽¹⁾ vastgesteld, waarbij de bevoegdheden van de bureaus in de producerende Lid-Staten worden uitgebreid met controles op de consumptiesteun en de opslag.

3. De uitgaven van de bureaus in de producerende Lid-Staten worden tot en met 31 oktober 1992 gefinancierd uit de begroting van de Gemeenschap op grond van artikel 1, lid 5, van Verordening (EEG) nr. 2262/84 van de Raad⁽²⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3888/88⁽³⁾. Overeenkomstig dat artikel zal de Commissie te zijner tijd een voorstel indienen voor de financiering vanaf het verkoopseizoen 1992/1993.

4. De Commissie heeft geen klachten ontvangen over onrechtvaardige behandeling van kleine olijfolieproducenten in Griekenland. Er zij bovendien op gewezen dat de moeilijkheden waarmee het bureau te kampen heeft de toekenning van communautaire steun aan de begunstigen niet in het gedrang mogen brengen. De Lid-Staten dienen er altijd voor te zorgen dat de door het EOGFL, Afdeling Garantie, beschikbaar gestelde middelen zonder uitstel en uitsluitend voor de vastgestelde doeleinden worden gebruikt. Ingeval een Lid-Staat zijn uit communautaire voorschriften voortvloeiende verplichtingen niet nakomt, kan de Commissie op grond van artikel 169 van het EEG-Verdrag inbreukprocedures tegen die Lid-Staat inleiden.

⁽¹⁾ PB nr. L 22 van 27. 1. 1990, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. L 208 van 3. 8. 1984, blz. 11.

⁽³⁾ PB nr. L 346 van 15. 12. 1988, blz. 12.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 813/89van de heer **Bryan Cassidy (ED)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(28 november 1989)

(90/C 272/04)

Betreft: Kwaliteitsnormen voor drinkwater

De kwaliteitsnormen voor drinkwater, zoals vastgesteld in Richtlijn 80/778/EEG van de Raad (¹), blijken niet overeen te stemmen met de richtsnoeren van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) voor de kwaliteit van drinkwater en die welke in de Verenigde Staten worden toegepast.

De Verenigde Staten en de WHO hanteren limieten voor radionucliden, hetgeen in de Gemeenschap niet het geval is.

In de Verenigde Staten gelden tevens limieten voor asbest, in de Gemeenschap niet.

Ten slotte schrijven de Verenigde Staten en de WHO limieten voor wat betreft het vinylchloridegehalte, maar de Gemeenschap niet.

Hoe verklaart de Commissie deze verschillen?

(¹) PB nr. L 229 van 30. 8. 1980, blz. 11.

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(15 januari 1989)

De bescherming van de bevolking tegen de gevaren van ioniserende stralen is het onderwerp van Richtlijn 80/836/Euratom van de Raad (¹) die oorspronkelijk in 1959 werd goedgekeurd en nadien meermaals werd gewijzigd met het oog op de aanpassing aan de wetenschappelijke vooruitgang op dat gebied. In deze richtlijn worden voor iedere radionuclide met name toegestane limieten van opnemings door ingestie (ook via drinkwater) vastgelegd die moeten worden nageleefd bij alle activiteiten waarbij het risico van blootstelling aan ioniserende straling bestaat. Deze limieten zijn in normale omstandigheden van toepassing.

Bij een nucleair ongeval of ander stralingsgevaar wordt de Commissie bij Verordening (Euratom) nr. 3954/87 van de Raad (²), gewijzigd bij Verordening (Euratom) nr. 2218/89 (³), gemachtigd een aantal vooraf bepaalde maximaal toelaatbare niveaus van radioactieve besmetting van levensmiddelen van toepassing te verklaren. De niveaus zijn van toepassing op in de handel gebrachte levensmiddelen. Aangezien drinkwater strikt genomen niet in de handel wordt gebracht, wordt in de verordening verduidelijkt dat de bevoegde autoriteiten in de Lid-Staten kunnen bepalen dat de voor vloeibare levensmiddelen vastgestelde waarden van toepassing zijn op drinkwatervoorzieningen.

De Commissie heeft nog geen limiet voor asbest in drinkwater voorgesteld omdat zij van mening is dat de beschikbare gegevens ontoereikend zijn om de omvang van het risico door ingestie van asbest te beoordelen.

Hoewel het Bureau voor Milieubescherming van de Verenigde Staten (EPA) nu een grenswaarde heeft vastgesteld, wordt de redelijkheid van deze limiet in twijfel getrokken door andere grote organisaties voor de bescherming van de gezondheid (zoals de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) en de Canadese Autoriteiten voor Gezondheid en Welzijn).

Tijdens de lopende herziening van haar richtlijnen voor de kwaliteit van drinkwater zal de WHO asbest opnieuw bekijken en de Commissie zal niet nalaten terdege rekening te houden met de resultaten van deze nieuwe evaluatie.

Vinylchloride valt onder parameter 32 van bijlage I van Richtlijn 80/778/EEG. Daarin wordt een richtniveau van 1 µg/l aangegeven voor alle organische chloorverbindingen (behalve voor gebruik als pesticiden) en wordt bepaald dat de concentraties zo laag mogelijk moeten zijn. Deze waarde was oorspronkelijk in 1975 door de Commissie voorgesteld als een maximaal toelaatbare concentratie (MTC), maar werd tijdens de besprekingen in de Raad veranderd in een richtniveau.

De Commissie merkt op dat de EPA voor vinylchloride een maximumniveau van 2 µg/l heeft aangegeven, maar is niet op de hoogte van limieten die door de WHO zouden zijn vastgesteld.

(¹) PB nr. L 246 van 17. 9. 1980, blz. 1, en PB nr. L 265 van 5. 10. 1984, blz. 4.

(²) PB nr. L 371 van 30. 12. 1987, blz. 11.

(³) PB nr. L 211 van 22. 7. 1989, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 968/89van mevrouw **Marie-Claude Vayssade (S)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(7 december 1989)

(90/C 272/05)

Betreft: Positie van personen met dubbele nationaliteit ten aanzien van het vrije verkeer van studenten en de gelijkwaardigheid van diploma's

Een student met de Franse en de Duitse nationaliteit is op het volgende probleem gestuit: Hij heeft een Frans eindexamen behaald op de Franse afdeling van een Frans-Duits lyceum in de Bondsrepubliek Duitsland. Hij wil nu in Duitsland aan de universiteit studeren. Zijn klasgenoten met de Franse nationaliteit worden met hun Franse eindexamen zonder meer tot de universiteit toegelaten. Hij wordt echter beschouwd als Duitser en moet een toelatingsexamen afleggen, waarvan het resultaat geldt voor de numerus-clausus-procedure. Een scholier met dubbele nationaliteit die niet het Duitse schoolsysteem heeft gevolgd, wordt dus achtergesteld, met als mogelijk gevolg dat de poorten van de Duitse universiteiten voor hem gesloten blijven.

Wat denkt de Commissie van deze paradoxale situatie?

Welke maatregelen denkt zij te nemen om te voorkomen dat een dubbele nationaliteit — een bron van culturele verrijking — de betrokkenen nadeel oplevert?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(16 maart 1990)

Volgens het Verdrag van Rome is iedere discriminatie op grond van de nationaliteit verboden. De Lid-Staten moeten alle Gemeenschapsburgers dus dezelfde behandeling garanderen als hun eigen burgers. In geval van schending van dit principe kan de Commissie tussenbeide komen en de betrokken Lid-Staat vragen zich aan het communautaire recht te houden.

Het principe van non-discriminatie tussen nationale onderdanen is daarentegen een fundamenteel recht dat door alle grondwetten van de Lid-Staten is bevestigd. In geval van schending hebben de burgers recht op verhaal bij de justitie van hun land.

De Commissie is het weliswaar eens met de opvatting van het geachte Parlementslid dat een dergelijke discriminatie niet zou moeten voorkomen, maar kan toch niet optreden omdat het een terrein betreft dat niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap valt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1076/89

van de heer Christopher Jackson (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 december 1989)

(90/C 272/06)

Betreft: EG-invoerverbod op huiden van jonge robben

Kan de Commissie mededelen of er procedures zijn geopend tegen Lid-Staten die weigeren het EG-invoerverbod op de invoer van produkten van robben in de Gemeenschap na te komen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(22 januari 1990)

Zoals reeds gezegd in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 768/89 van het geachte Parlementslid ⁽¹⁾ blijkt uit de Eurostat-cijfers met betrekking tot de invoer in de Gemeenschap van ongelooide pelterijen (post 4301.22) en van gelooide of bereide pelterijen (post 4302.22) van zadelrobjongen (die het whitecoat-bont leveren) en klapmutsjongen (die het blueback-bont leveren) dat de Bondsrepubliek Duitsland in 1986 1 135 ongelooide huiden van zadelrobben uit Groenland (met ontheffing van de bepalingen van de richtlijn) en 1 640 huiden uit Noorwegen heeft ingevoerd.

Aangezien de aan de bevoegde Duitse instanties gestelde vraag, of de uit Noorwegen ingevoerde 1 640 huiden ook onder de ontheffing van de bepalingen van de richtlijn vielen, onbeantwoord bleef, heeft de Commissie een met redenen omkleed advies (overeenkomstig artikel 169 van het Verdrag) aan de Bondsrepubliek Duitsland gestuurd.

Het antwoord van de Duitse autoriteiten op deze brief wordt momenteel bestudeerd.

⁽¹⁾ PB nr. C 117 van 11. 5. 1990, blz. 5.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1105/89

van de heer Pol Marck (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 december 1989)

(90/C 272/07)

Betreft: „Food and Drug Administration”

In het verslag van de onderzoekcommissie van het Europese Parlement over de kwaliteit van het vlees en in andere verslagen wordt stelselmatig aangedrongen op een Europese tegenhanger van de „US Food and Drug Administration”.

1. Heeft de Commissie reeds een begin van uitvoering gegeven aan deze resoluties?
2. Is de Commissie van oordeel dat met het oog op de eenwording van de Europese markt een dergelijke Europese instantie noodzakelijk is, ten einde onder meer uiteenlopende nationale beoordelingen te vermijden?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(3 juli 1990)

In de farmaceutische sector is de Commissie op grond van de ervaringen die zijn opgedaan met de communautaire procedures voor de coördinatie van nationale besluiten waarbij vergunning wordt verleend om medicamenten op de markt te brengen, een intensief overleg gestart met alle betrokken kringen over de wijze waarop tot één enkele en in wetenschappelijk opzicht zo goed mogelijke evaluatie kan worden gekomen. Zoals zij in haar werkprogramma voor 1990 heeft aangekondigd is zij van plan om een systeem voor te stellen waarbij een centrale vergunningsprocedure voor nieuwe medicamenten gecombineerd wordt met een decentrale procedure van wederzijdse erkenning voor de andere medicamenten. De invoering van het toekomstige systeem zou gepaard gaan met de oprichting van een Europees Bureau voor de evaluatie van medicamenten, dat ermee belast wordt om in nauwe samenwerking met de Lid-Staten de besluiten op te stellen die in de Gemeenschap van toepassing zullen zijn.

In de voedingssector bestaat er op verschillende gebieden behoefte aan een nauwere samenwerking tussen de Lid-Staten van de Gemeenschap, meer bepaald op het gebied van

- de wetenschappelijke evaluatie uit sanitair oogpunt van de gebruikte stoffen en procédés alsmede van de residuen en vervuilende stoffen;
- de officiële controles, met inbegrip van die op veterinair gebied.

De Commissie onderzoekt thans de wegen en middelen die gebruikt moeten worden om deze samenwerking te verzekeren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1295/89

van de heer Juan Gangóiti Llaguno (NI)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(15 januari 1990)

(90/C 272/08)

Betreft: Steunmaatregelen voor de communautaire textielsector

Ons is ter ore gekomen dat de Commissie zich buigt over de mogelijkheid van maatregelen ten behoeve van de communautaire textielsector als antwoord op de liberalisering van het handelsverkeer waartoe in de Uruguayronde is besloten.

Voorts heeft de Commissie besloten een „waarnemerspost” te vormen gedurende de overgangperiode tot de afschaffing van het Multivezelakkoord. Deze waarnemerspost heeft tot taak de vrijwaringsmaatregelen vast te stellen alsmede de overgangperiode en de modaliteiten hiervan.

Het is duidelijk dat de inwerkingtreding van de akkoorden van de Uruguayronde en de afschaffing van het Multivezelakkoord zullen leiden tot verzwakking van de huidige concurrentiepositie van de communautaire textielindustrie als gevolg van de „invasie” die van de zijde van grote extracommunautaire ondernemingen op gang zal komen.

Welke maatregelen overweegt de Commissie te nemen ter ondersteuning van de concurrentiepositie van de communautaire textielsector?

Ten laste van welke fondsen zullen deze maatregelen worden gefinancierd?

Overweegt de Commissie de mogelijkheid om het verbod, dat nationale en/of regionale overheden is opgelegd om textielondernemingen te ondersteunen, te versoepelen of zelfs op te schorten?

Is het wenselijk om met de opheffing van dit verbod te beginnen in de industrie voor industriële toepassingen van textiel, zoals de toeleveringsindustrie voor de auto-industrie?

Heeft de Commissie een tijdschema vastgesteld voor het nemen van maatregelen ter ondersteuning van de textielsector en de opheffing van het verbod op ondersteuning van deze sector?

Antwoord van de heer Bangemann namens de Commissie

(29 juni 1990)

De Commissie doet rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en de Secretaris-generaal van het Parlement een exemplaar toekomen van de laatste twee rapporten die zij heeft opgesteld over de situatie van de textiel- en kledingindustrie. Daarin wordt een algemene uiteenzetting gegeven van de economische en politieke factoren die de in deze sector waargenomen ontwikkelingen beïnvloeden en over de in dit verband te nemen maatregelen.

Over het beleid van de Commissie ten aanzien van Staatssteun voor de textielsector is in februari 1977 een mededeling aan de Lid-Staten gedaan.

Sedertdien hebben er zich in de situatie en in de structuren van de markt en de industrie geen veranderingen voorgedaan die een versoepeling van de desbetreffende bepalingen wenselijk zouden maken.

Overigens dient te worden opgemerkt dat de huidige regeling geen verbod op steun inhoudt, maar dergelijke steun onderwerpt aan een aantal voorwaarden die in acht moeten worden genomen om een aanvaardbaar evenwicht in stand te houden tussen de voordelen die steun voor bepaalde ondernemingen en in bepaalde regio's kan opleveren en de mogelijke negatieve effecten daarvan in andere Lid-Staten waarvan de ondernemingen rechtstreeks met eerstgenoemde ondernemingen concurreren.

Wat met name de kunstvezelsector betreft, zijn de oorspronkelijk in juli 1977 genomen maatregelen onlangs opnieuw met twee jaar verlengd, tot 19 juli 1991, en gelden zij nu zowel voor het gebruik van kunstvezels voor kledingdoeleinden als voor industrieel gebruik. Het standpunt van de Commissie hierover is in juli 1989 aan de Lid-Staten medegedeeld. Er wordt geen versoepeling van het beleid op korte termijn in het vooruitzicht gesteld, maar wel zal tegen juli 1991, wanneer de huidige regeling afloopt, de algemene situatie van de sector opnieuw worden bekeken.

De industriële toepassing van synthetische vezels behoort sedert kort tot de industriële sectoren die onder de restrictieve maatregelen van de Commissie met betrekking tot Staatssteun aan bepaalde sectoren vallen; momenteel wordt ook geen versoepeling van dit beleid in het vooruitzicht gesteld.

Er is geen schema opgesteld voor een eventuele versoepeling van het huidige beleid van de Commissie betreffende de textiel- en kunstvezelsector.

De oprichting van een „waarnemerspost” voor de textiel- en kledingindustrie is een formule waaraan wordt gedacht om, ingaande op het verzoek van de Raad, de beschikbaarheid van informatie uit subsectorieel en uit regionaal oogpunt te verbeteren. Doordat bedrijven strategieën gaan uitwerken en toepassen in antwoord op de uitdagingen van de interne markt en de buitenlandse concurrentie, en gezien het feit dat er begeleidende maatregelen worden uitgewerkt en ten uitvoer gelegd met betrekking tot de ontwikkeling van de textiel- en kledingsector, moeten de situatie en de ontwikkeling van de structuren en markten

van deze sector immers nauwkeuriger worden geanalyseerd.

Over deze formule wordt momenteel door een consultant een haalbaarheidsstudie uitgevoerd en vinden er contacten plaats met de beroepskringen en de overheden die bij de verwezenlijking ervan moeten worden betrokken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 93/90
van de heer Mihail Papayannakis (GUE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(2 februari 1990)
(90/C 272/09)

Betreft: Rozijnen

De Commissie stelt voor het systeem van de gemeenschappelijke marktordening te wijzigen en het tot nu toe geldende systeem voor steunverlening en beheer van rozijnen af te schaffen en door een ander systeem te vervangen waarover voorlopig nog veel onduidelijkheden bestaan. De prijsgarantie voor de producent en de steun voor het produkt (verwerking) worden afgeschaft, er wordt een limiet voor de interventie voorgesteld, er wordt onderscheid gemaakt tussen de rol van de beheerders van voorraden en die van de verwerkers (een feit dat in de praktijk in het nadeel van de coöperaties uitvalt) en in het algemeen blijven vrij veel vragen onbeantwoord, zodat iedere raming van het inkomen van de producenten tamelijk problematisch blijft. Parallel daaraan wordt mededeling gedaan van de invoering van steun voor de producenten naar gelang van de grootte van het bewerkte areaal, terwijl de Commissie duidelijk tracht iedere communautaire verantwoordelijkheid voor het beheer van het produkt van zich af te schuiven.

Kan de Commissie medelen wat de gronden zijn die geleid hebben tot een zo radicale herziening van het gemeenschappelijk landbouwbeleid?

Is de Commissie voornemens reacties van de betrokkenen uit te lokken ten aanzien van een produkt waarvan Griekenland de enige producent en de enige exporteur van de Gemeenschap is, en zeker niet zoveel invloed op de ontwikkeling van de publieke opinie inzake landbouwvraagstukken in de Gemeenschap heeft dat zij kan bewerkstelligen dat de Commissie deze beleidswijziging ook voor de overige produkten van het gemeenschappelijk landbouwbeleid zal generaliseren?

Antwoord van de heer MacSharry
namens de Commissie

(16 maart 1990)

De Commissie stelt bij de beoordeling van de huidige regeling (Verslag van de Commissie over de marktorde-

ning voor krenten en rozijnen⁽¹⁾) voor om de marktordening voor krenten en rozijnen op een aantal punten drastisch te wijzigen. In deze beoordeling wordt vooral de nadruk gelegd op het feit dat de huidige regeling de telers er niet voldoende toe aanzet om voor hun produkten afzetmogelijkheden te zoeken. De telers ontvangen namelijk dezelfde minimumprijs, of hun produkten nu op de markt worden verkocht dan wel in interventie worden aangekocht. Die regeling heeft het concurrentievermogen van de Griekse sultaninerozijnen ten opzichte van de produkten van de belangrijkste EG-leveranciers in de afgelopen jaren dan ook sterk aangetast, zowel wat betreft prijs als kwaliteit.

De voorstellen van de Commissie zijn erop gericht de regeling zodanig te wijzigen dat het Griekse produkt opnieuw kan concurreren op de markten van de Gemeenschap. Dit kan alleen maar als de kwaliteit van de Griekse sultaninerozijnen aanzienlijk wordt verbeterd (zodat zij op de markt kunnen concurreren met de soorten van hogere kwaliteit) en de telers medeverantwoordelijk worden gesteld voor de afzet van produkten. Dit laatste aspect ligt volledig in de lijn van de recente ontwikkelingen op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

De Commissie stelt voor om de telers in een overgangspannende periode van drie jaar in staat te stellen zich aan de nieuwe regeling aan te passen. Tijdens die periode wordt per hectare een steunbedrag toegekend ten einde de telers te compenseren voor de lagere minimumprijzen (voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 426/86⁽²⁾). De overige elementen van de huidige regeling (produktiesteun, minimumprijs bij invoer) worden tijdens de overgangspannende periode gehandhaafd, maar daarnaast komen er wel nieuwe maatregelen om de kwaliteit te verbeteren. De Commissie heeft geen voorstellen geformuleerd om iets te veranderen aan de verschillende functies van de opslagbureaus. Zij heeft alleen voorgesteld — en dit is in overeenstemming met de aanbevelingen van de Rekenkamer in haar Speciaal Verslag nr. 2/89⁽³⁾ — strenge criteria aan te leggen zodat de verschillende functies van de opslagbureaus doorzichtiger worden.

Aan het einde van de overgangspannende periode kijkt de Commissie dan hoe het systeem heeft gefunctioneerd, maar wel met de bedoeling om de steun per hectare als basiselement van de nieuwe regeling voor krenten en rozijnen te behouden. De Commissie blijft verantwoordelijk voor het beheer van de sector, aangezien interventie tegen een gegarandeerde prijs mogelijk blijft voor een nader vast te stellen hoeveelheid. De telers zullen evenwel medeverantwoordelijk worden gesteld voor de afzet van hun produkten, waarbij de steun per hectare dan zal functioneren als het minimum van ondersteuning.

⁽¹⁾ Document COM(89) 660 def., deel I.

⁽²⁾ Document COM(89) 660 def., deel III, blz. 169, artikel 6 bis, lid 3.

⁽³⁾ PB nr. C 128 van 24. 5. 1989, blz. 44.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 101/90van de heer **Victor Manuel Arbeloa Muru (S)**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen**

(8 februari 1990)

(90/C 272/10)

Betreft: Slachtoffers van tabaksverslaving in de Gemeenschap

In een Noordamerikaanse krant wordt gemeld dat meer dan 2,5 miljoen mensen overlijden aan de gevolgen van tabaksgebruik: „Meer Colombianen sterven ten gevolge van Amerikaanse tabak dan Amerikanen ten gevolge van Colombiaanse cocaïne; meer Thais sterven ten gevolge van onze tabak dan Amerikanen door heroïne uit Zuid-oost-Azie”.

Bestaan er in de Gemeenschap betrouwbare statistieken over het jaarlijkse aantal slachtoffers ten gevolge van het gebruik van al of niet Amerikaanse tabak? Hoe verhoudt dit zich tot het aantal slachtoffers van cocaïne en heroïne in de Gemeenschap?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**

(7 maart 1990)

De epidemiologen schrijven 30% van alle sterfgevallen toe aan kanker ten gevolge van tabaksgebruik. Verder zijn 25% van de sterfgevallen door ischemische hartziekten en 75% van de sterfgevallen door aandoeningen van de luchtwegen, zoals bronchitis, emfyseem en astma, eveneens het gevolg van nicotinevergiftiging.

Op grond van de bovenstaande gegevens en van de recentste sterftecijfers van de Wereldgezondheidsorganisatie kan worden gesteld dat er in de Europese Gemeenschap ieder jaar zo'n 440 000 mensen sterven aan de schadelijke gevolgen van het roken.

De Commissie beschikt niet over sterftecijfers die verband houden met het gebruik van cocaïne of heroïne. Wel blijkt uit gegevens die in de Verenigde Staten beschikbaar zijn, dat het aantal slachtoffers van tabak 200-maal hoger ligt dan het aantal slachtoffers van cocaïne.

De Commissie verstrekt het geachte Parlementslid alsmede het Secretariaat-generaal van het Parlement tabellen en een lijst van de informatiebronnen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 104/90van de heer **Victor Manuel Arbeloa Muru (S)**aan de **ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen**

(8 februari 1990)

(90/C 272/11)

Betreft: In Malawi gevangen gehouden neurochirurg

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap, in het kader van de

politieke samenwerking bijeen, stappen ondernemen ten behoeve van de enige neurochirurg in Malawi, dokter George Mtafu, 46 jaar oud, die sinds februari 1989 zonder aanklacht en zonder proces in de centrale gevangenis te Blantyre wordt vastgehouden, na te hebben geweigerd zich te verontschuldigen voor het feit dat hij zich had gedistancieerd van de kritiek van de voor het leven benoemde president van de Republiek op hooggeplaatste functionarissen in Noord-Malawi?

Antwoord

(20 september 1990)

De Vertegenwoordiger van het Voorzitterschap in Lilongwe heeft op 20 juni 1990 een demarche ondernomen bij de autoriteiten van Malawi om de bezorgdheid van de Europese Gemeenschap en van haar Lid-Staten over de mensenrechtensituatie in dat land kenbaar te maken.

Het Voorzitterschap heeft erop aangedrongen om de gedetineerde personen vrij te laten en zijn bezorgdheid geuit over berichten dat gedetineerden en gevangenen slecht zouden worden behandeld en dat er zelfs sterfgevallen zouden zijn, alsmede over het feit dat het niet mogelijk is een openbaar onderzoek in te stellen naar deze gebeurtenissen.

De Vertegenwoordiger van het Voorzitterschap in Lilongwe zal de situatie nauwlettend blijven volgen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 105/90van de heer **Victor Manuel Arbeloa Muru (S)**aan de **ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen**

(8 februari 1990)

(90/C 272/12)

Betreft: In Myanmar vastgehouden studentenleider

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, stappen ondernemen ten behoeve van de student technische wetenschappen, Aung Din, bestuurslid van de Nationale Federatie van Studentenverenigingen in Birma, die op 24 april 1989 op grond van de staat van beleg door de autoriteiten is gearresteerd?

Antwoord

(20 september 1990)

Hoewel het in de onderhavige vraag bedoelde bijzondere geval niet in Europees politiek samenwerkingsverband is besproken, hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten de militaire leiders in Birma er in de periode voorafgaand aan de verkiezingen van 27 mei op diverse wijzen, onder meer via publieke verklaringen, op gewezen dat bepaalde anti-democratische beleidsmaatregelen, inclusief de detentie van politieke leiders, ernstige gevolgen hadden voor hun betrekkingen met Birma.

In hun recente verklaringen van 6 juni en 2 augustus bevestigden de Europese Gemeenschap en haar Lid-Staten hun ingenomenheid met de wijze waarop de bevolking van Birma haar kiesrecht in de verkiezingen van mei heeft uitgeoefend. De Gemeenschap heeft het huidige bewind van Birma ertoe opgeroepen de resultaten van de verkiezingen te eerbiedigen, *onder meer* door onmiddellijke vrijlating van de gedetineerde politieke leiders.

De Twaalf blijven de evolutie van de situatie in Birma nauwgezet volgen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 203/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(14 februari 1990)

(90/C 272/13)

Betreft: Franse ambassade te Kaboel

Terwijl de westerse mogendheden nog altijd weigeren hun ambassade te Kaboel te heropenen, met name omdat zij niet willen dat het regime van de heer Najibullah middels een dergelijk politiek gebaar indirect wordt gesteund, heeft Frankrijk onlangs eenzijdig besloten een zaakgelastigde naar de Afghaanse hoofdstad te sturen.

Wat is het standpunt van de ministers van Buitenlandse Zaken met betrekking tot het Franse besluit?

Antwoord

(20 september 1990)

De vraag van de geachte Afgevaardigde valt niet onder de bevoegdheid van de Europese politieke samenwerking.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 242/90

van de heer Vincenzo Mattina (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 februari 1990)

(90/C 272/14)

Betreft: Bosbrandpreventie en civiele bescherming

Kan de Commissie mededelen hoe zij in het kader van het communautaire beleid voor de sectoren „Civiele bescherming”, „Milieu” en „Landbouw” het probleem denkt aan te pakken van de bosbranden, die niet alleen een bedreiging vormen voor onze groene longen maar ook een hoge tol aan mensenlevens kunnen eisen?

Welke instrumenten denkt zij eventueel te kunnen aanwenden voor de financiering van Europese industrieprojecten die ingevolge hun maatschappelijke en ecologische gerichtheid niet voor zelffinanciering in aanmerking komen (b.v. het „AAA”-project, een samenwerkingsverband tussen Italië, Duitsland, Griekenland, Joegoslavië en De-

nemarken, dat de ontwikkeling van een geavanceerd ambiblievliegtuig beoogt en niet uitsluitend voor commerciële of militaire doeleinden is bestemd, maar in de categorie maatschappelijke en humanitaire projecten valt)?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(22 mei 1990)

De Commissie heeft sinds een tiental jaren een reeks maatregelen gefinancierd om de risico's van bosbranden in de regio's van Zuid-Europa te verminderen, met name in het kader van Verordening (EEG) nr. 269/79 van de Raad (*) tot invoering van een gemeenschappelijke actie voor de bosbouw in bepaalde mediterrane zones van de Gemeenschap, Verordening (EEG) nr. 1975/82 van de Raad (**) tot stimulering van de landbouwontwikkeling in bepaalde gebieden van Griekenland alsmede van geïntegreerde mediterrane programma's (Verordening (EEG) nr. 2088/85 van de Raad ()), van Verordening (EEG) nr. 3828/85 van de Raad (*) inzake een specifiek programma voor de ontwikkeling van de landbouw in Portugal, van Verordening (EEG) nr. 1118/88 van de Raad (**) tot invoering van een specifieke gemeenschappelijke actie ter bevordering van de ontwikkeling van de landbouw in bepaalde gebieden van Spanje, alsmede van Verordening (EEG) nr. 3529/86 van de Raad (*) betreffende de bescherming van de bossen in de Gemeenschap tegen brand, gewijzigd bij Verordening (EEG)-nr. 1614/89 (*).

De Commissie is zich bewust van het feit dat bosbranden het voornaamste probleem vormen in de bossen van Zuid-Europa, vooral na de ernstige bosbranden die zich in 1989 hebben voorgedaan en waarbij gebleken is dat de regelingen die getroffen zijn om de bossen tegen brand te beschermen, bepaalde lacunes vertonen. Daarom heeft het Permanent Comité voor de bosbouw, dat bij Beschikking 89/367/EEG van de Raad (*) werd ingesteld, op de eerste vergadering besloten een studiegroep op te richten die zich in het kader van de coördinatie van de acties welke gevoerd worden uit hoofde van de Verordeningen (EEG) nr. 3529/86 en (EEG) nr. 1614/89, zal gaan bezighouden met de problemen van de bescherming van de bossen tegen brand.

De Commissie heeft dus begin 1990 samen met alle Lid-Staten opdracht gegeven tot een reeks studies die communautaire oplossingen zullen moeten aandragen voor het voeren van een meer samenhangend beleid ter bescherming van de bossen tegen brand.

De Commissie is op de hoogte van de inspanningen die sommige Lid-Staten hebben gedaan om een nieuw type vliegtuig te ontwikkelen dat bij ernstige bedreigingen van het milieu kan worden ingezet. Het is belangrijk dat op dit gebied technologische verbeteringen worden ingevoerd. Hierbij zou moeten kunnen worden geprofiteerd van de samenwerking op het gebied van onderzoek en ontwikkeling binnen het nieuwe kaderprogramma, met name op het gebied van de luchtvaart, en dergelijke inspanningen zouden in combinatie met de bovengenoemde studie de bijdrage van de Gemeenschap op dit gebied kunnen vergroten.

Wat het door het geachte Parlementslid genoemde „AAA”-project betreft wordt erop gewezen dat dit soort

projecten, vanwege de bijdrage ervan aan het milieu en de internationale industriële samenwerking, weliswaar bepaalde interessante aspecten vertoont, doch op het ogenblik niet in overweging wordt genomen in de communautaire bestekken die onlangs door de Commissie zijn goedgekeurd. De omvang en het specifieke karakter van de financiële steun die uit hoofde van de begroting voor het milieubeleid is uitgetrokken, maken het overigens onmogelijk om voor dit soort projecten steun te verlenen.

- (¹) PB nr. L 38 van 14. 2. 1979, blz. 1.
- (²) PB nr. L 214 van 22. 7. 1982, blz. 1.
- (³) PB nr. L 197 van 27. 7. 1985, blz. 1.
- (⁴) PB nr. L 372 van 31. 12. 1985, blz. 5.
- (⁵) PB nr. L 107 van 28. 4. 1988, blz. 3.
- (⁶) PB nr. L 326 van 21. 11. 1986, blz. 5.
- (⁷) PB nr. L 165 van 15. 6. 1989, blz. 10.
- (⁸) PB nr. L 165 van 15. 6. 1989, blz. 14.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 259/90

van de heer Edward McMillan-Scott (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(19 februari 1990)

(90/C 272/15)

Betreft: Bagagecontrole op de luchthavens van de Gemeenschap

De Amerikaanse onderneming Science Applications International Corporation en de Franse firma Sodern hebben apparatuur ontwikkeld waarmee explosieven, zoals Semtex, in bagage met een waarschijnlijkheidsgraad van 95 % kunnen worden opgespoord. Hierbij wordt gebruik gemaakt van neutronenstraling om de inhoud van kisten en verzegelde containers met een snelheid van tien eenheden per minuut te analyseren.

Welke maatregelen worden door de Commissie en de autoriteiten van de luchthavens in de Gemeenschap genomen om te zorgen voor een snelle commercialisatie van apparaten waarmee explosieven en drugs in de bagage van passagiers en in vrachtgoed kunnen worden opgespoord?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1178/90

van de heer Edward McMillan-Scott (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 272/16)

Betreft: Bagagecontrole op luchthavens in de Gemeenschap

De veiligheid van de luchtreiziger wordt nog steeds bedreigd door explosieven die worden verborgen in de bagage van reizigers of in luchtvracht, terwijl bedrijven als Science Applications International Corporation in de Verenigde Staten en Sodern in Frankrijk erin zijn geslaagd TNA-systemen (thermische neutronenanalyse) te ontwikkelen voor de opsporing van explosieven, zoals Semtex.

Welke stappen onderneemt de Commissie momenteel, gezien het bovenstaande, om te bevorderen dat wordt geïn-

vesteerd in TNA-apparatuur voor luchthavens in de Gemeenschap alsook in de bij de Lomé-overeenkomst aangesloten landen, aangezien onlangs in Tsjad een tweede UTA-toestel is verwoest?

Gecombineerd antwoord van de heer Van Miert op de schriftelijke vragen nrs. 259/90 en 1178/90 namens de Commissie

(3 juli 1990)

De Commissie neemt de problemen in verband met de veiligheid van het luchtverkeer zeer ernstig en heeft twee jaar geleden een conferentie georganiseerd over de veiligheid en bescherming van luchthavens en vliegtuigen. De Gemeenschap beschikt op dit domein evenwel over zeer weinig bevoegdheid.

Het is de taak van de nationale autoriteiten passende maatregelen te nemen om te zorgen dat passagiers en bagage worden gecontroleerd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 280/90

van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(19 februari 1990)

(90/C 272/17)

Betreft: Nieuwe schendingen van de mensenrechten in Burkina Faso

De Regering van Burkina Faso heeft op 25 december 1989 medegedeeld dat een nieuwe staatsgreep was afgewend. De Liga voor de rechten van de mens van dit land meldde dezelfde dag dat meer dan 50 personen waren gearresteerd en dat waarschijnlijk nog meer arrestaties zouden volgen.

Kunnen de ministers, in aanvulling op de vraag ter zake van 20 november 1989, informatie verstrekken over de situatie in dit land en over de behandeling die de gedetineerden krijgen? Kunnen zij mededelen of de 1 400 000 ecu die op 4 oktober jl. door het Europees Ontwikkelingsfonds in het vooruitzicht werden gesteld als hulp „à fonds perdu”, inderdaad worden gebruikt, zoals bedoeld, voor plattelandsontwikkeling en voor de filmindustrie, of veeleer voor propaganda worden aangewend? En hoe is het met de 31 500 000 ecu die op 5 juni werden uitgetrokken voor de strijd tegen de woestijnvorming? Bestaat de kans dat daarmee een regering in het zadel wordt gehouden die zich niet lijkt te bekommeren om de mensenrechten?

Antwoord

(20 september 1990)

De Gemeenschap en haar Lid-Staten volgen de mensenrechtensituatie in Burkina Faso op de voet in het kader

van hun periodieke overzicht van de ontwikkelingen in Afrika ten zuiden van de Sahara.

De Europese Raad heeft tijdens zijn bijeenkomst in Dublin op 25 en 26 juni benadrukt hoe belangrijk vooruitgang op het stuk van de eerbiediging van de mensenrechten en een gezond regeringsbeleid in Afrika ten zuiden van de Sahara zijn.

De Commissie ziet nauwlettend toe op de tenuitvoerlegging van alle samenwerkingsprogramma's in het kader van de Overeenkomst van Lomé en vergewist zich ervan dat deze programma's volledig in overeenstemming met de doelstellingen worden uitgevoerd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 282/90

van mevrouw Dorothee Piermont (ARC)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(19 februari 1990)

(90/C 272/18)

Betreft: Met medewerking van de pers- en voorlichtingsdienst van de Bondsregering uitgegeven onderwijsmateriaal waarin Duitsland met de grenzen van 1937 wordt aangeduid

Het Zeitbild-Verlag GmbH, Mainzer Str. 255, 5300 Bonn 2, gaf in december 1989 in samenwerking met de pers- en voorlichtingsdienst van de Bondsregering een voor verspreiding op de scholen bestemd vouwblad uit, voor de inhoud waarvan de „Arbeitsgemeinschaft für einen zeitnahen Unterricht — W. Martin” verantwoordelijk is.

De Duitse Democratische Republiek wordt daarin als „Midden-Duitsland” aangeduid. Verder wordt beweerd: „Duitsland eindigt niet bij de Oder en de Neisse. Het bestaat voort in zijn grenzen van 31 december 1937 en omvat ook de oude Duitse gebieden Oost-Pruisen, Pommeren, Oost-Brandenburg en Silezië”. Voor het verloop van de definitieve grenzen wordt naar een niet bestaand vredesverdrag verwezen.

1. Hoe beoordelen de ministers de verspreiding van dergelijke geschriften onder de scholieren van de Bondsrepubliek, en dat terwijl de Muur nu open is?
2. Wat vinden zij ervan dat de Regering van de Bondsrepubliek via haar pers- en voorlichtingsdienst aan de uitgave van dergelijke geschriften meewerkt?

Antwoord

(20 september 1990)

De vraag van de geachte Afgevaardigde valt niet onder de bevoegdheid van de Europese politieke samenwerking.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 324/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(21 februari 1990)

(90/C 272/19)

Betreft: Embargo op wapenhandel met China

Is de Raad ervan op de hoogte dat de Britse Regering op de volgende wijze in strijd gehandeld heeft met het bepaalde in de Verklaring die de Europese Raad in Madrid over China heeft afgelegd, en wel

- door het verlenen van vergunningen aan GEC Marconi op 14 september 1989 voor de levering van radaruitrusting voor Chinese gevechtsvliegtuigen, en
- door in te stemmen met contacten met China op hoog niveau in de vorm van een bezoek van drie parlementsleden aan China in oktober jl.?

Beide handelingen druisen in tegen de Verklaring waarin opgeroepen wordt tot een wapenhandelsembargo en „opschorting van bilaterale contacten op ministerieel en hoog niveau”.

Antwoord (*)

(20 september 1990)

Hoewel de specifieke vraagstukken die de geachte Afgevaardigde aan de orde heeft gesteld, niet zijn besproken in het kader van de Europese politieke samenwerking, kan de geachte Afgevaardigde ervan verzekerd zijn dat de Gemeenschap en haar Lid-Staten nauw overleg plegen over de maatregelen die met betrekking tot China worden genomen. Zoals de geachte Afgevaardigde zal weten heeft de toenmalige minister van Buitenlandse Zaken op 6 juni 1989 medegedeeld op welke wijze het verbod op Britse wapenverkoop aan China zijn beslag krijgt.

(*) Dit antwoord is verstrekt door de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, die ter zake bevoegd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 325/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(21 februari 1990)

(90/C 272/20)

Betreft: Onafhankelijke waarnemers bij processen in China

De Europese Raad van Madrid besloot in zijn Verklaring over China het vraagstuk van de mensenrechten in internationale instanties aan de orde te stellen en te verzoeken dat onafhankelijke waarnemers toegang wordt verleend tot processen en gevangnissen.

Is de Raad ervan op de hoogte dat op 30 november 1989 elf Tibetaanse mannen werden gearresteerd wegens verspreiding van contrarevolutionaire propaganda en vijf ervan werden veroordeeld tot meer dan 17 jaar gevangenisstraf? Heeft de Raad formeel om toegang voor onafhankelijke waarnemers tot deze processen verzocht?

Antwoord (*)

(20 september 1990)

De Gemeenschap en haar Lid-Staten hebben de Chinese autoriteiten verzocht waarnemers toe te staan processen bij te wonen en gevangenisstraf te bezoeken, overeenkomstig het gestelde in de Verklaring van Madrid, maar de Chinese autoriteiten hebben dit verzoek afgewezen met als reden dat dit inmenging zou zijn in de interne aangelegenheden van China. In het concrete geval waarop de vraag betrekking heeft was er geen afzonderlijk verzoek gedaan. De Gemeenschap en haar Lid-Staten hebben bij de Chinese autoriteiten het aspect van de mensenrechten met betrekking tot de situatie in Tibet aan de orde gesteld en zij hebben, zoals reeds bij vorige gelegenheden aan het Parlement is medegedeeld, gebruik gemaakt van elke geschikte gelegenheid om te trachten de Chinese autoriteiten ertoe te brengen te reageren op de bezorgdheid van de Gemeenschap, en het buitenland in het algemeen, over schendingen van mensenrechten in China.

(*) Dit antwoord is verstrekt door de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, die ter zake bevoegd zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 326/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(21 februari 1990)

(90/C 272/21)

Betreft: Staat van beleg in Tibet

Zijn de ministers van Buitenlandse Zaken bereid druk uit te oefenen op de Chinese Regering om de staat van beleg in Lhasa (Tibet) op te heffen, aangezien het duidelijk is dat een aanvaardbaar politiek proces onder deze omstandigheden onmogelijk is?

Antwoord

(20 september 1990)

De geachte Afgevaardigde zal kennis hebben genomen van de mededeling van de Chinese autoriteiten dat de staat van beleg in Tibet is opgeheven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 353/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 februari 1990)

(90/C 272/22)

Betreft: Symposium van Parijs over de eliminatie van atoomafval

Is de Commissie bereid een verklaring af te leggen over de conclusies van het symposium van Parijs (8—13 oktober 1989) over de veiligheid op lange termijn van de eliminatie van atoomafval?

Antwoord van de heer Pandolfi

namens de Commissie

(22 mei 1990)

Het symposium werd van 9 tot 13 oktober 1989 in Parijs gehouden onder auspiciën van de Internationale Organisatie voor atoomenergie (IAEA), het Agentschap voor kernenergie van de OESO (NEA) — dat tevens als coördinator optrad — en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen en in samenwerking met het Franse Commissariaat voor atoomenergie (CEA). Het symposium was bedoeld om deskundigen uit alle landen van de wereld de gelegenheid te geven de veiligheid op lange termijn van de definitieve opslag van radioactief afval te bespreken en de verschillende opslagmogelijkheden de revue te laten passeren.

De Commissie deelt de conclusies in het communiqué van het NEA van 16 oktober 1989, waarin wordt gesteld: „The experts confirmed that progress has been made and that the knowledge now available provides a firm basis for reliable long-term assessments of future disposal sites. Uncertainties in making performance assessments are now well identified and provide guidance for future research. In particular, additional R & D will require field and *in situ* investigations at specific sites in order to collect data and refine the estimation methods.” De Commissie zal de volledige tekst van de conclusies van het symposium, dat van 9 tot 13 oktober 1989 in Parijs werd gehouden, rechtstreeks toezenden aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement.

Zij merkt overigens op dat deze conclusies in overeenstemming zijn met de conclusies van de „Pagis-informatiedag”, die op 30 juni 1989 door haar in Madrid is georganiseerd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 359/90

van de heer Paul Staes (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 februari 1990)

(90/C 272/23)

Betreft: Euratom en Zuidafrikaans uranium

Vermoedelijk heeft de firma Nukem Zuidafrikaans uranium geleverd aan TVO Finland, hetgeen in strijd is met

decreet nr. 1 van de Verenigde Naties. Euratom dient hierop toe te zien, te meer daar het geleverde uranium uit een voorraad komt, opgeslagen in de Gemeenschap. Officieel kwam het uranium uit Niger; via een „origin-swap” kwam het in feite uit Zuid-Afrika. TVO ontkende, maar documenten van het Hessische Landeskriminalamt uit Wiesbaden (getuigenis van Dr. Horst Keese, directeur van Nukem-Luxemburg) bevestigen de illegale transactie. Dr. Keese stelt zelfs dat Euratom het eens was met de transactie.

Op 17 november jl. gaf woordvoerder Ilkka Mikkola te 17.30 uur voor de Finse radio uitdrukkelijk toe: TVO werd bedrogen door Nukem. In feite werden hier zowel de Finse als de Russische Staat bedrogen. Anderzijds behoort het niet tot de bevoegdheid van Euratom een „origin-swap” toe te staan.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

- Wist Euratom dat TVO verklaarde over de nodige Euratom-vergunningen (certificaten) te beschikken?
- Zo ja, reageerde Euratom dan meteen ten aanzien van TVO en de Finse Staat? Wat zal Euratom nu doen, vermits vaststaat dat Euratom door Nukem werd misbruikt? Zal Euratom een klacht indienen?
- Kan de Commissie mij melden waarom zij noch Euratom reageerde op de verklaringen ter zake destijds voor de onderzoekcommissie van het Europees Parlement over de handel in nucleair materiaal? De zaak is intussen bewezen en kostbare tijd ging verloren.

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(10 mei 1990)

Het geachte Parlementslid bedoelt decreet nr. 1 van de VN-Raad voor Namibië. Dit decreet heeft uitsluitend betrekking op uranium van Namibische herkomst.

Het geachte Parlementslid wordt verwezen naar de tekst van het in juli 1988 (1) door de Commissie voor het Europees Parlement gehouden betoog, waarin zij onder andere op dit onderwerp is ingegaan. De Commissie verklaarde hierbij dat zij reeds geruime tijd vóór de affaire „Transnuklear” maatregelen had getroffen om wijzigingen van de herkomst, die soms geheel abusievelijk „flag-swaps” worden genoemd, te voorkomen, ofschoon dit soort handelingen niet in strijd is met het Euratom-Verdrag en daarom ook niet aan de communautaire Instellingen is voorgelegd.

Voorts moet worden opgemerkt dat Euratom geen enkele vergunning (certificaat) van welke aard dan ook verleent.

(1) Handelingen van het Europees Parlement nr. 2-367 (juli 1988).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 382/90
van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(26 februari 1990)
(90/C 272/24)

Betref: Soepeler inning met terugwerkende kracht van gezinsuitkeringen door migrerende werknemers

Met het besluit van de Raad van ministers van Sociale Zaken van de Europese Gemeenschap om zijn goedkeuring te hechten aan de nieuwe verordening inzake de sociale-zekerheidstelsels, komt een einde aan de discriminatie van emigranten wier gezin in het land van oorsprong in de Gemeenschap achterbleef.

Krachtens het genoemde wettelijke voorschrift kunnen migrerende werknemers in landen van de Europese Gemeenschap vanaf 15 januari 1986 met terugwerkende kracht aanspraak maken op gezinsuitkeringen tot een hoogte die al naar gelang van het geval verschilt, maar die bij voorbeeld in het Spaanse geval 50 tot 100-maal zoveel bedraagt als voor andere Lid-Staten.

Hoe denkt de Commissie, gezien het aanzienlijke bedrag waarop de genoemde werknemers aanspraak kunnen maken, de nodige voorlichtingscampagnes te voeren opdat de werknemers die van deze regeling profiteren, in staat worden gesteld de gezinsuitkeringen alsnog met terugwerkende kracht aan te vragen? Is zij voorts van oordeel dat van de uitkeringsinstanties moet worden verlangd dat zij de desbetreffende betalingen „ambtshalve” verrichten, zonder op aanvragen van de belanghebbenden te wachten?

**Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie**

(28 maart 1990)

De door het geachte Parlementslid gestelde vraag betreft de toepassing van Verordening (EEG) nr. 3427/89 (1), die door de Raad werd goedgekeurd en per 15 november 1989 in werking trad.

Krachtens deze verordening wordt een uniforme regeling ingesteld voor wat betreft de toekenning van gezinsbijslagen aan werknemers die op het grondgebied van een andere Lid-Staat wonen; aan hen worden bijslagen uitbetaald door de Lid-Staat waarin zij zijn tewerkgesteld, krachtens de wetgeving van die Staat. Verordening (EEG) nr. 3427/89 is met terugwerkende kracht met ingang van 15 januari 1986 van toepassing.

Het geachte Parlementslid wil weten, enerzijds, hoe de voorlichtingscampagne zal worden georganiseerd die de betrokkenen (met name Spanjaarden en Portugezen) in de mogelijkheid moet stellen om de bijslagen te ontvangen waarop zij met terugwerkende kracht per 15 januari 1986 recht zouden hebben, en, anderzijds, of uitbetaling van deze bijslagen ambtshalve zou moeten worden verlangd, zonder dat daarom door de belanghebbenden zou zijn gevraagd.

De Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers onderzoekt momenteel hoe Verordening (EEG) nr. 3427/89 ten uitvoer moet worden gelegd, daarbij inbegrepen de door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde punten. Allereerst moet immers worden vastgesteld of de uniforme regeling bedoeld in de artikelen 60 en 220 van de Akte betreffende de voorwaarden inzake toetreding van Spanje en Portugal voor alle werkenden, loontrekkenden zowel als zelfstandigen, met inbegrip van de werknemers van Spaanse en Portugese nationaliteit, met terugwerkende kracht op 15 januari 1986 in werking trad. Dit, louter juridische, probleem vergt een diepgaand onderzoek.

Vooralsnog lijkt het dat, om praktische redenen, de uitkeringen met terugwerkende kracht dienen te worden uitbetaald op verzoek van de belanghebbenden.

In het kader van de Administratieve Commissie werd een werkgroep gevormd die de maatregelen inzake toepassing van Verordening (EEG) nr. 3427/89 moet vaststellen.

Reeds kon als eerste resultaat van de werkzaamheden van de groep door de Administratieve Commissie een besluit worden genomen dat met name bepaalt wanneer het nieuwe stelsel daadwerkelijk in werking treedt (op 1 april 1990). Het besluit zal binnenkort in het Publikatieblad worden gepubliceerd. Ten aanzien van de nabetalings van uitkeringen zal nog een besluit worden genomen.

Tot slot kondigde de Franse delegatie in de Administratieve Commissie aan dat de Franse autoriteiten momenteel onderzoeken hoe de belanghebbenden kunnen worden ingelicht over de rechten waarop zij aanspraak kunnen maken, hetgeen op diverse wijzen zal gebeuren (affiches, verspreiding van informatieve brochures onder lokaliseerbare gezinnen, enz.).

Wat betreft de werknemers die gedurende een beperkte periode in 1986, 1987 en 1988 in Frankrijk hebben gewerkt en die zijn teruggekeerd naar de Lid-Staat waaruit zij afkomstig zijn of naar een andere Lid-Staat, blijkt dat alleen de Lid-Staten waarin zij wonen in de mogelijkheid zijn om hen de nodige informatie dienaangaande te verstrekken.

(¹) PB nr. L 331 van 16. 11. 1989, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 397/90

van de heer Alonso Puerta (GUE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 272/25)

Betreft: Toepassing in het autonome gebied Asturië (Spanje) van de richtlijnen inzake de waterkwaliteit

De Lid-Staten dienen in principe zorg te dragen voor de tenuitvoerlegging van de communautaire richtlijnen (arti-

kel 130 R, lid 4, van het EEG-Verdrag) en de Commissie dient ervoor te waken dat dit doeltreffend geschiedt. Een richtlijn kan echter niet worden uitgevoerd zolang zij niet in de nationale wetgeving van de Lid-Staten is opgenomen.

1. Kan de Commissie nagaan of in het autonome gebied Asturië de volgende richtlijnen doeltreffend worden toegepast:
 - 75/440/EEG (¹), betreffende de vereiste kwaliteit van het oppervlaktewater dat is bestemd voor productie van drinkwater in de Lid-Staten;
 - 76/160/EEG (²), betreffende de kwaliteit van het zwemwater;
 - 78/659/EEG (³), betreffende de kwaliteit van zoet water dat bescherming of verbetering behoeft ten einde geschikt te zijn voor het leven van vissen;
 - 80/68/EEG (⁴), betreffende de bescherming van het grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen;
 - 80/778/EEG (⁵), betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water?
2. Ik zou het op prijs stellen als de Commissie mij alle informatie verstrekt die zij over deze aangelegenheid kan verkrijgen.

(¹) PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 26.

(²) PB nr. L 31 van 5. 2. 1976, blz. 1.

(³) PB nr. L 222 van 14. 8. 1978, blz. 1.

(⁴) PB nr. L 20 van 26. 1. 1980, blz. 43.

(⁵) PB nr. L 229 van 30. 8. 1980, blz. 11.

Antwoord van de heer Ripa di Meana namens de Commissie

(30 april 1990)

Wat het autonome gebied „Principado de Asturias” betreft, beschikt de Commissie over de volgende informatie betreffende de toepassing van de hieronder vermelde richtlijnen:

- Richtlijn 75/440/EEG: de Spaanse autoriteiten hebben het oppervlaktewater tot nog toe niet ingedeeld per categorie (A 1, A 2, A 3) noch een saneringsplan voorgelegd.
- Richtlijn 76/160/EEG: de Spaanse autoriteiten hebben badzones aangewezen voor het gehele nationale grondgebied. Wat Asturië betreft zijn er volgens het verslag over de kwaliteit van het zwemwater in 1988, dat door de Spaanse autoriteiten bij de Commissie is ingediend, 35 zeebadzones en 59 meetpunten, waarvan er zes niet voldoen met betrekking tot de parameter „colibacteriën” van Richtlijn 76/160/EEG. Overigens is er voor al het zwemwater in Asturië geen informatie verstrekt betreffende een aantal in de richtlijn vermelde parameters.
- Richtlijn 78/659/EEG: de Spaanse autoriteiten hebben nog geen wateren aangewezen die geschikt zijn voor het leven van vissen.

De Commissie heeft een petitie ontvangen waarin de activiteiten worden aangeklaagd van een mijnonderneming die het water van de Vega verontreinigt (Raad van Ribadesella, Asturië), wat in oktober 1989 tot grote vissterfte zou hebben geleid,

- Richtlijn 80/68/EEG: de Commissie beschikt niet over informatie betreffende de toepassing van deze richtlijn in Asturië.
- Richtlijn 80/778/EEG: de Spaanse autoriteiten hebben niet geantwoord op twee brieven met verzoeken om informatie die de Commissie in 1989 heeft verzonden.

Omtrent de ontbrekende gegevens zal de Commissie een brief met een verzoek om informatie tot de Spaanse autoriteiten richten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 414/90

van de heer Maxime Verhagen (PPE)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(5 maart 1990)

(90/C 272/26)

Betreft: Wederrechtelijke executies in Liberia

1. Hebben de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, kennis genomen van de berichten dat in Nimba County (Noordoost-Liberia) alsmede in de hoofdstad Monrovia honderden onbewapende burgers zijn gedood door rebellen en regeringstroepen?
2. Is het de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, daarnaast bekend dat, tijdens de invasie van 24 december 1989, regeringstroepen de dorpen Butuo en Karnplay hebben platgebrand en tevens een groot aantal burgers hebben gedood?
3. Zijn de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, bereid hun bezorgdheid uit te spreken en een beroep te doen op de Liberiaanse Regering de wederrechtelijke executies met onmiddellijke ingang te staken?
4. Welke andere stappen zullen de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, nemen om te bewerkstelligen dat aan de zorgwekkende ontwikkelingen in Liberia een einde komt?

Antwoord

(20 september 1990)

De Gemeenschap en haar Lid-Staten volgen de gebeurtenissen in Liberia met grote bezorgdheid. Zij hebben in verband met de gebeurtenissen in Nimba County twee

demarches bij de Liberiaanse Regering ondernomen; daarnaast hebben zij zowel tot de Regering als tot de rebellen verscheidene oproepen gedaan waarin het verlies aan mensenlevens wordt betreurd en wordt gevraagd de moordpartijen te beëindigen. Zij hebben de acties tegen de onschuldige bevolking veroordeeld en de strijdende partijen dringend verzocht zich te onthouden van geweld tegen ambassades en toevluchtsoorden zoals kerken, ziekenhuizen, enz. waar weerloze burgers bescherming hebben gezocht. Daarenboven hebben zij er bij alle betrokken partijen op aangedrongen te trachten langs vreedzame weg tot een oplossing te komen. Het Voorzitterschap verwijst de geachte Afgevaardigde in het bijzonder naar de verklaringen van de Twaalf over Liberia van 25 juli en 2 augustus.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 423/90

van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(5 maart 1990)

(90/C 272/27)

Betreft: Gevangenhouding van protestanten en katholieken in China

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de Europese politieke samenwerking bijeen, zo spoedig mogelijk aandacht besteden aan het geval van de katholieke bisschoppen, Liu Guangdong van het diocees Yixian en Habei Li Side van het diocees Tianjin, die niet behoren tot de officiële beweging voor nationaal Chinees katholicisme en op 26 november, respectievelijk 8 december, 1989 werden gevangen genomen? Kunnen zij tevens iets ondernemen voor de begin oktober van hetzelfde jaar gevangen genomen protestantse leiders in de provincie Henan, die wellicht ook nog steeds niet zijn vrijgelaten?

Antwoord

(20 september 1990)

Zoals het Parlement reeds herhaaldelijk is meegedeeld, hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten het vraagstuk van de eerbiediging van de mensenrechten in China zowel rechtstreeks bij de Chinese autoriteiten als in de geëigende internationale fora consequent aan de orde gesteld. In het bijzonder sedert de Verklaring van Madrid zijn de betrekkingen tussen de Gemeenschap en China erop achteruitgegaan doordat de volledige eerbiediging van de mensenrechten door China nog steeds niet werd verzekerd. Hoewel niet alle in de vraag genoemde individuele gevallen in Europees politiek samenwerkingsverband zijn besproken en in Beijing aan de orde zijn gesteld, kan het Voorzitterschap de geachte Afgevaardigde mededelen dat de eerbiediging van de geloofsvrijheid en de hachelijke positie van de rooms-katholieken voor de Gemeenschap en haar Lid-Staten deel uitmaken van de specifieke punten van zorg op het gebied van de mensenrechten in China.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 438/90van de heer **Jean-Pierre Raffarin (LDR)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 272/28)

Betreft: De Atlantische kustgebieden en het Europese Jaar van het Toerisme

De Atlantische Oceaan vormt zowel in cultureel als geografisch opzicht een bindende factor tussen Noord- en Zuid-Amerika en Europa.

Wat wil de Commissie in het kader van het Europese Jaar van het Toerisme ondernemen om Europa te „promoten” bij de diverse lagen van het publiek in Noord- en Zuid-Amerika?

Welke specifieke rol kunnen de regio's aan de Atlantische Oceaan spelen in het kader van een op het Amerikaanse continent gericht programma ter bevordering van de toeristische belangen van Europa?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(28 juni 1990)

Sinds een aantal jaren worden er acties ter bevordering van het Europese toerisme in de Verenigde Staten en Canada gevoerd door de Dienst Toerisme van de Commissie in samenwerking met de Europese Commissie voor het toerisme (een organisatie waarin de nationale bureaus van 24 Europese landen zijn gebundeld), in de vorm van reclamecampagnes in kranten en tijdschriften. Deze acties beogen de bewustmaking van het grote publiek van de aantrekkelijkheid van Europa als reisdoel. Bepaalde projecten die in de loop van het Europese Jaar van het Toerisme met name door Spanje en Portugal zijn ingediend (met verwijzing naar de „ontdekkers” van de nieuwe wereld) alsmede door Engeland en Frankrijk (kanaaltunnel), kunnen eveneens bij de Amerikaanse toerist een hernieuwde belangstelling opwekken voor het „Atlantische” Europa in ruimere zin.

Zo worden ook nieuwe acties ter bevordering van het Europese toerisme gelanceerd, dit keer ook in Latijns-Amerika, ter gelegenheid van het Europese Jaar van het Toerisme.

In de *Verenigde Staten* zal een reclamecampagne in acht nationale bladen van hoog niveau worden gevoerd, die zijn uitgekozen om hun goede nationale verspreiding.

Ook in *Canada* zal bij de voorlichtingscampagne in tijdschriften het accent worden gelegd op een goede nationale verspreiding. De lezers zullen een brochure „Travel planner on Europe” kunnen aanvragen, waarin informatie wordt gegeven over de reisbureaus in Westeuropese landen.

In *Latijns-Amerika* moet wegens de aantrekkelijkheid en de toenemende toegankelijkheid van de Verenigde Staten, zowel voor jongeren als voor volwassenen, de nadruk worden gelegd op de waarden en het concurrentievermogen van de Europese landen, die thans geen vaststaande

feiten zijn. Aangezien het te veel kosten met zich zou brengen indien men zich zou moeten richten op elke geocompartimenteerde markt van dit halfrond, lijkt de „Cotal Convention” waaraan 2 500 reisbureaus uit geheel Latijns-Amerika in 1990 te Mar del Plata (Argentinië) deelnemen, de meest doeltreffende weg. De voorzitter van de Cotal heeft officieel instemming verleend voor een „Europaweg” met nationale stands en de logo van het Europese Jaar van het Toerisme in de Cotal-manifestatie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 442/90van de heer **Antoni Gutiérrez Díaz (GUE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 272/29)

Betreft: Ziekte van Alzheimer

De ziekte van Alzheimer, gekenmerkt door een algemeen en voortschrijdend verval van de geestelijke vermogens door een onophoudbaar en geleidelijk afsterven van hersencellen, maakt slachtoffers onder degenen die ouder zijn dan 60 jaar (gemiddeld 4,5%) en is van alle ziekten die een geestelijk verval veroorzaken, de meest voorkomende.

In verschillende landen van de Gemeenschap zijn verenigingen opgericht van familieleden van slachtoffers van deze ziekte, die een positieve rol spelen wat betreft de verzorging van de zieken alsmede de voorlichting van de samenleving als geheel.

Welke mogelijkheden heeft de Gemeenschap om de activiteiten van dit soort verenigingen te bevorderen?

Is er een communautair programma of een steun van de Gemeenschap in verband met deze ziekte?

Denkt de Commissie eventueel initiatieven op dit gebied te nemen?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(22 mei 1990)

Op 28 maart 1990 diende de Commissie een „Mededeling betreffende de ouderen” (1) in, waarin de basis wordt gelegd voor een reeks maatregelen die de Commissie in de eerstkomende jaren zal nemen ten behoeve van ouderen. Deze omvatten het verrichten van studies en het organiseren van conferenties alsmede het opzetten van een Europese database over thema's die ouderen raken.

Hoewel het nog te vroeg is om precies aan te geven op welke kwesties de afzonderlijke maatregelen zullen zijn gericht, ligt het niettemin in de lijn der verwachtingen dat bij de huidige voorstellen aandacht zal worden besteed aan de ziekte van Alzheimer waarover ouderen zich aanzienlijke zorgen maken.

Voorts is onderzoek naar dementie, en met name naar de ziekte van Alzheimer, sedert 1982 opgenomen in het programma van de Commissie inzake onderzoek en ontwikkeling op het gebied van geneeskunde en volksgezondheid. De coördinatie van het onderzoek naar deze ziekte gebeurt door middel van epidemiologisch en biologisch onderzoek en, indirect, door middel van de ontwikkeling van de relevante technologie. Momenteel worden door de Commissie vier gezamenlijke onderzoekprojecten gefinancierd (gezamenlijke acties) met betrekking tot de ziekte van Alzheimer en verwacht wordt dat ook in het derde kaderprogramma (1990—1994) onderzoek zal worden gedaan naar het ouder worden.

(¹) Document COM(90) 80 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 443/90

van mevrouw Raymonde Dury (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 272/30)

Betreft: Beoordeling van het belang van onderzoek op het gebied van medicamenten

Ter ondersteuning van verzoeken om verlening van octrooitermijnen voert de farmaceutische industrie herhaaldelijk het argument aan dat de financiering van het onderzoek zeer duur is. Bepaalde soorten onderzoek zijn niet bedoeld voor of leiden tot innovaties. In de Verenigde Staten bestaat een classificatie van het onderzoek al naar gelang het belang ervan (nihil, betrekkelijk, belangrijk).

Is de Commissie niet van mening dat een dergelijk stelsel van criteria ook in Europa zou moeten worden ontwikkeld en toegepast?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(3 mei 1990)

Onderzoek, met name in de farmaceutische sector, is een zeer dure aangelegenheid die grote risico's meebrengt. Het spreekt vanzelf dat een adequate financiering van deze activiteit een onvermijdelijke vereiste is van elk op bevordering en ontwikkeling van onderzoek gericht beleid.

Voorts is het juist dat niet al het onderzoek tot innovatie leidt, maar onzekerheid omtrent het resultaat is precies een van de wezenlijke kenmerken van deze activiteit. Wat innovatie zelf betreft, kan de zin van een verdiscontering van het geneeskundig belang van een nieuw geneesmiddel inderdaad slechts worden beoordeeld in het licht van de doelstellingen die worden nagestreefd.

Als het de bedoeling is om een nieuw criterium in te voeren voor de octrooieerbaarheid van geneesmiddelen, moet erop worden gewezen dat de algemeen erkende oc-

trooieerbaarheidscriteria in dit opzicht neutraal zijn en slechts betrekking hebben op het creatieve proces dat van toepassing is op de industrie als geheel (innoverend karakter, scheppende activiteit). Dit kan overigens ook niet anders, aangezien het geneeskundig belang van een medicament materieel slechts kan worden beoordeeld wanneer het middel eenmaal in de handel is gebracht, dus geruime tijd nadat de betreffende octrooiaanvraag is ingediend.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 450/90

van mevrouw Cristiana Muscardini (NI)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 272/31)

Betreft: Toeneming van het aantal tuberculosegevallen in Italië

Jaarlijks komen in Italië meer dan 25 000 gevallen van tuberculose voor. Het betreft vooral ouderen en AIDS-seropositieven die door deze ziekte getroffen worden. Doordat hiertegen voldoende doeltreffende middelen in de handel zijn, is deze ziekte geen aanleiding tot grote ongerustheid.

In vergelijking met het verleden heeft zich echter een ommekeer voltrokken en begint het aantal gevallen geleidelijk aan te stijgen. Dit verschijnsel heeft de medische wereld verrast, aangezien in het kader van de hervormingen van de volksgezondheid in Italië het netwerk van medische bureaus voor epidemiologische controle, dat zo zeer had bijgedragen aan de bestrijding van de tuberculose, was opgeheven.

Kan de Commissie statistische gegevens inzake de gevallen van tbc in de Lid-Staten bekend maken?

Kan de Commissie meedelen welke initiatieven zij op dit terrein wil ontplooiën?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(10 april 1990)

De Commissie beschikt niet over statistische gegevens inzake de gevallen van tbc in de Lid-Staten. Bij de Wereldgezondheidsorganisatie zijn echter wel statistieken beschikbaar inzake de gevallen van tbc in de Gemeenschap in de periode 1980—1987, welke gegevens het geachte Parlementslid alsook het Secretariaat-generaal van het Europees Parlement rechtstreeks worden toegezonden.

De Commissie is voornemens niet voornemens initiatieven ter zake te bevorderen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 472/90

van mevrouw Maria Santos (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 maart 1990)

(90/C 272/32)

Betreft: Vrijwillige zwangerschapsonderbreking

Het ontbreken van mogelijkheden tot vrijwillige abortus in geval van problematische zwangerschap is voor de betrokken vrouwen een bron van veel ellende.

In sommige Lid-Statens bestaat weliswaar een deugdelijke abortuswetgeving, maar blijkt deze nauwelijks te worden toegepast, zoals in Portugal, waar de minimale voorwaarden voor de praktische toepassing van de wet ontbreken.

1. Kan de Commissie mededelen of zij voornemens is hiervoor adequate regels op te stellen?
2. Beschikt zij over recente statistieken omtrent de toepassing van de abortuswetgeving in Portugal?

**Antwoord van mevrouw Papandreu
namens de Commissie**

(21 mei 1990)

1. Het geachte Parlementslid wordt verzocht het antwoord van de Commissie op mondelinge vragen nrs. 0-49/90 van mevrouw Lehideux en 0-147/89 van mevrouw Vayssade tijdens de plenaire zitting van het Europese Parlement van februari 1990⁽¹⁾ na te slaan.

2. De Commissie is niet in het bezit van statistieken over abortus in Portugal.

(¹) Handelingen van het Europese Parlement nr. 3-374 (februari 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 502/90

van de heer Karl von Wogau (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 maart 1990)

(90/C 272/33)

Betreft: Posttarieven in de Gemeenschap

Is het de Commissie bekend dat het posttarief voor de verzending van een pakket van 15 kg van Freiburg naar Kehl 11 DM bedraagt, terwijl voor verzending van hetzelfde pakket naar het slechts 1 km verderop gelegen Straatsburg 40 DM moet worden betaald.

Hoe denkt de Commissie te bereiken dat ook bij de vaststelling van posttarieven rekening wordt gehouden met de doelstellingen van de gemeenschappelijke markt?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(16 mei 1990)

De dienst voor het verzenden en distribueren van pakketten is één van de openbare diensten die door de twaalf

postadministraties in de Europese Gemeenschap worden aangeboden. Op deze dienst berust geen monopolie. Hij wordt in bepaalde regio's van Europa en met name in de grote steden van de Gemeenschap immers eveneens aangeboden door particuliere bedrijven.

De tarieven voor deze dienstverlening worden door elk van de twaalf postadministraties, die zowel voor de nationale als voor de internationale tarieven uitsluitend bevoegd zijn, vrij vastgesteld.

Het aanzienlijk hogere tarief dat wordt aangerekend om een pakket van 15 kg van Duitsland naar Frankrijk (in dit geval van Freiburg naar Straatsburg) te versturen (namelijk 40 DM, vergeleken met 11 DM voor een soortgelijke zending naar een bestemming binnen de Bondsrepubliek Duitsland), vloeit uitsluitend voort uit het feit dat dit pakket tussen twee verschillende postadministraties dient te worden uitgewisseld. Vanwege hun exclusieve territoriale bevoegdheid moet er een tarief worden vastgesteld ter vergoeding van de administratie in het land van bestemming (in dit geval de Franse Posten), zodat deze vergoed kan worden voor de door haar te maken distributiekosten.

In vergelijking met nationale zendingen liggen de kosten voor het verzenden van postpakketten naar andere landen van de Gemeenschap vanwege het feit dat zij via internationale centra moeten worden uitgewisseld, dus aanzienlijk hoger.

Het vastgestelde verschil, dat hier 29 DM (14,2 ecu) bedraagt, of wel 2,63-maal de prijs voor een soortgelijke zending binnen Duitsland zelf, lijkt duidelijk hoger te liggen dan op grond van het bestaan van een binnengrens tussen de Duitse Bondsrepubliek en Frankrijk zou zijn gerechtvaardigd. De vaststelling van deze tarieven valt op het ogenblik evenwel uitsluitend onder de bevoegdheid van de Deutsche Bundespost.

De Commissie, die zich rekenschap geeft van het belang van dit soort problemen, is voornemens om vóór het eind van 1990 een Groenboek het licht te doen zien over de markt van de postdiensten in de Gemeenschap, waarin dit soort problemen zal worden onderzocht en getracht zal worden hiervoor een oplossing te vinden, zodat geleidelijk kan worden overgegaan tot de vaststelling van een interne postmarkt zonder grenzen ten behoeve van de burgers in de Europese Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 563/90

van mevrouw Anita Pollack (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 maart 1990)

(90/C 272/34)

Betreft: Milieu-effecten van het vrachtwagenvervoer

Kan de Commissie mededelen wat het effect is van een tonkilometer vrachtwagenvervoer per vrachtwagen met een dieselmotor van de omvang die in het internationale vrachtwagenvervoer gebruikelijk is, in termen van:

- primair energieverbruik,
- kooldioxide-emissies,
- stikstofdioxide-emissies,
- koolmonoxide-emissies,
- emissies van polycyclische aromatische koolwaterstoffen,
- roetdeeltjes,
- verkeersongevallen,
- landgebruik?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(14 juni 1990)

Overeenkomstig Beschikking 85/338/EEG van de Raad ⁽¹⁾ heeft de Commissie een systeem ontwikkeld voor het verzamelen van uit de gehele Gemeenschap afkomstige gegevens over de emissie van luchtverontreiniging. In een beknopt verslag van de werkgroep Corinair ⁽²⁾ zijn (op basis van het jaar 1985) schattingen gemaakt van de emissies van CO, NO_x en vluchtige organische stoffen (VOS) door het wegverkeer voor de verschillende Lid-Staten en de volgende voertuigcategorieën:

- voertuigen < 3,5 t:
 - benzine,
 - diesel,
 - LPG;
- voertuigen > 3,5 t:
 - benzine,
 - diesel 3,5—16 t,
 - diesel > 16 t.

Specifieke statistische gegevens per tonkilometer vracht die in het internationaal vervoer door dieseltrucks van „gebruikelijke grootte” wordt vervoerd, zijn niet beschikbaar.

Het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen (Eurostat) bestudeert momenteel de mogelijkheid om de milieustatistiek uit te breiden, met name op het gebied van het verkeer.

⁽¹⁾ PB nr. L 176 van 6.7.1985, blz. 14.

⁽²⁾ De Commissie zal het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks een exemplaar van dit rapport doen toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 573/90

van de heer Alexander Langer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(16 maart 1990)

(90/C 272/35)

Betreft: Ongecontroleerde uitvoer van giftig en schadelijk afval naar Roemenië

Volgens uitvoerige berichten in de pers bestaat er in elk geval sinds 1987 een bloeiende handel in giftige en scha-

delijke industriële afvalprodukten afkomstig van talrijke Italiaanse, Westduitse, Nederlandse en Zwitserse bedrijven, die praktisch zonder enige controle en op min of meer legale wijze in Roemenië terecht komen, en wel voornamelijk via de Roemeense havens aan de Zwarte Zee (vooral Sulina), waar grote gevaren voor de bevolking bestaan en geen geschikte verwerkingsinstallaties voorhanden zijn. Daarbij betrokken bedrijven zijn onder meer de Roemeense onderneming Kimika Ice, het Brits-Zwitserse bedrijf Metrode IDT, dat in Viganello (Lugano) gevestigd is en in Cardiff geregistreerd staat, het Italiaanse bedrijf Sirteco en de Roemeense bank Manufactora Nova Ovn Trust.

Welke informatie kan de Commissie hierover verstrekken en hoe denkt zij ervoor te zorgen dat de vereiste veiligheidseisen en rechtvaardigheidsbeginselen in acht worden genomen om te voorkomen dat dergelijke misdadige handelspraktijken, die tot dusver mogelijk waren dank zij de ellende, het gebrek aan democratie en openheid, en de corruptie in Roemenië, onder een ander etiket worden voortgezet en geïnstitutionaliseerd?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(22 mei 1990)

De Commissie is niet op de hoogte van de berichten in de pers waarnaar het geachte Parlementslid verwijst en zou het op prijs stellen indien hij haar de informatie die in zijn bezit is zou willen mededelen. Op basis daarvan zal de Commissie om nadere informatie verzoeken bij de Lid-Staten waarvan deze uitvoer afkomstig zou zijn, namelijk Italië, de Bondsrepubliek Duitsland en Nederland.

De Commissie wijst het geachte Parlementslid erop dat het transport van afvalstoffen naar derde landen in strijd is met het communautaire recht, wanneer geen garantie bestaat dat de betrokken afvalstoffen zonder gevaar voor de volksgezondheid of het milieu zullen worden verwijderd.

Volgens Richtlijn 84/631/EEG van de Raad van 6 december 1984 betreffende toezicht en controle in de Gemeenschap op de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen ⁽¹⁾, gewijzigd bij Richtlijn 86/279/EEG ⁽²⁾, moet de voor verzending bevoegde autoriteit nagaan of aan deze voorwaarde is voldaan (artikel 3, lid 3). Bovendien kan het transport slechts worden toegestaan indien het derde land van bestemming daarvoor schriftelijk toestemming heeft gegeven. Deze richtlijn, die al sinds 1 oktober 1985 in alle Lid-Staten van kracht had moeten zijn, is door de meeste Lid-Staten echter pas vrij recent in het nationale recht verwerkt.

In het kader van het Verdrag van Bazel inzake de beheersing van de grensoverschrijdende overbrenging van ge-

vaarlijke afvalstoffen en de verwijdering daarvan, zal de controleregeling nog worden verscherpt. De Commissie is voornemens daartoe een verordening vast te stellen die vorengenoemde richtlijn moet vervangen en die zonder tussenkomst van de Lid-Staten in werking kan treden.

(¹) PB nr. L 326 van 13. 12. 1984, blz. 31.

(²) PB nr. L 181 van 4. 7. 1986, blz. 13.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 618/90

van de heer Gijs de Vries (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 maart 1990)

(90/C 272/36)

Betreft: BTW op gebruikte auto's

In verscheidene EG-landen is het aan BTW-plichtige ondernemingen toegestaan om de BTW op nieuwe auto's geheel of gedeeltelijk af te trekken (twaalfde richtlijn). In de meeste landen is de BTW-af trek niet toegestaan aan particulieren. De voorgestelde wijziging van de zesde BTW-richtlijn stelt de autobranche voor problemen in het geval dat een auto die wordt ingeruild of verkocht door een particulier, door een automobielbedrijf zowel aan een andere particulier als aan een BTW-plichtige wordt aangeboden. Op sommige auto's zou teveel BTW moeten worden afgedragen (een keer op de nieuwe auto en een gedeelte op de gebruikte auto). Hierbij komt het probleem dat in Nederland onduidelijk wordt hoe de auto in de showroom moet worden geprijsd.

Is de Commissie zich ervan bewust dat de voorgestelde wijziging van de BTW-richtlijn in de autohandel tot grote administratieve complicaties zal kunnen leiden en de kans op belastingfraude zal doen toenemen?

Welke maatregelen staan de Commissie voor ogen om deze negatieve gevolgen te voorkomen of te beperken?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(5 juli 1990)

In haar op 11 januari 1989 bij de Raad ingediende voorstel inzake de BTW-heffing op gebruikte goederen, kunstvoorwerpen, antiquiteiten en voorwerpen voor verzamelingen (¹) beveelt de Commissie een regeling aan waarbij BTW wordt geheven over het verschil tussen de door de belastingplichtige wederverkoper betaalde aankoop prijs en de door hem ontvangen verkoopprijs.

Deze regeling biedt de mogelijkheid de belasting te heffen over de werkelijke toegevoegde waarde van de belastingplichtige en voorts een dubbele belasting te voorkomen.

Over deze regeling is uitgebreid overlegd met de beroepskringen die, over het geheel genomen, ermee hebben ingestemd. Voorts hebben de meeste Lid-Staten die thans over een bijzondere regeling voor gebruikte auto's beschikken, voor de bovenbedoelde regeling gekozen.

Evenals het geachte Parlements lid wil de Commissie voorkomen dat er gevaren van fraude en administratieve complicaties uit de invoering van een uniform heffingsstelsel met betrekking tot gebruikte goederen voortvloeien. Zij blijft ervan overtuigd dat door de toepassing van de voorgestelde bijzondere regeling een doeltreffende oplossing voor deze problemen kan worden gevonden.

(¹) PB nr. C 76 van 28. 3. 1989, blz. 10.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 633/90

van de heer Marc Galle (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 maart 1990)

(90/C 272/37)

Betreft: Ivoorhandel

In oktober 1989 besloten 105 landen te Lausanne om de ivoorhandel stop te zetten. Door dit handelsverbod daalde de prijs voor ivoor reeds met 30 tot 50%. In januari 1990 besliste de Regering-Thatcher echter tot de heropening van de ivoormarkt in de kroonkolonie Hong-Kong. Hoe staat de Commissie ten opzichte van het voornemen om de voorraad van 670 ton ivoor die in Hong-Kong opgeslagen ligt, binnen zes maanden op de wereldmarkt te verkopen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(8 mei 1990)

De Commissie is op de hoogte van het door het Verenigd Koninkrijk namens Hong-Kong gemaakte voorbehoud ten aanzien van de overdracht van de Afrikaanse olifant van bijlage II naar bijlage I bij de Overeenkomst inzake de Internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantesoorten (Cites). Dit voorbehoud zal met ingang van 18 januari 1990 voor een periode van zes maanden van kracht worden, doch zal niet gelden voor het Verenigd Koninkrijk en zijn afhankelijke gebieds delen. De invoer van ivoor in Hong-Kong zal verboden blijven en gedurende de periode van het voorbehoud is alleen wederuitvoer toegestaan van ivoor die momenteel wettig in Hong-Kong ligt opgeslagen.

De communautaire wetgeving is niet van toepassing in Hong-Kong en daarom wordt Hong-Kong wat betreft de toepassing van Cites als een derde land beschouwd. Bovendien is de wederuitvoer van ivoor die vóór 18 januari

1990 op legale wijze is verkregen, krachtens de overeenkomst toegestaan, ook indien een dergelijk voorbehoud niet zou zijn gemaakt.

De Commissie wijst er evenwel op dat de invoer van ivoor vanuit derde landen naar de Gemeenschap krachtens Verordening (EEG) nr. 3626/82 van de Raad ⁽¹⁾ is verboden.

⁽¹⁾ PB nr. L 384 van 31. 12. 1982, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 646/90

van de heer Luigi Moretti (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(20 maart 1990)

(90/C 272/38)

Betreft: Registratie in Italië van uit andere Lid-Staten ingevoerde auto's

De Italiaanse autoriteiten eisen voor de registratie van auto's dat een notariële verkoopakte wordt overgelegd. Dat geldt ook voor auto's die in het buitenland zijn gekocht en door de koper met een voorlopige toelating en een douanekenteken rechtstreeks zijn ingevoerd.

In vele Lid-Staten gaat de verkoop van auto's niet via een notariële akte. De Italiaanse autoriteiten erkennen echter de verkoopdocumenten die in het buitenland worden afgegeven, niet. Het gevolg is dat de koper te kampen heeft met allerlei bureaucratische rompslomp en dat de hele procedure hem heel veel moeite en geld kost.

Is de Commissie van mening dat deze eisen van de Italiaanse autoriteiten verenigbaar zijn met het vrije verkeer van goederen binnen de Gemeenschap en, zo niet, wat zal zij ondernemen om aan deze situatie een einde te maken?

Antwoord van de heer Bangemann

namens de Commissie

(16 mei 1990)

Zoals de Commissie in haar „Mededeling inzake de keurings- en inschrijvingsprocedures voor reeds eerder in een andere Lid-Staat ingeschreven voertuigen” ⁽¹⁾ nog eens heeft aangegeven, vloeit met name uit het arrest van het Hof van Justitie van 17 juni 1987 in zaak 154/85 „Commissie tegen Italië” ⁽²⁾ voort dat, voor zover de documenten die in de Lid-Staat van uitvoer zijn opgesteld, inlichtingen bevatten die voor de inschrijving in de Lid-Staat van invoer noodzakelijk zijn, de laatstgenoemde Lid-Staat verplicht is deze documenten te aanvaarden in de vorm en hoedanigheden waarin deze documenten in de Lid-Staat waarin zij zijn opgesteld, wettelijk gangbaar zijn.

De Lid-Staten mogen met name de erkenning van de in andere Lid-Staten afgegeven documenten niet afhankelijk stellen van de voorwaarde dat deze documenten dienen te worden gelegaliseerd of authentiek verklaard of van de voorwaarde dat zij in overeenstemming moeten zijn met een door de Lid-Staat van invoer vastgesteld model.

De Commissie heeft in maart 1989 de tekst ontvangen van een rondschrijven van het Ministerie van Vervoer van Italië van 24 februari 1989 waarin onder verwijzing naar de bovengenoemde mededeling van de Commissie is bepaald dat documenten die bij de aanvraag om inschrijving moeten worden ingediend, niet behoeven te zijn gelegaliseerd of authentiek verklaard.

Aangezien haar in 1989 evenwel een aantal klachten ter ore is gekomen over het feit dat de Italiaanse autoriteiten nog steeds zouden eisen dat in het buitenland afgegeven verkoopdocumenten die moeten worden voorgelegd door personen die uit andere Lid-Staten ingevoerde voertuigen wensen te laten registreren, worden gelegaliseerd of authentiek verklaard, is de Commissie bij de betrokken autoriteiten tussenbeide gekomen ten einde deze te verzoecken haar de nodige uitleg te verschaffen.

De Commissie zal niet nalaten om het geachte Parlementslid op de hoogte te houden van de stappen die zij bij de Italiaanse autoriteiten heeft ondernomen.

⁽¹⁾ PB nr. C 281 van 4. 11. 1988, blz. 9.

⁽²⁾ Jurisprudentie van het Hof van Justitie van 1987, blz. 2717 t/m 2739.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 658/90

van de heer Artur da Cunha Oliveira (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/39)

Betreft: Olievlek op de kusten van Madeira

Op maandag 15 januari jl. bereikte een enorme olievlek (met een oppervlakte van 20 bij 2 km en een dikte van ca. 50 cm), afkomstig van een lekke olietanker waaruit duizenden tonnen ruwe aardolie in de omringende zee zijn gestroomd, de Portugese archipel van het autonome gewest Madeira, en met name het eiland Porto Santo met zijn minst vervuilde stranden in de Europese Gemeenschap. De mariene flora en fauna werden onherstelbaar beschadigd en de watervoorziening op het eiland, die voor 80% afhankelijk is van een ontziltingsinstallatie, is ernstig in gevaar gebracht. Voorts is er enorme schade toegebracht aan het toerisme, de belangrijkste bron van inkomsten van de regio, en aan de economie in het algemeen, om nog maar niet te spreken van het gevaar van verdwijning van de zeldzame kolonie zeehonden op de Ilhas Desertas.

a) Is de Commissie voornemens de Portugese Regering en het autonome gewest Madeira in deze omstandigheden technische en financiële hulp te verlenen?

- b) Welke maatregelen denkt zij te treffen om andere eilanden in de Gemeenschap die niet over de nodige middelen ter bestrijding van olievlekken van dergelijke omvang kunnen beschikken, voor dit soort gevaren te behoeden?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(1 juni 1990)

De Commissie is uiterst bezorgd over het recente incident waarbij het eiland Porto Santo door olie werd verontreinigd. De EEG-Task Force was vanaf het begin volledig betrokken bij de operaties voor de bestrijding van deze grote olievlek in de Madeira-archipel. Door de inzet van de deskundigen van de Task Force die gedurende meer dan twee maanden permanent op de getroffen eilanden aanwezig waren en dank zij de efficiënte coördinatie door het crisisteam in Brussel, kon de Portugese overheid een zeer doelmatige technische bijstand worden geboden.

De schoonmaakkosten en eventuele andere schade zullen door de vervuiler worden vergoed overeenkomstig de internationale compensatieregelingen voor olieverontreiniging. Met het oog hierop hebben vertegenwoordigers van de verzekeraars de werkzaamheden ter plaatse gevolgd in nauwe samenwerking met de Portugese autoriteiten en de deskundigen van de EEG-Task Force.

De Commissie zal in het kader van het Raadgevend Comité voor de controle op en de beperking van de verontreiniging van de zee door lozingen van koolwaterstoffen (ACPH) de technische aspecten van het opruimen van olie en schoonmaken van kusten analyseren, ten einde de bestaande technieken en regelingen ter bestrijding van dit soort verontreiniging te verbeteren.

Tevens zal de Commissie elk initiatief ondersteunen dat gericht is op de totstandbrenging van een operationele organisatie ter voorkoming van ongelukken in het gebied en voor het bestrijden van de verontreiniging wanneer zich toch een ongeluk voordoet.

Voorts bestaat de mogelijkheid om in het kader van het initiatief van de Gemeenschap (Envireg) financiële steun te verlenen aan gebieden die daarvoor in aanmerking komen, voor kleinschalige voorzieningen om de effecten van per ongeluk door schepen geloosde olie tot een minimum te beperken.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 659/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/40)

Betreft: Afvalbeleid en vuilverbranding

1. Wat is het percentage water in huishoudelijk afval?
2. Welke hoeveelheid reststoffen blijft over na verbranding van het afval?

3. Wat is de energiebalans voor huisvuilverbrandingsovens, voor zover al het mogelijke wordt gedaan om op andere materialen over te schakelen en om afval te voorkomen en te verwerken?

4. Welke hoeveelheden organische koolstofverbindingen worden momenteel door de huisvuilverbrandingsovens uitgestoten?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 660/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/41)

Betreft: Afvalbeleid en vuilverbranding

Er bestaan momenteel in de Gemeenschap plannen voor de bouw van een 450-tal huisvuilverbrandingsovens; in de Bondsrepubliek alleen al zouden er zo'n 120 nieuwe installaties bijkomen.

1. Hoeveel bedraagt de calorische waarde van huishoudelijk afval na sortering van alle potentieel nuttige stoffen in vergelijking met ongesorteerd afval?
2. Hoeveel afval ontstaat er bij de bouw van een middelgrote verbrandingsinstallatie (ca. 150 000 ton per jaar)?
3. Welke nuttige en schadelijke stoffen kunnen door omschakeling op andere producten uit het huisvuil worden gesorteerd?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 666/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/42)

Betreft: Vuilverbranding en afvalbeleid

1. In hoeverre kan, bij voorbeeld door geschikte rookgasfilters en na-oxydatie, worden vermeden dat in vuilverbrandingsovens organische koolstofverbindingen worden gevormd?

2. Hoeveel meer moet de burger betalen voor georganiseerd, gesorteerd storten dan voor afvalverbranding?

Graag kreeg ik een afzonderlijk antwoord op de twee vragen.

Gecombineerd antwoord van de heer Ripa di Meana op de schriftelijke vragen nrs. 659/90, 660/90 en 666/90 namens de Commissie

(11 juni 1990)

In verband met de voorbereiding van de Richtlijnen 89/369/EEG (1) en 89/429/EEG (2) inzake nieuwe en be-

staande installaties voor de verbranding van stedelijk afval, die door de Raad in juni 1989 zijn aangenomen, heeft de Commissie een aantal technische studies laten verrichten. Hierbij dient evenwel te worden aangetekend dat gegevens als de samenstelling, het calorisch vermogen en de vochtigheid van huishoudelijk afval, de hoeveelheid residuen na verbranding, de uitstoot van schadelijke stoffen, de energiebalans en de kosten van de verbranding, buitengewoon grote variaties kunnen vertonen naar gelang van de geïnstalleerde installaties, de herkomst van de afvalstoffen (platteland en stad) en de betrokken Lid-Staat. Het is dan ook wenselijk voor elk project van dit type waartoe een plaatselijke overheid besluit, de verenigbaarheid met eventuele gescheiden inzameling te verifiëren en de plaatselijke waarden van de verschillende hierboven genoemde parameters te beoordelen.

(¹) PB nr. L 163 van 14. 6. 1989, blz. 32.

(²) PB nr. L 203 van 15. 7. 1989, blz. 50.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 662/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/43)

Betreft: Kernfusie

1. Welke O & O-programma's op het gebied van de kernfusie bestaan er op Europees vlak?
2. Wat is de bijdrage van de Gemeenschap aan de organisatie en de financiering van deze programma's?
3. Hoe hoog is de financiële bijdrage van de Lid-Staten?
4. Hoe ziet de taakverdeling tussen de deelnemende landen eruit?

Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie

(16 mei 1990)

1. Al het onderzoek op het gebied van beheerste magnetische thermonucleaire kernversmelting dat in de Europese Gemeenschap wordt uitgevoerd, is geïntegreerd in het communautaire onderzoekprogramma Kernversmelting. Twee EVA-landen, Zweden en Zwitserland, hebben zich volledig bij het programma aangesloten.

2 en 3. Het totale bedrag dat jaarlijks aan kernfusieonderzoek in de Gemeenschap wordt besteed, lag de laatste jaren tussen 400 en 450 miljoen ecu. Ongeveer 45 % daarvan wordt betaald uit de begroting van de Gemeenschap, de rest wordt bijgedragen door de respectieve nationale organisaties.

4. Het programma wordt hoofdzakelijk uitgevoerd door middel van associatiecontracten, die bindend zijn voor de gespecialiseerde fusielaboratoria van de Lid-Staten die aan het communautaire programma Kernversmelting deelnemen via de gemeenschappelijke onderneming JET (Joint European Torus), de NET (Next European Torus)-overeenkomst en het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek. De werkzaamheden worden op volledig gecoördineerde wijze onder de laboratoria verdeeld (met het oog daarop wint de Commissie het advies in van het Raadgevend Comité voor het programma Kernversmelting). Daarbij wordt gekeken naar de deskundigheid en de middelen waarover de betrokken laboratoria beschikken en worden onnodige doublures voorkomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 663/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/44)

Betreft: Toekomstige fusiereactor

Op basis van JET (Joint European Torus) en NET (Next European Torus) zou een nieuwe fusiereactor worden ontwikkeld.

1. Rekent de Commissie, net als de Westduitse minister van Onderzoek Riesenhuber, erop dat al in het jaar 2001 een fusiereactor in bedrijf zal zijn?
2. Waar denkt de Commissie een dergelijke fusiereactor te vestigen?
3. Hoe wordt de berging van het van deze fusiereactor afkomstige middelmatig en hoog radioactieve afval georganiseerd?
4. Wat zal, volgens de Commissie, in het jaar 2010 het aandeel zijn van de energie uit kernfusie in het primaire energieverbruik van de Gemeenschap?

Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie

(16 mei 1990)

1. Op dit ogenblik is een experimentele testreactor, NET in Europees verband en ITER (International Thermonuclear Experimental Reactor) in een wereldwijde samenwerking, in de fase van conceptueel ontwerp. Indien wordt besloten om in het midden van de jaren '90 met de bouw van zo'n machine te beginnen, hetgeen zuiver technisch gezien mogelijk wordt geacht, dan zal deze ongeveer acht jaar later operationeel zijn.

2. Er is nog geen vestigingsplaats gekozen.

3. De technische aspecten van de in de machine te verwachten activering worden reeds bestudeerd als onderdeel van de conceptuele ontwerpactiviteiten. Een kwantitatieve schatting van de afvalstoffen is pas mogelijk als de technische details van de machine beschikbaar zijn. Wel

staat al vast dat kernfusie in tegenstelling tot kernsplijting geen hoog actief afval zal veroorzaken dat moet worden opgeborgen. Voor het beheer van de afvalstoffen (middel actief en laag actief) zullen de nationale voorschriften gelden van het land waar de machine wordt gevestigd.

4. Kernfusie heeft het potentieel om in het midden van de volgende eeuw een belangrijke bron voor de opwekking van elektriciteit te worden. In de experimentele test-reactor zal de geproduceerde energie (meer dan 1 GW thermisch) evenwel niet worden omgezet in elektriciteit, aangezien de extra investeringen in de installatie voor energieomzetting gezien het experimentele karakter van de machine niet verantwoord zouden zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 664/90

van mevrouw Hiltrud Breyer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 maart 1990)

(90/C 272/45)

Betreft: Financiële middelen voor het ITER-programma

Volgens persberichten zouden de kosten voor het ITER-programma ongeveer 5 miljard DM belopen.

1. Op hoeveel middelen rekent de Commissie momenteel voor het ITER-programma?
2. Hoeveel bedraagt het aandeel van de Gemeenschap in deze middelen?
3. Zijn er extra middelen van de Lid-Staten nodig en, zo ja, hoeveel?
4. Wat zijn de belangrijkste conclusies van het enkele maanden geleden afgesloten interimverslag van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie over ITER?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(16 mei 1990)

Krachtens een vierpartijenovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap (inclusief Zweden en Zwitserland), Japan, de Verenigde Staten en de USSR worden de theoretische ontwerp-werkzaamheden voor de ITER, die tegen het eind van dit jaar zouden zijn voltooid, uitgevoerd onder de bescherming van de IAEA (Internationale Organisatie voor Atoomenergie). De Gemeenschap neemt aan de ITER-activiteiten deel in het kader van de diverse besluiten inzake fusieprogramma's. Het verdere verloop van de technische ontwerp-werkzaamheden van de ITER en nadien de bouw ervan is afhankelijk van de technische evaluatie, terwijl daarvoor ook verdere overeenkomsten tussen de partijen moeten worden gesloten.

In januari 1989 werd de kostprijs voor de bouw van een ITER voorlopig geraamd op 4,9 miljard dollar (*).

De verdeling van de bouwkosten zou in de desbetreffende overeenkomsten worden geregeld. De kosten van de lopende, theoretische ontwerp-activiteiten worden echter tussen de vier partijen gelijk verdeeld.

Er is nog geen besluit gevallen over de verdeling van de bijdrage van de Gemeenschap tussen de Gemeenschapsbegroting en de Lid-Staten.

Een belangrijk resultaat van het tussentijdse verslag over het theoretisch ITER-ontwerp (IAEA, Wenen, oktober 1989) is dat de ITER-raad besloten heeft dat, vanuit zuiver technisch oogpunt, de volgende stap het technische ontwerp moet zijn en dat het zeer wenselijk is onnodige hiaten in de technische werkzaamheden te voorkomen na de voltooiing van het technische ontwerp eind 1990. De resultaten waren gepubliceerd in de „ITER Documentation Series” nr. 7 „ITER Conceptual Design: Interim Report” en nr. 9 „ITER Activities Status Report: December 1989” (IAEA, Wenen, 1990). Het eindverslag, over het theoretische ontwerp van de ITER zal eind 1990 door de ITER-raad worden uitgegeven.

(*) ITER Documentatiereeks nr. 9 „ITER Activities Status Report: December 1989” (IAEA, Wenen, 1990).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 677/90

van mevrouw Ana Miranda de Lage (S)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(23 maart 1990)

(90/C 272/46)

Betreft: CVSE-conferentie te Bonn

De volgende CVSE-conferentie, die zal plaatsvinden in Bonn, handelt over economische samenwerking in Europa. Zij vindt plaats op een ogenblik dat de politieke en economische hervormingen die zich in Midden- en Oost-Europa voltrekken, een nieuwe impuls geven aan de economische samenwerking en nieuwe en veelbelovende perspectieven openen. De Gemeenschap speelt bij deze economische hervormingen een zeer belangrijke rol.

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken, in het kader van de politieke samenwerking bijeen, in detail uiteenzetten welke positie de Gemeenschap op deze conferentie zal innemen?

Antwoord

(20 september 1990)

Tijdens de speciale zitting van de Europese Raad te Dublin op 28 april is, zoals vermeld in de conclusies van het

Voorzitterschap, opgemerkt dat de Gemeenschap een groot aandeel heeft gehad in het welslagen van de Conferentie en dat het document van Bonn, waarin de band tussen politiek pluralisme en markteconomie wordt erkend, een fundamenteel richtsnoer biedt voor de toekomstige economische betrekkingen en samenwerking in Europa.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 702/90

van de heer James Ford (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 272/47)

Betreft: Project ter bevordering van de propagatie van inheemse planten

Is de Commissie van plan, ter bescherming van het milieu in armere plattelandgebieden, in het bijzonder in Turkije, maatregelen te treffen tegen de in de Gemeenschap florerende handel in bloembollen die in het wild zijn verzameld en als gekweekte bloembollen worden verkocht, en zal zij daarom prioriteit geven aan het Indigenous Propagation Project (Project ter bevordering van de propagatie van inheemse planten) van de Vereniging voor het behoud van fauna en flora, dat aan de Commissie is voorgelegd?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(4 juli 1990)

De handel in in het wild verzamelde Cyclamen-, Galanthus- en Sternbergia-specimens valt onder Verordening (EEG) nr. 3626/82 van de Raad ⁽¹⁾ betreffende de toepassing in de Gemeenschap van de overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantesoorten (Cites). Voor de invoer van cyclamenbollen zijn in 1985 met de Turkse Regering communautaire invoerquota overeengekomen. Galanthus- en Sternbergia-specimens zijn sinds 18 januari 1990 opgenomen in bijlage II bij de Cites.

De contacten die door de Turkse Regering en exporteurs zijn gelegd met botanici van de wetenschappelijke autoriteiten van de Cites in het Verenigd Koninkrijk, Nederland en de Bondsrepubliek Duitsland en met Nederlandse importeurs hebben geleid tot proefprojecten van de Turkse exporteurs om de betrokken soorten te kweken. Verwacht wordt dat de eerste partijen bollen van een voor uitvoer geschikte grootte in 1991 op de markt zullen komen.

Het project dat door de Vereniging voor het behoud van fauna en flora bij de Commissie is ingediend, wordt thans bestudeerd. Gezien het extreem hoge aantal projecten waarvoor financiering in het kader van begrotingsartikel 946 is aangevraagd, is nog niet bekend of de Commis-

sie voor dit interessante project financiële steun kan verlenen.

⁽¹⁾ PB nr. L 384 van 31. 12. 1982, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 703/90

van de heer James Ford (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 272/48)

Betreft: Veralgemeend gebruik van autoruiten van getint glas

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 726/89 ⁽¹⁾ volstaat de Commissie met erop te wijzen dat de productie van auto's met ruiten van getint glas van 1987 tot 1988 met 5% is toegenomen, en concludeert zij daaruit „dat de auto-industrie het gebruik van getint glas nog lang niet tot haar hele productie heeft uitgebreid en dat de gewone modellen er nog niet van zijn voorzien, tenzij de klant erom vraagt”.

Kan de Commissie de gevolgen van deze evolutie voor de consument niet wat grondiger analyseren, in aanmerking genomen dat Volkswagen bij voorbeeld besloten heeft de 1990-serie van zijn basismodel „Polo” in zijn standaarduitvoering uit te rusten met ruiten van getint glas?

⁽¹⁾ PB nr. C 97 van 17. 4. 1990, blz. 18.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(14 mei 1990)

De Commissie heeft bij de Raad een voorstel voor een richtlijn ingediend betreffende ruiten bestemd voor gebruik bij de fabricage van auto's ⁽¹⁾. Het voorstel, dat in de plaats komt van dat van 1972, is momenteel voor advies in behandeling bij het Europese Parlement.

Het voorstel bevat ook eisen waaraan de fabrikant, zowel wat betreft heldere als getinte ruiten, moet voldoen om in het verkeer in alle omstandigheden een goed zicht te garanderen. De keuze die de fabrikant daarbij maakt zal voornamelijk afhangen van de vraag van de consument, die meer en meer de voorkeur geeft aan getinte ruiten. Het door het geachte Parlementslid aangehaalde voorbeeld van Volkswagen versterkt alleen maar deze tendens. Indien de keuze van bepaalde consumenten afwijkt van de algemene voorkeur, kan daaraan nog steeds worden voldaan, indien de consument daarom uitdrukkelijk vraagt.

⁽¹⁾ Document COM(89) 653 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 713/90
van de leden Yves Verwaerde en Jean-Pierre Raffarin
(LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 272/49)

Betreft: Waterverontreiniging

De laatste weken is er in Frankrijk weer veel te doen geweest over de verontreiniging van tal van ondergrondse waterlagen. Na de Perrier-affaire kwam het probleem waterverontreiniging weer eens in de actualiteit.

Kan de Commissie mededelen of zij voornemens is met nieuwe normen te komen — vooral op het gebied van meststoffen — om hieraan een einde te maken?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(24 april 1990)

Begin 1989 heeft de Commissie een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake de bescherming van zoetwater, kustwater en zeewater tegen verontreiniging door van diffuse bronnen afkomstige nitraten ⁽¹⁾ ingediend. Op dit ogenblik heeft de Raad hierover nog geen besluit genomen.

De Commissie brengt ter aandacht van de geachte Parlementsleden dat dit voorstel onder andere voorziet in voorschriften voor het strooien van kunstmest in bepaalde „kwetsbare” gebieden.

⁽¹⁾ PB nr. C 54 van 3. 3. 1989, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 718/90

van mevrouw Jessica Larive (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 272/50)

Betreft: Toelating tot de heelkundige beroepsgroep in Nederland

1. Is de Commissie iets bekend over een „gentlemen's agreement” van het Concilium Chirurgicum (de Nederlandse heelkundige beroepsgroep), waarbij zou zijn overeengekomen geen artsen en chirurgen tot deze beroepsgroep toe te laten die zich in een andere Lid-Staat hebben gespecialiseerd? Dit zou ook gelden voor Nederlanders die zich noodgedwongen vanwege de bewust zeer beperkt gehouden opleidingscapaciteit elders hebben moeten bekwamen (zie het artikel van G. Kootstra en J.N. Keeman: „Entwicklungstendenzen in Holland” uit *Der Chirurg, BDC*; 28e jaargang, supplement 1/1989)?

2. Acht de Commissie dit niet in strijd met Richtlijn 75/362/EEG ⁽¹⁾?

3. Bestaan dergelijke regels ook voor andere beroepsgroepen die vaak al jarenlang vallen onder EEG-richtlijnen tot erkenning van diploma's en van de toegang tot het beroep, als bij voorbeeld dierenartsen, tandartsen, verpleegkundigen, vroedvrouwen en architecten?

4. Is de Commissie bereid een onderzoek in te stellen naar genoemde afspraken van het Concilium Chirurgicum en eventueel maatregelen te treffen om aan deze ongebruikelijke en discriminerende handelwijze een eind te maken?

⁽¹⁾ PB nr. L 167 van 30. 6. 1975, blz. 1, en aanvullingen.

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(25 juni 1990)

1, 2 en 4. Voor zover de Commissie bekend is, kunnen chirurgen die hun titel in een andere Lid-Staat hebben verkregen, hun beroep in Nederland uitoefenen. Bijgevolg is er volgens de Commissie geen sprake van een inbreuk op Richtlijn 75/362/EEG. Volgens de door de Commissie ingewonnen inlichtingen bestaat er een overeenkomst van de Nederlandse Vereniging voor heelkunde en niet van het Concilium Chirurgicum, waarbij de toegang tot het beroep van chirurg wordt beperkt voor chirurgen die in andere Lid-Staten zijn opgeleid. Om de situatie met betrekking tot het Gemeenschapsrecht en met name met betrekking tot artikel 52 van het EEG-Verdrag te beoordelen, moet de Commissie eerst gegevens verzamelen over de aard van de genoemde overeenkomst en over de bevoegdheden van de Nederlandse Vereniging voor heelkunde en van het Concilium.

3. De Commissie is niets bekend van het bestaan van soortgelijke voorschriften voor andere beroepen waarvoor richtlijnen inzake de wederzijdse erkenning van diploma's gelden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 738/90

van mevrouw Mechthild von Alemann (LDR)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(27 maart 1990)

(90/C 272/51)

Betreft: Erkenning van in het buitenland verworven diploma's voorbereidend hoger onderwijs voor Duitsers

Wat is de mening van de Raad over het feit dat in Duitsland woonachtige Duitse burgers een examen moeten afleggen wanneer zij in het buitenland een diploma of getuigschrift voor toegang tot het hoger onderwijs hebben verworven? Is deze gang van zaken wel verenigbaar met de richtlijn over de onderlinge erkenning van diploma's?

Antwoord*(19 september 1990)*

De gestelde vraag betreft de erkenning van een diploma ter afsluiting van middelbaar onderwijs dat toegang geeft tot hoger onderwijs (Hochschulreife), dus voor universitaire doeleinden. Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽¹⁾, alsook het voorstel voor een richtlijn van 26 juli 1989 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen⁽²⁾ dat thans bij de Raadsinstanties in behandeling is, hebben betrekking op de erkenning van een diploma dat toegang geeft tot een gereglementeerd beroep of de uitoefening daarvan.

(¹) PB nr. L 19 van 24. 1. 1989, blz. 16.

(²) PB nr. C 263 van 16. 10. 1989, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 747/90van de heer **James Janssen van Raay (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

*(27 maart 1990)**(90/C 272/52)*

Betreeft: Financiële steun om de kleinere en zwakkere leden/landen in de gelegenheid te stellen volwaardig deel te nemen aan de opstelling van Europese normen

Als gevolg van de resolutie van de Raad van 7 mei 1985 betreffende een nieuwe aanpak op het gebied van de technische harmonisatie en normalisatie⁽¹⁾ is de omvang van het Europese normalisatiewerk, dat is opgedragen aan de CEN en het Cenelec, enorm toegenomen.

Zoals bekend zijn de leden van de CEN en het Cenelec verplicht door een meerderheid aanvaarde Europese normen over te nemen. Het is hierdoor voor alle leden/landen van belang actief deel te nemen aan de opstelling van deze normen, zodat met de verschillende nationale belangen optimaal rekening kan worden gehouden. Vooral voor de kleinere landen van de Gemeenschap, met relatief kleine normalisatie-instituten, is dit een zware belasting. De EEG stelt weliswaar financiële middelen ter beschikking voor het opstellen van de benodigde normen, maar hiermee worden slechts de secretariaatskosten gedekt. Ook met het bepalen van nationale standpunten en het actief deelnemen in technische commissies en werkgroepen zijn hoge kosten gemoeid.

Momenteel worden de normalisatiewerkzaamheden geheel gedomineerd door de drie grote industriële landen van de Gemeenschap. Een evenwichtige participatie van alle Lid-Staten zou worden bevorderd wanneer ook voor deelname aan de opstelling van de benodigde geharmoniseerde Europese normen een financiële bijdrage van de EEG beschikbaar gesteld zou worden. Deze steun zou

kunnen bestaan uit gerichte bijdragen aan de kleinere normalisatie-instituten of uit het vergoeden van reiskosten van experts.

Een belangrijk gegeven is verder nog dat de CEN drie officiële talen kent: Engels, Frans en Duits. De drie grote landen kunnen daardoor hun nationale normen en documenten direct als discussiestukken indienen, terwijl de overige landen van de Gemeenschap hun bijdragen eerst moeten (laten) vertalen. De EEG stelt momenteel wel vergoedingen beschikbaar om de definitief vastgestelde normen ook in de zogenaamde „minority languages” te laten vertalen, maar voor de werkdocumenten en voorstellen bestaat er zo'n regeling nog niet. Ook hierdoor verkeren de overige Lid-Staten in een ongunstige positie.

Onderkent de Commissie deze ongelijke uitgangspunten? Is de Commissie bereid door financiële steun de kleinere en zwakkere leden/landen toch in de gelegenheid te stellen volwaardig aan het proces van het opstellen van Europese normen deel te nemen?

(¹) PB nr. C 136 van 4. 6. 1985, blz. 1.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie***(28 juni 1990)*

In het kader van het Witboek voor de interne markt 1992 is op basis van de nieuwe aanpak als omschreven in de resolutie van de Raad van 7 mei 1985 een aantal technische harmonisatierichtlijnen vastgesteld of in behandeling. Gezien de aanzienlijke vooruitgang op het gebied van de communautaire wetgeving heeft de Commissie na overleg met het Comité van Richtlijn 83/189/EEG van de Raad⁽¹⁾ besloten de CEN en het Cenelec een aantal opdrachten voor de uitwerking van Europese normen gegeven. Om deze aanzienlijke uitbreiding van de werklust te kunnen opvangen hebben de CEN en het Cenelec een aantal maatregelen genomen om de structuren en procedures op het vlak van de Europese normalisatie te verbeteren; een van die maatregelen was aanpassing van bepaalde interne regels. In deze regels wordt voorzien in het gebruik van drie werktalen (Engels, Frans en Duits). Bij gebruik van nog meer talen binnen de CEN en het Cenelec, waarvan ook normalisatieorganisaties uit de EVA-Landen lid zijn, bestaat het gevaar van vertraging of zelfs verlamming van de werking van de CEN en het Cenelec.

De Commissie is zich terdege bewust van het feit dat beperking tot drie werktalen een betrekkelijk zware last van vertaalwerk met zich brengt en een extra nadeel betekent voor de landen die veraf liggen van de centrale zetel van de CEN en het Cenelec.

De Commissie financiert de vertaling naar de niet-werktalen van de nieuwe vastgestelde Europese normen, ten einde de omzetting en toepassing van deze normen op

nationaal niveau te vergemakkelijken. Hiervoor gebruikt zij de kredieten die bestemd zijn voor de Europese normalisatiewerkzaamheden in het algemeen en die zijn opgevoerd op begrotingspost 7750 „Maatregelen ter voltooiing van de intere markt”. De Commissie heeft de leden van het uitgebreide Comité van Richtlijn 83/189/EEG op de vergadering van 14 december 1989 nog herinnerd aan het bestaan van dergelijke financiële steun.

Wat betreft de kwestie van selectieve steun aan bepaalde normalisatieorganisaties voor deelname aan de Europese normalisatiewerkzaamheden, heeft de Commissie reeds bij wijze van experiment voorzien in financiële deelname, waarmee de ongunstige geografische ligging van de minder begunstigde landen kan worden gecompenseerd. Dit geldt met name voor Griekenland, Portugal en Ierland.

(¹) PB nr. L 109 van 26. 4. 1983, blz.8.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 753/90

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(90/C 272/53)

Betreft: Voortgang van het actieprogramma voor de monniksrob, dat is vastgesteld door de Staten die partij zijn bij het Verdrag van Barcelona

In het kader van het Verdrag van Barcelona is een actieplan ter bescherming van de monniksrob vastgesteld. Uit de vergadering van lid-staten van het Verdrag van Barcelona in Athene eind 1989 en uit contacten met de Coördinating Unit van het Mediterranean Action Plan in Athene blijkt dat de voortgang bij de uitvoering van dit actieplan stagneert. In het algemeen blijken de lid-staten van het Verdrag de verplichtingen die zij in dit actieplan zijn aangegaan niet na te komen en lijkt de interesse van die Staten in de bescherming van de monniksrob minimaal te zijn. Bij de Coördinating Unit van het Mediterranean Action Plan blijkt ook frustratie te bestaan ten aanzien van de bereidheid van de Gemeenschap actief mee te werken bij de uitvoering van dit actieplan en te rapporteren over de activiteiten van de Gemeenschap.

1. Op welke wijze werkt de Commissie samen met de Coördinating Unit van het Mediterranean Action Plan om het actieplan voor de monniksrob tot uitvoering te brengen?
2. Waarom rapporteert de Commissie niet aan de Coördinating Unit van het Mediterranean Action Plan over de activiteiten die de Gemeenschap ontplooit met betrekking tot de bescherming van de monniksrob?
3. Op welke wijze denkt de Commissie ertoe bij te kunnen dragen dat het actieplan voor de monniksrob tot uitvoering zal worden gebracht?

Antwoord van de heer Ripa di Meana namens de Commissie

(29 juni 1990)

1. In september 1989 heeft de Raad van Europa een vergadering georganiseerd met het oog op de coördinatie van de nationale en internationale programma's voor de instandhouding van de monniksrob (*Monachus monachus*) in de Middellandse Zee, in samenwerking met het Milieuprogramma van de Verenigde Naties/Mediterranean Action Plan (UNEP/MAP), de Internationale Unie voor behoud van de natuur en van natuurlijke hulpbronnen (IUCN) en het Secretariaat van het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten. Tijdens deze vergadering heeft de Commissie haar maatregelen gepresenteerd.

De Commissie zendt de aanbevelingen van de deelnemers aan deze vergadering rechtstreeks toe aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement.

Met name is gevraagd de instandhoudingsactiviteiten in het kader van het Mediterranean Action Plan van het UNEP in nauwe samenwerking met de Raad van Europa en het Secretariaat van het Verdrag van Bonn te coördineren en is er tevens op aangedrongen dat de bevoegde organisaties telkens wanneer dit nodig is rechtstreeks contact opnemen met de betrokken Staten, ten einde de instandhouding van de monniksrob in de Middellandse Zee te verbeteren.

2. In het kader van het Mediterranean Action Plan zal de Commissie zoals voorheen namens de Gemeenschap deelnemen aan de vergaderingen over dit onderwerp die door de Coördinating Unit worden bijeengeroepen.

3. De Commissie heeft onlangs een voorstel aangenomen voor een verordening van de Raad inzake communautaire acties ter bescherming van de natuur (¹). Daarbij wordt voorzien in financiële steun voor projecten voor de instandhouding van biotopen en habitats die van belang zijn voor de Gemeenschap, enerzijds, en voor projecten voor de bescherming van bedreigde soorten, anderzijds.

(¹) Document COM(90) 125 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 776/90

van de heer Hemmo Muntingh (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(90/C 272/54)

Betreft: Coördinatie van activiteiten ter bescherming van de monniksrob

Er is een groot aantal gouvernementele en non-gouvernementele organisaties actief op het terrein van de bescherming van de monniksrob. Uit recente contacten met een aantal mensen en organisaties die actief zijn op het terrein van de bescherming van de monniksrob, blijkt dat er nauwelijks of geen sprake is van enige coördinatie tussen de verschillende activiteiten ter bescherming van de monniksrob.

1. Is de Commissie bereid activiteiten te ontplooiën dan wel te ondersteunen die kunnen leiden tot een betere coördinatie van activiteiten ter bescherming van de monniksrob?
2. Is de Commissie bereid om in dit verband via een genetisch onderzoek te laten vaststellen of er genetische verschillen zijn tussen de „Atlantische” en de „mediterrane” monniksrobben?
3. Denkt de Commissie dat het mogelijk is om tot versterking van bepaalde kolonies te komen met dieren die in andere, grotere, kolonies zijn gevangen?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(29 juni 1990)

1. Ja.
2. De Commissie onderzoekt of een dergelijke studie uitvoerbaar is.
3. De Commissie is voorlopig niet voornemens mee te werken aan dergelijke initiatieven, waarvan de haalbaarheid nog moet worden nagegaan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 798/90

van de leden Carlos Carvalhas en Joaquim Miranda da Silva (CG)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(29 maart 1990)

(90/C 272/55)

Betreft: Zeeden (Pinus Pinaster)

In het kader van het Eclair-programma, waarin agro-industrieel onderzoek wordt verricht om het vinden van lonende toepassingsmogelijkheden aan te moedigen, hebben Frankrijk, Spanje, Italië en Portugal (Estação Florestal Nacional, Escola Superior Agrária de Castela Branco) een voorstel ingediend om de aanplant van de zeeden te bevorderen.

Kan de Commissie mededelen hoe het met dit project staat?

**Antwoord van de heer Pandolfi
namens de Commissie**

(1 juni 1990)

De Commissie zou de geachte Parlementsleden willen wijzen op voorstel nr. 0171 van het Eclair-programma (*), dat als titel heeft:

„Evaluation, modelization and improvement of wood production from pines of South West Europe (Pinus pi-

naster, pinus radiata): consequences for the quality of the final products”.

Dit voorstel heeft eerder betrekking op het subprogramma Forest uit het programma op het gebied van grondstoffen en recycling (*) dan op Eclair.

Nadat het om deze reden werd overgebracht naar Forest, wordt het thans in het kader van dit programma op zijn merites beoordeeld. De Commissie zal de geachte Parlementsleden zo spoedig mogelijk van de resultaten in kennis stellen.

(*) PB nr. L 60 van 3. 3. 1989, blz. 48.

(*) PB nr. L 359 van 8. 12. 1989, blz. 16.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 818/90

van de leden Eusebio Cano Pinto en Ana Miranda de Lage (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 april 1990)

(90/C 272/56)

Betreft: De gebeurtenissen in Oost-Europa en de gevolgen ervan voor de Gemeenschap

Jacques Delors, Voorzitter van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, heeft op 7 maart jl. een ontmoeting gehad met de heer Manfred Wörner, secretaris-generaal van de NAVO, en met de heer Van Eekelen, secretaris-generaal van de Westeuropese Unie (WEU). Tijdens deze ontmoeting is gesproken over de gebeurtenissen in Oost-Europa en met name in Duitsland, alsook over de gevolgen hiervan voor de Gemeenschap en de veiligheidsstructuur in Europa.

Kan de Commissie ons inlichtingen verschaffen over de resultaten van deze besprekingen?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(31 mei 1990)

De Voorzitter van de Commissie van de Europese Gemeenschappen heeft op 7 maart jl. inderdaad een ontmoeting gehad met de secretaris-generaal van de NAVO, de heer Manfred Wörner, en met de secretaris-generaal van de WEU, de heer Van Eekelen. Bij deze ontmoetingen werd van gedachten gewisseld over de veranderingen die zich voordoen in de landen van Centraal- en Oost-Europa.

Deze ontmoetingen vonden plaats in het kader van de normale procedures voor de informatie van de Voorzitter; ten aanzien daarvan kan geen bijzonder commentaar worden gegeven.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 875/90

van de heer Peter Crampton (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(90/C 272/57)

Betreft: Volledig verbod van asbest in de Europese Gemeenschap

De Bondsrepubliek Duitsland en de Verenigde Staten van Amerika hebben hun voornemen te kennen gegeven om tegen 1995 een volledig verbod van asbest tot stand te brengen.

Wil de Commissie aandacht schenken aan en instemmen met de tenuitvoerlegging van een volledig verbod op de invoer, de fabricage en het gebruik van asbest en aldus hetzelfde doel bereiken voor alle Lid-Staten van de Europese Gemeenschap?

Antwoord van de heer Bangemann

namens de Commissie

(3 juli 1990)

De Commissie werkt al sinds verschillende jaren aan een wettelijke regeling voor asbest. In dit verband zijn reeds diverse richtlijnen door de Raad aangenomen, namelijk:

- Richtlijn 83/477/EEG (*) betreffende de bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan asbest op het werk;
- Richtlijn 83/478/EEG (†) inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van asbest;
- Richtlijn 85/610/EEG (†) inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van asbest;
- Richtlijn 87/217/EEG van de Raad van 19 maart 1987 inzake voorkoming en vermindering van verontreiniging van het milieu door asbest (*).

De Commissie zal binnenkort bij de Raad een voorstel indienen voor een richtlijn tot wijziging van Richtlijn 83/477/EEG.

Voorts werkt de Commissie aan een nieuw voorstel voor een richtlijn inzake de beperking van of een verbod op het op de markt brengen en het gebruik van een hele reeks producten die asbest bevatten.

Uit al deze initiatieven blijkt de zorg van de Commissie voor de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van de mens en zijn milieu tegen de aan asbest verbonden gevaren.

Een totaal asbestverbod zoals in de Bondsrepubliek Duitsland en de Verenigde Staten is aangekondigd lijkt niet wenselijk omdat dit zou leiden tot een massaal gebruik van allerlei vervangingsvezels waarvan de effecten op lange termijn niet bekend zijn. De Commissie geeft

voorlopig de voorkeur aan een benadering die gericht is op het gecontroleerde gebruik van asbest en neemt gerichte maatregelen op gebieden waar beperking van of een verbod op het gebruik van asbest noodzakelijk blijkt.

De Commissie laat echter de mogelijkheid open om de bestaande verbodsbepalingen uit te breiden in het licht van eventuele nieuwe gegevens inzake de toxicologische eigenschappen/veiligheid van de vervangingsproducten.

(*) PB nr. L 263 van 24. 9. 1983, blz. 25.

(†) PB nr. L 263 van 24. 9. 1983, blz. 33.

(‡) PB nr. L 375 van 31. 12. 1985, blz. 1.

(§) PB nr. L 85 van 28. 3. 1987, blz. 40.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 889/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(9 april 1990)

(90/C 272/58)

Betreft: Gevaarlijke „tatoeëring” voor kinderen

„Een soort „tatoeëring” voor kinderen — genaamd Blue Star (blauwe ster) — is verspreid in de Verenigde Staten en dreigt overal in Europa te worden ingevoerd.

Het gaat hierbij om een vel wit papier, waarop sterretjes ter grootte van een gom zijn aangebracht.

Ieder sterretje is doordrenkt met LSD (een derivaat van lysergzuur en zeer krachtig hallucinogeen middel) en kan worden weggenomen en in de mond worden gebracht. De opname kan ook via de huidporiën geschieden door het papier te hanteren voor het aanbrengen van een tatoeëring. Deze tatoeëringen stellen Mickey Mouse, Superman of vlinders voor, in de vorm van zegels.

De LSD bevattende zegels zijn schitterend van kleur en worden geleverd in een rode kartonnen verpakking met de foto van Mickey Mouse erop, een en ander in een doorzichtige zak die kan worden gesloten. Een verpakking bevat vijf vellen papier met in totaal 100 zegels. Dat is de nieuwe manier om de drug aan de man te brengen.

Een kind dat in het bezit zou zijn van deze zegels kan het slachtoffer worden van een „dodelijke trip”. Te vrezen valt ook dat oudere kinderen aan jongere een gratis „tatoeëring” zullen geven, om zich met hun reactie op de drug te amuseren.

Het is van zeer groot belang dat alle ouders worden gewaarschuwd, voor het geval dat een van hun kinderen die zegels zou bezitten.

Geef deze informatie door aan al Uw kennissen die kinderen hebben.”

Zo luidt de waarschuwing van een te Luik in de rue des Croisiers 24 gevestigde vereniging (personeel van de SMAP).

Ik zou de reactie van de Commissie dienaangaande willen kennen, rekening houdende met de verantwoordelijkheid

den van de Lid-Staten en met de noodzaak van coördinatie op dit gebied en met de rol die ook de Commissie dient te vervullen.

Mocht het hier gaan om een vergissing of een akelige grap: welke maatregelen zijn tot nog toe getroffen om het publiek juist voor te lichten?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(30 mei 1990)

De Commissie beschikt niet over gegevens betreffende het aanbod in Europa van zegels die verboden drugs zoals LSD bevatten.

De Commissie neemt op het gebied van de drugbestrijding actief deel aan de werkzaamheden van het „Europees Comité voor drugbestrijding” (Celad), dat in december 1989 werd opgericht om de door de Gemeenschap en de Lid-Staten ondernomen actie voor de bestrijding van drugs te coördineren. Dit Comité onderzoekt alle aspecten van het drugprobleem met inbegrip van het vraagstuk van de vraag naar drugs. De Commissie is doende met de opstelling van een actieprogramma ter zake op communautair niveau, dat in de lijn zal liggen van resoluties die het Europese Parlement en de Raad voor Volksgezondheid op dit gebied hebben aangenomen. Dit programma zal maatregelen bevatten betreffende voor het algemene publiek bestemde voorlichting en vorming.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 917/90

van de heer George Patterson (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(90/C 272/59)

Betreft: Geneesmiddelenmarkt.

Welke stappen heeft de Commissie ondernomen met het oog op voorstellen om de onevenwichtigheden op de Europese markt voor farmaceutische specialiteiten ongedaan te maken, waarvan sprake is in artikel 9 van Richtlijn 89/105/EEG van de Raad (¹)? Welke vorm zullen deze voorstellen aannemen?

(¹) PB nr. L 40 van 11. 2. 1989, blz. 8.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(28 mei 1990)

De Commissie heeft met betrekking tot Richtlijn 89/105/EEG nog geen verdere stappen ondernomen.

In artikel 9 van Richtlijn 89/105/EEG wordt bepaald dat de Commissie bij de Raad een voorstel indient met passende maatregelen ter afschaffing van eventuele resterende belemmeringen voor of verstoring van het vrije verkeer in farmaceutische specialiteiten.

De Commissie zal in het kader van het bij artikel 10 van Richtlijn 89/105/EEG ingestelde raadgevende comité een diepgaand onderzoek instellen naar de huidige situatie in de Gemeenschap ten aanzien van de prijsstelling en de vergoeding van geneesmiddelen. De Commissie zal rekening houdend met de resultaten van dit onderzoek en in overleg met de Lid-Staten uiterlijk op 31 december 1991, zoals in de richtlijn is bepaald, een voorstel formuleren en indienen bij de Raad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 918/90

van de heer George Patterson (ED)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(90/C 272/60)

Betreft: BTW op onderwijsactiviteiten

Gesteld dat een bedrijf materiële of financiële steun geeft voor onderwijsactiviteiten, bij voorbeeld een universitaire leerstoel die de naam van het bedrijf draagt, mag de Lid-Staat dan volgens de Zesde BTW-Richtlijn (¹) en andere regelingen van de Europese Gemeenschappen verlangen dat er BTW wordt afgedragen? Welk BTW-regime zou dan moeten gelden: vol tarief, nultarief of vrijstelling?

(¹) PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1.

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(3 juli 1990)

Volgens artikel 5, lid 6, van de Zesde BTW-Richtlijn wordt met een levering onder bezwarende titel gelijkgesteld het door een belastingplichtige aan zijn bedrijf onttrekken van een goed dat hij om niet verstrekt en op voorwaarde dat bij de verwerving van dat goed recht op volledige of gedeeltelijke aftrek van de belasting is ontstaan. Alleen geschenken van geringe waarde en monsters vallen niet onder de belasting.

De desbetreffende tarieven worden door de Lid-Staten vastgesteld. Zij kunnen alleen onder bijzondere omstandigheden gebruik maken van een overgangsbepaling van de Zesde Richtlijn die de toepassing van een nultarief toestaat.

Daarentegen valt het verstrekken van middelen als financieringsoperatie niet onder het toepassingsgebied van de BTW, omdat deze niet als tegenwaarde van een belastbare handeling kan worden beschouwd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 948/90van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 april 1990)

(90/C 272/61)

Betreft: Gebrek aan paramedisch personeel in de Italiaanse gezondheidszorg

Het gebrek aan verpleegkundigen, laboranten, verzorgers in revalidatiecentra, operatieverpleegkundigen of meer in het algemeen paramedisch personeel in Italië, verstoort het evenwicht in de juiste verhouding tussen de verschillende medische en paramedische functies die ten grondslag ligt aan de activiteiten in de gezondheidszorg.

Kan de Commissie mededelen of er een Europees plan bestaat of in studie is, om door middel van een hoog gekwalificeerde beroepsopleiding, het werk van het paramedische personeel te revaloriseren en aldus een beroepsstatus te verlenen?

Zou de Commissie bovendien kunnen mededelen hoe momenteel de verhouding is tussen verpleegden en paramedisch personeel in de verpleeginrichtingen in elke Lid-Staat van de Gemeenschap?

Antwoord van mevrouw Papandreu

namens de Commissie

(30 mei 1990)

De ministers van Volksgezondheid, in het kader van de Raad bijeen, hebben op 13 november 1989 van gedachten gewisseld over de conclusies van de door het Franse voorzitterschap op 11 oktober 1989 belegde studiebijeenkomst, waarbij aandacht werd besteed aan het steeds sterker groeiende artsenaanbod en het verpleegsterstekort in de Gemeenschap. Bij deze gelegenheid heeft de Raad gevraagd de studies voort te zetten in het kader van het comité op hoog ambtelijk niveau voor de volksgezondheid.

De Commissie beschikt niet over de statistische gegevens waarnaar door de geachte afgevaardigde wordt gevraagd.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 972/90van de heer **Antoni Gutiérrez Díaz (GUE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(90/C 272/62)

Betreft: Bescherming van het meer van Managua (Nicaragua)

De Regering van Nicaragua heeft, met Italiaanse technische hulp, een geothermische centrale gebouwd aan de voet van de vulkaan Momotombo, die reeds 30% van de energie van dit land levert.

Moeilijkheden bij de financiering hebben ertoe geleid dat de afvalprodukten die sterk zwavelhoudend zijn, in het Managuameer worden geloosd, met alle nadelige gevolgen voor de flora en fauna van dien.

Kan de Commissie niet een recyclageprogramma voor deze afvalprodukten voor haar rekening nemen waardoor de vervuiling van het water van het Managuameer wordt vermeden?

Antwoord van de heer Matutes

namens de Commissie

(4 juli 1990)

Aan de Commissie werd geen financieringsaanvraag voor het door het geachte Parlementslid gesignaleerde geval voorgelegd. Indien zulks wel het geval zou zijn, zou de Commissie deze aanvraag aan de hand van het ingediende dossier en met inachtneming van de beschikbare begrotingsmiddelen onderzoeken.

De Commissie wijst het geachte Parlementslid erop dat het in verband met het feit dat aan begrotingslijn 946 voor 1990 voor de gezamenlijke ACS-landen, de landen in het Middellandse-Zeegebied, Latijns-Amerika en Azië een budget van 8 miljoen ecu is toegewezen in beginsel om evidente redenen van beschikbaarheid van middelen, niet mogelijk is om grote investeringsprojecten te financieren, maar enkel voorbereidende studies, model- of demonstratieprojecten of technische bijstand.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 985/90van mevrouw **Anna Hermans (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(90/C 272/63)

Betreft: Onkruidverdelger Atrazine

Atrazine wordt, althans in België, veel gebruikt bij de bestrijding van onkruid in de maïsteelt, maar ook als totaalverdelger op parkeerplaatsen, industrieterreinen en wat dies meer zij.

Een van de eigenschappen van dit produkt is de praktische onafbreekbaarheid. Door afspoeling kan het terechtkomen in het oppervlaktewater of kan het zelfs langzaam tot de diepere waterlagen doordringen. Uiteraard vormen deze feiten op termijn een risico voor de volksgezondheid.

Kan de Commissie mededelen:

1. in welke Lid-Staten Atrazine wordt gebruikt;
2. in welke Lid-Staten reeds Atrazine in oppervlakte- en/of grondwater werd gevonden;
3. of de gehanteerde norm van 0,1 µg/l niet te hoog ligt;

4. welke maatregelen de Lid-Staten moeten treffen om de risico's voor doorsijpeling te voorkomen, indien de norm onaanvaardbaar hoog ligt?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(3 juli 1990)

Atrazine wordt overal in de Gemeenschap gebruikt. Bij haar pogingen om te bepalen in welke mate drinkwatervoorraden door dit soort stoffen zijn vervuild, heeft de Commissie echter hinder ondervonden van het feit dat in het kader van Richtlijn 80/778/EEG van de Raad (*) betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water, aan de Lid-Staten niet gevraagd wordt de Commissie op de hoogte te houden van de kwaliteit van hun waterreserves.

Hoewel de Commissie de Lid-Staten verzocht heeft haar in kennis te stellen van de kwaliteit van het drinkwater en in het bijzonder van problemen die ze hebben om beneden de aan de aanwezigheid van pesticiden gestelde grenswaarde te blijven, hebben slechts enkele Lid-Staten hierover meer bijzonderheden verstrekt. Aan de hand van de ontvangen antwoorden kan evenwel worden vastgesteld dat bepaalde drinkwaterreserves in Noord-Italië, alsmede in Luxemburg, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk atrazine bevatten. Aangezien er in Ierland van wordt uitgegaan dat er in de meeste drinkwaterreserves geen pesticiden aanwezig zijn, worden de desbetreffende controles slechts op beperkte schaal uitgevoerd. België schijnt het drinkwater sinds 1989 op pesticiden te zijn gaan controleren, doch heeft sindsdien geen enkel resultaat daarvan aan de Commissie voorgelegd. Uit de resultaten van analyses die door Griekenland werden voorgelegd is gebleken dat drinkwatervoorraden niet op grote schaal op pesticiden worden onderzocht.

In aanvulling op deze inlichtingen is uit bepaalde berichten in de media die ter kennis van de Commissie zijn gekomen gebleken dat er atrazine is gevonden in drinkwatervoorraden in Nederland en de Bondsrepubliek Duitsland.

De Commissie heeft geen inlichtingen over de mate waarin drinkwatervoorraden in Denemarken, Spanje en Portugal op pesticiden worden onderzocht, en evenmin over de resultaten van dergelijke controles in die landen.

De Commissie is van oordeel dat de maximaal toelaatbare concentratie van 0,1 µg/l voor pesticiden in water dat bestemd is voor menselijke consumptie in het geval van de pesticide atrazine een voldoende voorzorgsmaatregel is. Geen enkele andere instantie houdt in feite een zo lage grenswaarde aan voor dit speciale pesticide. Zij is verder van oordeel dat de Lid-Staten erop zouden moeten toezien dat atrazine en andere moeilijk afbreekbare pesticiden die de gezondheid van de mens kunnen schaden zodanig worden gebruikt dat de drinkwaterbronnen er niet door worden vervuild. Zonodig zouden alternatieve stoffen moeten worden gebruikt en zouden de huidige doses moeten worden verminderd.

(*) PB nr. L 229 van 30. 8. 1980, blz. 11.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 988/90

van mevrouw Anna Hermans (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 april 1990)

(90/C 272/64)

Betreft: Aanklacht Europese Commissie ten opzichte van Vlaams Kabeldecreet

De Europese Commissie heeft begin 1989 in een zogenaamde „lettre de mise en demeure” België als Lid-Staat erop gewezen dat het Vlaamse Kabeldecreet en de uitvoeringsbesluiten op een aantal punten strijdig zijn met het Verdrag van Rome.

Kan de Commissie medelen in welke mate de Vlaamse overheid hierop reeds heeft gereageerd?

Zo ja, op welke punten heeft de Vlaamse overheid zich bereid verklaard om haar wetgeving aan te passen?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(28 juni 1990)

De Commissie heeft nog geen antwoord ontvangen van de Belgische autoriteiten op de schriftelijke aanmaning die hun op 8 maart ter kennis is gebracht, inzake bepaalde punten van onverenigbaarheid met het EEG-Verdrag van het Decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radio- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen.

De Commissie is hoe dan ook van mening dat zij de inhoud van brieven en bescheiden, die in de administratieve fase van een procedure op grond van artikel 169 van het EEG-Verdrag zijn uitgewisseld, niet bekend hoort te maken, aangezien het in deze fase precies de bedoeling is een regeling te treffen met de betrokken Lid-Staat.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1038/90

van de heer Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(11 mei 1990)

(90/C 272/65)

Betreft: Tweede Kamer van de Europese Gemeenschappen

Heeft de Raad eventueel het voorstel van verschillende Europese politici bestudeerd om in de nabije toekomst een Tweede Kamer in het leven te roepen die bestaat uit vertegenwoordigers van de nationale parlementen?

Antwoord

(19 september 1990)

Onder de titel „Democratische legitimiteit” heeft de Europese Raad te Dublin op 25 en 26 juni 1990 de ministers

van Buitenlandse Zaken verzocht ervoor te zorgen „dat het beginsel van democratische verantwoording, dat alle Lid-Staten van de Gemeenschap onderschrijven, op communautair niveau volledig in acht wordt genomen”.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1079/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(90/C 272/66)

Betref: Europees jaar van het toerisme — Financiële middelen voor Schotse projecten

Kan de Commissie mededelen welk percentage van het aan het Verenigd Koninkrijk toegewezen totale bedrag van 250 000 ecu voor projecten in het kader van het Europees jaar van het toerisme voor Schotland is bestemd? Kan de Commissie ook de naam van elk project en het ervoor uitgetrokken bedrag mededelen?

Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie

(26 juni 1990)

Op de vergadering van het Stuurcomité voor het Europees jaar van het toerisme in juli 1989 werd eenparig besloten het beschikbare bedrag van 2 miljoen ecu te verdelen over elk van de twaalf Lid-Staten van de Gemeenschap. Hierbij werd in totaal 250 000 ecu beschikbaar gesteld voor nationale projecten in het Verenigd Koninkrijk. Als overeengekomen door het Stuurcomité behoorde het tot de verantwoordelijkheid van elk nationaal comité nationale projecten in te dienen voor medefinanciering. De Commissie heeft vervolgens elk der voorstellen onderzocht, rekening houdend met de regionale verdeling van de projecten, alsmede met de criteria van Besluit 89/46/EEG van de Raad⁽¹⁾. Wat de projecten van het Verenigd Koninkrijk betreft, kon de Commissie geen redenen waarnemen om de door het nationale comité voorgestelde projecten te wijzigen en is het bedrag van 18 223 ecu toegekend aan nationale projecten uit Schotland, hetgeen 7% van het totale quotum van het Verenigd Koninkrijk vertegenwoordigt.

De betrokken projecten zijn:

Nationale projecten

EG	Project/Organisator	Bedrag (ecu)
0144	KM 150 International Cycling Festival	5 723
0210	International Festival of Music and Dance, Inverness, Scotland	7 500
0214	Paisley International Organ Festival	5 000

Opgemerkt dient te worden, dat nogmaals 10 000 ecu uit het fonds voor paneuropese projecten voor Schotland van rechtstreekse betekenis zal zijn. Andere paneuropese projecten kunnen eveneens in meerdere of mindere mate van toepassing zijn.

⁽¹⁾ PB nr. L 17 van 21. 1. 1989, blz. 53.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1089/90

van mevrouw Lissy Gröner (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(10 mei 1990)

(90/C 272/67)

Betref: Rechtspositie van de vrouw in multinationale huwelijken

Op welk punt ziet de Commissie aanleiding om binnen de Europese Gemeenschappen handelend op te treden in verband met de rechtspositie van vrouwen die met

- buitenlanders uit de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen, of
- buitenlanders uit derde landen

gehuwd zijn, met name wat de aspecten bigamie, verblijfsrecht en het recht om voor de kinderen te zorgen betreft?

Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie

(28 juni 1990)

De Commissie is niet voornemens initiatieven te nemen ter zake van de rechtspositie van vrouwen, die met mannen van een andere nationaliteit gehuwd zijn.

Voor zover zij in aanmerking kunnen komen voor de toepassing van het Gemeenschapsrecht op het gebied van het vrije verkeer van personen, wordt bij de toepassing van dit recht geen enkel onderscheid gemaakt tussen mannen en vrouwen.

Bigamie en het gezag over de kinderen zijn daarentegen nationaalrechtelijke zaken, die thans niet onder de bevoegdheid van de Europese Gemeenschappen ressorteren. Wat het probleem van de „legal kidnapping” betreft gelieve het geachte Parlementslid het antwoord op schriftelijke vraag nr. 952/90 van de heer Glinne⁽¹⁾ in te zien.

⁽¹⁾ PB nr. C 233 van 17. 9. 1990, blz. 44.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1120/90

van mevrouw Anna Hermans (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 272/68)

Betref: Artikel 40 van het Vierde Verdrag van Lomé

In de Vierde Overeenkomst van Lomé wordt in artikel 40 het perspectief gecreëerd dat de ACS-landen op hun vraag

technische informatie over en hulp in verband met het gebruik en verwijdering van bestrijdingsmiddelen en chemische produkten kunnen bekomen.

1. Welke regels zullen hierbij worden gehanteerd?
2. Werd in het verleden op dit vlak reeds hulp verstrekt?

Antwoord van de heer Marín
namens de Commissie

(6 juli 1990)

1. De regels voor de wijze van toepassing van artikel 40 worden momenteel nader uitgewerkt: voor wat betreft de voorlichting berusten zij onder meer op de strikte toepassing van artikel 4 van Verordening (EEG) nr. 1734/88 van de Raad (¹). Voor het gebruik en de eliminatie van de betreffende produkten kunnen passende middelen, bij voorbeeld voorlichtings-, bewustmakings- en/of demonstratiecampagnes worden ingezet, volgens de gevallen die zich voordoen en op verzoek van de betrokken landen.

2. In het kader van talrijke door het Europees Ontwikkelingsfonds (EOF) gefinancierde projecten voor plattelandsontwikkeling waarbij dit soort produkten wordt gebruikt heeft de leiding (de buitenlandse technische bijstand en de instructeurs/voorlichters) de noodzakelijke adviezen verstrekt voor een juist gebruik, zodat de aan deze produkten verbonden risicofactor tot het minimum is beperkt.

(¹) PB nr. L 155 van 22. 6. 1988, blz. 2.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1122/90

van de heer Ben Fayot (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 272/69)

Betref: Vestiging van de „Société Lorraine de récupération” aan de Frans-Belgisch-Luxemburgse grens

De plannen voor de vestiging van de „Société Lorraine de récupération” (verwerking en storting van industrieel afval) bij Longlaville, op de grens van Frankrijk en Luxemburg en in de onmiddellijke nabijheid van de Europese ontwikkelingskern, zorgen voor grote ongerustheid bij de Franse en de Luxemburgse bevolking, aangezien zowel het milieu als de gezondheid van de inwoners hierdoor ongetwijfeld ernstig zullen worden aangetast.

Is de Commissie ook niet van mening dat het de hoogste tijd is voor een serieuze reglementering van de voorschrif-

ten en van de toepassing ervan voor de vestiging van vervuilende bedrijven in grensgebieden?

Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie

(29 juni 1990)

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, is voor de door het geachte Parlementslid genoemde installatie een exploitatievergunning afgegeven door de Franse autoriteiten. Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (¹) voorziet in een vergunning voor dit soort installaties. Dergelijke inrichtingen vallen ook onder Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (²) die met name voorziet in een raadpleging van het publiek. Met betrekking tot deze installatie is een dergelijke raadpleging in januari en februari 1990 gehouden.

Voorts kunnen, bij afwezigheid van specifieke bepalingen, installaties voor de verwijdering van toxische en gevaarlijke stoffen ook vallen onder Richtlijn 82/501/EEG van de Raad (³) betreffende het risico van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten, voor zover de op het bedoelde terrein opgeslagen, getransporteerde of eventueel geproduceerde gevaarlijke stoffen boven de vastgestelde drempelwaarden komen. In het kader van deze richtlijn zijn de Lid-Staten verplicht het bedrijf te verzoeken alle nodige maatregelen te nemen ter voorkoming van ernstige ongevallen waarvan de gevolgen de grenzen van de bedrijfsvestiging kunnen overschrijden of zelfs grensoverschrijdende schade kunnen veroorzaken.

De Commissie werkt momenteel aan de voorbereiding van voorstellen voor een richtlijn betreffende het storten van afval en een richtlijn betreffende de verbranding van industrieel afval. Deze voorstellen beogen een hoge graad van milieubescherming, die met name dient te worden verwezenlijkt door een beroep te doen op de beste beschikbare technologie. In deze voorstellen zijn echter geen specifieke maatregelen voor grensgebieden opgenomen.

Daarentegen heeft de Commissie in september 1989 bij het Parlement (⁴) een document ingediend over een communautaire strategie inzake afvalbeheer. In deze tekst wordt met name gepleit voor een minimaal transport van afval: dit betekent een gelijke verdeling van installaties voor afvalverwijdering over het grondgebied van de Gemeenschap en interregionale samenwerking inzake afvalbeheer. Ten einde de toepassing van dit principe te bevorderen, financiert de Commissie een studie met het oog op de verwezenlijking van een interregionaal plan voor de verwijdering van industrieel afval waaraan wordt deelgenomen door de Belgische provincie Luxemburg, het Groothertogdom Luxemburg, Saarland en Lotharingen. Dit onderzoek vindt plaats in samenwerking met de bevoegde lokale overheden, zoals bedoeld in bovengenoemde Richtlijn 75/442/EEG.

(¹) PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 39.

(²) PB nr. L 175 van 5. 7. 1985, blz. 40.

(³) PB nr. L 230 van 5. 8. 1982, blz. 1.

(⁴) Document SEC(89) 934 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1133/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(14 mei 1990)

(90/C 272/70)

Betreft: CVSE-conferentie over de menselijke dimensie

Kunnen de ministers van Buitenlandse Zaken mededelen welke voorbereidingen zij treffen om op de in juni 1990 in Kopenhagen te houden CVSE-conferentie over de menselijke dimensie de aandacht te vestigen op de onrechtvaardigheden die de joodse refuseniks in de Sowjetunie nog steeds moeten ondergaan?

Zijn de ministers bereid bij die gelegenheid voor de volgende personen aan te dringen op toestemming om de Sowjetunie te verlaten:

Lazar Rulyov-Kagan:

adres: USSR/RSFSR, Gorkovskaya Oblast, Stantsiya Burlepolom, P/Ya. U 3-62-4M;

Lev (geboren 1939) en Shellya (geboren 1941) Alexandrovsky:

eerste verzoek afgewezen in 1979;

Boris Chernobilsky;

Vladimir Raiz: eerste verzoek afgewezen in mei 1973, verzoek opnieuw afgewezen op 23 februari 1990, de heer Raiz woont in Vilnius.

Antwoord

(20 september 1990)

In het slotdocument van de in juni te Kopenhagen gehouden CVSE-conferentie over de menselijke dimensie bevestigen de deelnemende Staten opnieuw dat „zij het recht van eenieder zullen eerbiedigen om elk land, met inbegrip van zijn eigen land, te verlaten en naar zijn land terug te keren, overeenkomstig de internationale verplichtingen en CVSE-verbintenissen van een Staat. Beperkingen van dit recht zullen zeer uitzonderlijk zijn, uitsluitend als noodzakelijk beschouwd worden indien zij voorzien in een specifieke openbare behoefte, een legitiem doel dienen en in verhouding tot dat doel staan en niet misbruikt of op willekeurige wijze toegepast worden.”

Zoals de geachte Afgevaardigde weet is het de praktijk van de Twaalf om hun standpunt ten aanzien van de mensenrechten, met inbegrip van, waar nodig, specifieke gevallen, bij passende gelegenheden onder de aandacht van de Sowjet-autoriteiten te brengen.

De Sowjet-autoriteiten zijn zich ten volle bewust van de bezorgdheid van de Twaalf over de kwestie van de joodse emigratie.

Het zal de geachte Afgevaardigde ook bekend zijn dat de heren Alexandrovsky, Chernobilsky en Raiz de Sowjetunie inmiddels hebben verlaten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1152/90

van de leden Eugenio Melandri en Alexander Langer (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 272/71)

Betreft: Kinderhandel in Sierra Leone

Kan de Commissie, gelet op recente mededeling van het gezaghebbende Engelse dagblad *The Independent* over het feit dat in Sierra Leone honderden kleine kinderen letterlijk worden verkocht of „ondergebracht” bij rijke Engelse en Libanese families om onderbetaald werk te gaan verrichten waarbij een handel ontstaat die doet denken aan de reeds in 1807 in Sierra Leone afgeschafte slavernij, mededelen wat zij bij de Regering van Sierra Leone denkt te ondernemen om deze te wijzen op de eerbiediging van de bepalingen over de rechten van de mens in de Overeenkomst van Lomé, en met name onder artikel 5 hiervan?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(5 juli 1990)

De delegatie van de Europese Gemeenschappen te Freetown, Sierra Leone, heeft met regeringsvertegenwoordigers de berichten besproken die op 16 en 17 april in het Britse dagblad, *The Independent*, zijn verschenen. Volgens deze berichten worden kinderen uit Sierra Leone onder zeer slechte omstandigheden die met slavernij worden vergeleken in het buitenland, en met name in Libanon, tewerkgesteld.

Tijdens deze besprekingen kwam met name het volgende naar voren:

- de Regering van Sierra Leone neemt deze berichten ernstig op. Om deze kwestie nader te onderzoeken heeft het kabinet een ad-hoc-comité ingesteld. De minister van Buitenlandse Zaken, de heer A. K. Koroma is voorzitter van het Comité, waarin ook de minister van Sociale Zaken en de Inspecteur-generaal van Politie zitting hebben. Het Comité heeft tot nu toe geen uitspraken gedaan, maar overeengekomen werd dat de delegatie te zijner tijd van de bevindingen en aanbevelingen van het Comité op de hoogte zou worden gesteld.
- Onder meer wordt overwogen formele procedures op te zetten voor het onderzoek van alle arbeidscontracten voor de tewerkstelling in het buitenland van onderdanen van Sierra Leone die nog geen 18 jaar oud zijn, en erop toe zien dat de voorwaarden van dergelijke contracten niet onder zekere, nog nader te bepalen, minima liggen. Dergelijke regelingen zouden worden ondersteund door strengere toezicht op de afgifte van paspoorten aan kinderen onder de 18.
- Van leiders van de Libanese Gemeenschap in Sierra Leone wordt verwacht dat zij het Comité in zijn werkzaamheden bijstaan. Opgemerkt zij dat een groot

aantal uit Libanon afkomstige personen in Sierra Leone woonachtig zijn en de nationaliteit van Sierra Leone bezitten. De Libanezen willen uiteraard voorkomen dat zij als „slavenhandelaars” worden aangemerkt en dat de reeds bestaande spanningen tussen Afrikanen en Libanezen nodeloos op de spits worden gedreven. Het politieke aspect van deze kwestie mag niet uit het oog worden verloren.

De woordvoerders van de regering waren zich in het algemeen volledig bewust van het feit dat jonge landgenoten naar het buitenland gaan om er huishoudelijk werk te verrichten, maar zij waren van oordeel dat de krant de behandeling van deze mensen overdreven slecht had voorgesteld door van „slavencontracten” te spreken en te doen voorkomen dat het met allen op dezelfde treurige manier moest aflopen als in de twee uitvoerig beschreven gevallen. Zij waren het er niettemin mee eens dat het mogelijk moest zijn middelen te vinden om dergelijke risico's te voorkomen of althans grotendeels te vermindern.

De Commissie zal via haar delegatie in Sierra Leone de ontwikkelingen nauwlettend in het oog houden. Ondertussen is de aandacht van de nationale instantie voor de afgifte van vergunningen gevestigd op artikel 5 van de Vierde Overeenkomst van Lomé, en in het bijzonder op de mogelijke steunverlening onder het indicatieve programma om de regering te helpen dergelijke schendingen van de mensenrechten te voorkomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1156/90

van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)

aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen

(14 mei 1990)

(90/C 272/72)

Betreft: Frans-Duitse diplomatieke samenwerking

Op de Frans-Duitse Top van februari 1986 werd besloten tot een uitwisseling van diplomatieke functionarissen van derde landen. In het kader van deze overeenkomst verbleef de heer Michel Connan, een Frans diplomaat, ongeveer een jaar in het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Bondsrepubliek Duitsland terwijl een Duitse collega naar Frankrijk ging. De opgedane ervaring kort samenvattend verklaarde de heer Connan „dat het tot de goede toon behoort te beweren dat Europa niet vooruitkomt en dat men er niet in slaagt de belangen op korte termijn te overwinnen” maar dat anderzijds „het voorbeeld van de Frans-Duitse betrekkingen en een ervaring als de mijne aantonen dat er veel is gedaan” (Le Monde, 21 januari 1990).

Kort daarna voerden Frankrijk en Duitsland een ander gemeenschappelijk diplomatiek experiment uit. De Franse

minister van Buitenlandse Zaken, de heer Dumas verklaarde: „De Frans-Duitse samenwerking wordt steeds hechter. Ik heb daarom de heer Genscher voorgesteld om als experiment een gemeenschappelijke ambassade op te richten. Wanneer het experiment slaagt kunnen wij het hernieuwen, eventueel met andere landen van de Gemeenschap”. Hij voegde eraan toe „dat wij Mongolië hebben gekozen omdat wij, noch de Bondsrepubliek Duitsland in dat land een ambassade hebben” (Le Figaro, 24 oktober 1988).

Deze ervaringen kunnen van grote betekenis zijn voor het door de Gemeenschap te volgen buitenlandse beleid. Kunnen de ministers nadere informatie verstrekken over de ontwikkeling van een en ander?

Antwoord

(20 september 1990)

Deze vraag betreffende betrekkingen tussen twee Lid-Staten is niet aan de orde in het kader van de Europese Politieke Samenwerking (EPS).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1170/90

van de heer Maxime Verhagen (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 272/73)

Betreft: Oorlogssituatie in Ethiopië

1. Heeft de Commissie kennis genomen van de berichten over de steeds heviger wordende strijd tussen de Ethiopische Regering en de Eritrea-rebellen?
2. Heeft de Commissie kennis genomen van het feit dat met name de havenstad Massawa niet meer bruikbaar is als aanvoerhaven voor de noodzakelijke voedselinvoer, alsmede van berichten dat bij bombardementen van de havenstad vele tonnen voedsel (bedoeld als voedselhulp om de hongersnood het hoofd te bieden) verloren zijn gegaan?
3. Kan de Commissie aangeven hoeveel voedsel verloren is gegaan ten gevolge van bovenvermelde bombardementen en welke consequenties dit zal hebben voor de voedselsituatie in Ethiopië?
4. Welke stappen zal de Commissie nemen om te bewerkstelligen dat het door de Gemeenschap en haar Lid-Staten geleverde en nog te leveren voedsel op de bedoelde plaats terecht komt?
5. Ziet de Commissie mogelijkheden om, naast het VN-plan, niet-gouvernementele organisaties (NGO's) in te schakelen om de bevolking van Ethiopië te bereiken en zo ja, welke?

6. Kan de Commissie nadere informatie verstrekken over de bijeenkomst met NGO's die in het kader van de hulp aan Ethiopië heeft plaatsgevonden?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(26 juli 1990)

1 en 2. De Commissie volgt uiteraard zeer nauwlettend alle gebeurtenissen in Ethiopië, en vooral alle ontwikkelingen die ertoe zouden kunnen leiden dat de havenstad Massawa voor humanitaire doeleinden wordt gebruikt, hetgeen de Ethiopische Regering onlangs principieel heeft aanvaard.

3. Het is niet precies bekend hoeveel voedselhulpgoederen verloren zijn gegaan ten gevolge van de oorlogshandelingen in de havenstad Massawa.

Volgens diverse bronnen was er in februari 1990 evenwel ongeveer 45 000 ton voedselhulp in Massawa; een groot deel hiervan bleek achteraf intact en is naar verluidt verstrekt aan de inwoners van Eritrea.

4. De Commissie was betrokken bij de verschillende stappen en verklaringen in het kader van de politieke samenwerking die moeten bewerkstelligen dat alle noodlijdende bevolkingsgroepen in alle veiligheid toegang hebben tot de hulp. Overeenkomstig haar vanouds gevolgde beleid gebruikt de Commissie voor haar humanitaire hulp alle beschikbare kanalen en op dit ogenblik toegankelijke wegen, en met name de zuidelijke corridor, die in gebruik is genomen door een consortium van niet-gouvernementele organisaties, het „Joint Relief Partnership” (JRP).

5. De Commissie laat sinds lange tijd een groot gedeelte van haar humanitaire hulp in Ethiopië lopen via een groot aantal niet-gouvernementele organisaties om met name te bewerkstelligen dat alle noodlijdende bevolkingsgroepen worden bereikt. Dit vanouds gevoerde beleid van de Commissie zal worden voortgezet om te voorzien in diverse behoeften ter plaatse.

6. Een algemene en specifieke bijeenkomst van de NGO's in het kader van de hulpacties in Ethiopië is de Commissie niet bekend. Misschien doelt het geachte Parlementslid op de meest recente algemene vergadering van de bij het ontwikkelingswerk betrokken Europese NGO's, die een aanbeveling met betrekking tot Eritrea en Tigray heeft aangenomen. In deze resolutie:

- wordt de Commissie verzocht de NGO's verder te steunen bij hun hulpacties en de steun in Eritrea op te voeren, alsmede het nodige te doen opdat de spoedhulp vlotter naar de plaatselijke bevolking wordt gezonden;
- worden de Ethiopische Regering en de bevrijdingsbewegingen in Tigray en in Eritrea verzocht een vreedzame oplossing voor de strijd te vinden en ervoor te zorgen dat de spoedhulp vrij en in alle veiligheid kan worden vervoerd in de gebieden waar de strijd woedt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1193/90

van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(14 mei 1990)

(90/C 272/74)

Betreft: Hulp aan de Eritrese en Somalische vluchtelingen

Hoe wordt gecontroleerd of de medische en voedselhulp aan de Eritrese en Somalische bevolkingsgroepen niet van haar eigenlijke bestemming worden afgeleid, vaak voor de aankoop van oorlogsmateriaal dat door de Regering-Menghistu naderhand wordt gebruikt bij de volkerenmoord op de Eritrese en Somalische irredentisten?

Moeten er geen officiële vertegenwoordigers van de Gemeenschap naar dit gebied worden gestuurd om op het werkelijke gebruik van de hulpleveranties toe te zien en hierover aan de Gemeenschap verslag uit te brengen?

**Antwoord van de heer Marin
namens de Commissie**

(5 juli 1990)

De gezamenlijke door het geachte Parlementslid genoemde acties worden, in overleg met de nationale autoriteiten, grotendeels ten uitvoer gelegd via internationale organisaties (het Wereldvoedselprogramma, de UNHCR (het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen), het Rode Kruis) en door verschillende niet-gouvernementele organisaties. De ervaring en bekendheid van deze instituten vormen a priori een waarborg dat deze fondsen, die voorts het voorwerp vormen van regelmatige uitvoeringsverslagen, goed worden benut.

Wat het gedeelte van de humanitaire hulp betreft die via de regeringshulporganisatie (Relief and Rehabilitation Commission) wordt verzonden: dit gedeelte vormt het voorwerp van precieze specifieke overeenkomsten, de tenuitvoerlegging waarvan ter plaatse door de delegatie van de Commissie in Ethiopië wordt gevolgd, alsmede van periodieke verslagen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1215/90

van de heer **François-Xavier de Donnée (LDR)**

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 272/75)

Betreft: Uitbreiding van het Europees Monetair Stelsel (EMS)

Tijdens een informele bijeenkomst in Galway hebben de ministers van Economische Zaken en Financiën besloten de aanvragen van bepaalde Europese landen om hun valuta's aan het EMS te koppelen, nader te bestuderen.

1. Heeft de Raad officiële aanvragen van niet tot de Gemeenschap behorende Europese landen ontvangen om zich bij dit stelsel te mogen aansluiten?
2. Welke concrete maatregelen heeft de Raad genomen met het oog op de behandeling van bovengenoemde aanvragen? Is er reeds een tijdschema vastgesteld?
3. Is de Raad van plan deze dossiers op te nemen in de tussen de Europese Gemeenschappen en de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA) lopende onderhandelingen met het oog op de totstandbrenging van een Europese Economische Ruimte?

Antwoord*(19 september 1990)*

De ministers van Financiën hebben tijdens hun informele bijeenkomst in Galway de mogelijkheid besproken dat bepaalde derde landen hun valuta aan het EMS koppelen. Zij zijn overeengekomen die bespreking voort te zetten. Er zijn evenwel geen officiële aanvragen ter zake ingediend.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1235/90van de heer **Eugenio Melandri (V)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

*(22 mei 1990)**(90/C 272/76)*

Betreft: Handel in conventionele wapens die door de Akkoorden van Wenen overtollig zijn geworden

In het licht van de berichten die onlangs in Amerikaanse kranten zijn verschenen, volgens welke de supermogendheden van plan zijn de conventionele wapens die door de Akkoorden van Wenen tussen de Verenigde Staten en de Sowjetunie over conventionele bewapening overtollig zijn geworden, te slijten op de wereldmarkt,

Overwegende dat alleen al de Verenigde Staten op het punt staan contracten te sluiten voor meer dan dertig miljard dollar, dat de afnemers vooral derde-wereldlanden zijn, en dat deze wapens dikwijls in de plaats komen van economische hulp die wel is beloofd, maar nooit verleend, bij voorbeeld in het geval van de Filippijnen,

Gelet op de resolutie van het Europese Parlement van 14 maart 1989 over de export van wapens,

wordt de Commissie gevraagd:

1. of zij niet van mening is dat deze feiten indruisen tegen de geest van ontspanning die is ontstaan door de internationale ontwapeningsovereenkomsten, aangezien zeer „effectieve” en geavanceerde wapens juist terechtkomen in die delen van de wereld waar de spanningen en het risico van conflicten het grootst zijn, waardoor de vorderingen van het vredesproces teniet worden gedaan, of, erger nog, de mogelijkheid dat een conflict uitbreekt, duidelijk toeneemt;

2. of zij het niet wenselijk acht, mede gezien de van bereidwilligheid getuigende verklaringen van vertegenwoordigers van de Sowjetregering, stappen te ondernemen bij de Regeringen van de Verenigde Staten en de Sowjetunie om hen te wijzen op het grote gevaar voor de vrede dat deze „handel des doods” inhoudt?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie***(26 juli 1990)*

De kwestie van de wapenbeheersing, waarover het geachte Parlements lid het heeft, valt niet onder het communautaire beleid. Hiervoor zijn voornamelijk de Lid-Staten verantwoordelijk.

De Commissie heeft harerzijds evenwel nota genomen van de op 14 maart 1989 door het Europese Parlement aangenomen resolutie betreffende de Europese wapenuitvoer.

De Commissie is bereid om in het kader van de communautaire bevoegdheden inzake handelsbeleid en in overeenstemming met de bepalingen van de artikelen 223 en 224, waarvan zij in hetzelfde debat van het Europese Parlement op 14 maart 1989 haar interpretatie heeft gegeven, maatregelen voor te stellen die door de ontwikkeling van dergelijk handelsverkeer naar en vanuit de Lid-Staten zijn vereist: wat dit betreft, wijst de goedkeuring van de Verordening van 20 februari 1989 betreffende de uitvoer van bepaalde chemische produkten de weg aan van de mogelijke procedures en werkwijzen.

Zoals resolutie 43/75 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties betreffende de internationale wapenhandel heeft aangetoond, zijn dergelijke maatregelen evenwel slechts doeltreffend indien de oude en nieuwe industrielanden die partners van de Lid-Staten van de Gemeenschap zijn, tegelijkertijd soortgelijke maatregelen treffen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1241/90van de heer **Gérard Monnier-Besombes (V)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

*(22 mei 1990)**(90/C 272/77)*

Betreft: Discriminerende maatregelen en sancties tegen principiële dienstweigeraars in Europa

Op 7 februari 1983 heeft het Europese Parlement een resolutie aangenomen over het recht tot dienstweigerig wgens gewetensbezwaren (document 1-546/82) en vervolgens in oktober 1989 het verslag Schmidbauer (document A3-15/89).

Sedertdien zijn echter talrijke verzoekschriften bij het Europese Parlement binnengekomen met betrekking tot

discriminaties en sancties waarvan dienstweigeraars, vooral in Griekenland maar ook in andere Lid-Staten zoals Frankrijk en Italië het slachtoffer zijn geweest.

Kan de Commissie, gezien deze situatie, mededelen welke houding zij denkt aan te nemen? Is zij met name voornemens initiatieven te nemen om het Statuut van de principiële dienstweigeraars te garanderen en hen te beschermen tegen discriminerende maatregelen waarvan zij het slachtoffer zijn?

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie**

(5 juni 1990)

De Commissie is zich bewust van de politieke aard van het probleem alsmede van het feit dat de nationale wetgevingen inzake het statuut van dienstweigeraar van elkaar verschillen vreemd overkomt bij de burgers van diverse Lid-Staten.

Maar zoals zij reeds herhaaldelijk heeft verklaard heeft de Commissie op dit gebied geen enkele bevoegdheid en kan zij geen enkel initiatief nemen om het statuut van de dienstweigeraars te garanderen en hen te beschermen tegen de maatregelen waarvan zij het slachtoffer zijn.

De Commissie wijst het geachte Parlementslid op de op 9 april 1987 door het Comité van Ministers van de Raad van Europa goedgekeurde aanbeveling die gericht is tot de Lid-Staten en betrekking heeft op gewetensbezwaren ten aanzien van de verplichte militaire dienst.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1255/90

van de leden Enrico Falqui, Gianfranco Amendola, Paul Lannoye, Gérard Monnier-Besombes, Virginio Bettini en Didier Anger (V)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 272/78)

Betref: Steun van de Gemeenschap voor onderzoek en/of gebruik van bestrijdingsmiddelen in de Lid-Staten

De Europese Gemeenschap geeft financiële steun uit de begroting van de Europese Gemeenschappen voor het gebruik van bestrijdingsmiddelen in derde landen.

1. Kan de Commissie mededelen of dergelijke steun ook aan landen van de Europese Gemeenschappen wordt verleend?
2. Zo ja, kan zij dan mededelen om welke landen het gaat, wat de omvang van de steunverlening is, en waarvoor deze precies bestemd is?

**Antwoord van de heer Ripa di Meana
namens de Commissie**

(3 juli 1990)

De Commissie verstrekt dit type financiering niet aan de Lid-Staten van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1274/90

van de leden Jesús Cabezón Alonso, Josep Pons Grau en María Izquierdo Rojo (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 272/79)

Betref: Onvolledige besteding van de kredieten opgevoerd op begrotingslijn 9651 van de begroting van 1988

Om welke redenen zijn de kredieten, opgevoerd op begrotingslijn 9651 (derde financiële protocollen met de landen van het zuid-oostelijke Middellandse-Zeegebied) van het begrotingsjaar 1988, niet volledig besteed?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(4 juli 1990)

De in 1988 toegewezen betalingskredieten voor de tenuitvoerlegging van de met de landen in het zuidelijke Middellandse-Zeegebied gesloten derde financiële protocollen (begrotingslijn 9651) bedroegen 15 miljoen ecu. Van dit bedrag is 10,8 miljoen, dit is 72%, uitgegeven. Met de eerste in het kader van de derde protocollen gefinancierde projecten werd in de loop van het tweede halfjaar van 1988 een begin gemaakt. Dit iets later dan was voorzien van start gaan verklaart waarom alle kredieten niet vóór het einde van het begrotingsjaar 1988 zijn opgebruikt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1278/90

van de heer François-Xavier de Donnée (LDR)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 272/80)

Betref: Investeringsproblemen in de Verenigde Staten

Het op 18 april jl. door de Commissie gepubliceerde verslag over handelsbelemmeringen en oneerlijke handelspraktijken in de Verenigde Staten vermeldt een toenemende fragmentatie en heterogeniteit van de Amerikaanse markt.

Welke praktische maatregelen heeft de Commissie genomen om op de hoogte te zijn van de op het niveau van de

Staten genomen maatregelen en hoe denkt zij deze informatie door te spelen naar het Europese bedrijfsleven?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(17 juli 1990)

De Commissie besteedt, zowel te Brussel als via de delegatie van de Commissie te Washington en het bureau te San Francisco, inderdaad steeds meer aandacht aan het vraagstuk van de fragmentatie van de Amerikaanse markt.

De verschillende contacten die er tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Verenigde Staten bestaan, zowel op bilateraal vlak als in het kader van de lopende multilaterale besprekingen (GATT, OESO), worden te baat genomen om meer te weten te komen over deze aangelegenheid.

Op korte termijn zijn er verschillende studies nodig om stelselmatig en nauwkeurig de handelsbelemmeringen met de Verenigde Staten vast te stellen en te inventariseren.

Met de beroepsorganisaties die op Europees niveau zijn vertegenwoordigd worden veelvuldige contacten onderhouden om een wederzijdse uitwisseling van gegevens tot stand te brengen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1282/90

van mevrouw Winifred Ewing (ARC)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(22 mei 1990)

(90/C 272/81)

Betreft: Japanse invoerheffing op lederartikelen uit de Gemeenschap

De momenteel in Japan toegepaste invoerheffing van 60% op lederartikelen uit de Gemeenschap, in combinatie met de zeer beperkte invoerquota's voor deze producten vormt een zware belasting voor onze handel met Japan in deze sector.

Kan de Commissie de verzekering geven dat de onderhandelaars van de Gemeenschap bij de onderhandelingen over de in maart 1991 nieuw te sluiten handelsovereenkomst voor deze sector slechts genoegen zullen nemen met een verlaging van het Japanse basistarief tot maximaal 10% en afschaffing van het quotastelsel?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(4 juli 1990)

Het huidige Japanse tariefcontingentsysteem voor lederwaren uit de Europese Gemeenschappen doet inderdaad ernstige afbreuk aan onze handel met Japan in deze sector. De Commissie zal zowel in het kader van de Uruguay-Rondeonderhandelingen van de GATT als in het kader van bilaterale besprekingen met Japan aandringen op een grotere openstelling van de markt ten behoeve van

de Europese industrie. Het geachte Parlementslid kan ervan verzekerd zijn dat de Commissie zich zal beijveren voor een forse verlaging van de Japanse tarieven voor leder en schoenen alsmede voor de afschaffing van het quotastelsel zelf.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1302/90

van de heer Dieter Rogalla (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 mei 1990)

(90/C 272/82)

Betreft: Douaneborden aan de binnengrenzen van de Gemeenschap

1. Is het juist dat de Lid-Staten in een besluit van november 1986 zijn overeengekomen alle borden met het opschrift „Douane” aan de binnengrenzen van de Gemeenschap te verwijderen?

2. Is het de Commissie bekend dat bij een groot aantal grensovergangen aan binnengrenzen nog steeds borden met het opschrift „Douane” staan, bij voorbeeld aan de autoweg tussen Antwerpen en Venlo bij de Belgisch-Nederlandse grens?

3. Kan de Commissie een overzicht geven van de andere grensovergangen aan binnengrenzen van de Gemeenschap waar dergelijke borden nog staan?

4. Kan de Commissie mededelen wanneer deze borden worden verwijderd?

5. Deelt de Commissie mijn mening dat het toezicht op de tenuitvoerlegging van bovengenoemd besluit een zinvolle taak zou zijn voor een zo spoedig mogelijk in het leven te roepen administratieapparaat voor de douane-unie van de Europese Gemeenschappen, en waarom gaat de Commissie niet sneller over tot de oprichting van een eigen communautaire administratie voor deze gemeenschappelijke douane-unie overeenkomstig artikel 9 van het EEG-Verdrag?

**Antwoord van mevrouw Scrivener
namens de Commissie**

(18 juli 1990)

1 en 2. Ja.

3 en 4. De Commissie zet haar inspanningen met het oog op de volledige tenuitvoerlegging van de Resolutie van de Raad en de vertegenwoordigers van de Regeringen van de Lid-Staten van 13 november 1986 betreffende de invoering van passende borden aan de buiten- en de binnengrenzen van de Gemeenschap (*) voort.

Zij heeft onlangs haar verzoek om informatie over de concrete situatie in deze en de uitvoeringswijzen van bedoelde resolutie aan de bevoegde instanties van de Lid-Staten herhaald.

5. De Commissie is met het Europees Instituut voor Bestuurskunde in Maastricht een contract aangegaan inzake het verrichten van studies over de organisatie van de douanediens van de Gemeenschap en de Lid-Staten in

het kader van de voltooiing van de grote markt in 1992. Het rapport van het instituut mag in het tweede halfjaar van dit jaar worden verwacht.

(¹) PB nr. C 303 van 27. 11. 1986, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1341/90
van mevrouw Dorothee Piermont (ARC)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
 (11 juni 1990)
 (90/C 272/83)

Betref: Bevestiging van de non-kernwapenstatus van de Duitse Democratische Republiek (DDR) door de Europese Raad van Dublin (28 april 1990)

De „Canard Enchaîné” berichtte op 2 mei 1990 dat Bondskanselier Kohl op de Europese Top te Dublin op 28 april 1990 akkoord is gegaan met de prealabele voorwaarden die de andere elf Lid-Staten hebben verbonden aan hun instemming met de Duitse „hereniging”, waaronder de verplichting een staat zonder kernwapens te blijven.

1. Welke voorwaarden hebben de elf Lid-Staten gesteld?
2. In welke vorm werden zij geformuleerd?
3. Op welke wijze gaf Bondskanselier Kohl zijn toestemming (mondeling, schriftelijk)?
4. Gaat het om volkenrechtelijk bindende akkoorden?
5. In welke vorm en wanneer zullen zij algemeen bekend worden gemaakt?

Antwoord
 (19 september 1990)

Het is niet de gewoonte van de Raad om commentaar te geven op in de pers verschenen artikelen.

Het standpunt dat de Europese Raad tijdens de speciale zitting op 28 april 1990 heeft ingenomen betreffende de eenmaking van Duitsland, is weergegeven in de conclusies van het Voorzitterschap waarvan het Europese Parlement kennis heeft genomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1374/90
van de heer Carlos Robles Piquer (PPE)
aan de ministers van Buitenlandse Zaken van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap in het kader van de politieke samenwerking bijeen
 (11 juni 1990)
 (90/C 272/84)

Betref: Bevordering van de democratische ontwikkeling in Mexico

Naar het zich laat aanzien, wordt het succesvolle economische beleid van de Mexicaanse Regering, dat blijkt uit

de vermindering van de inflatie en van het overheidstekort alsmede uit de toename van de export van andere producten dan aardolie, bekrachtigd door de aankondiging onlangs van President Salinas de Gortari dat het bankwezen weer zal worden geprivatiseerd.

Deze verheugende economische ontwikkeling hangt samen met een overeenkomst met de Verenigde Staten over de buitenlandse schuld van Mexico, en gaat samen met ontwikkelingen in de richting van democratisering, zoals de erkenning door de Institutionele Revolutionaire Partij (PRI) van de overwinning van de oppositie in de deelstaat Neder-Californië en onlangs de voorlegging aan het publiek door een groep van leiders uit het middenkader van de PRI van een document waarin een snellere democratisering van deze partij wordt verlangd. Voorts sprak uit de officiële houding tijdens het recente bezoek van Zijne Heiligheid de Paus een duidelijke erkenning van de spirituele realiteit van het Mexicaanse volk.

Zijn de ministers van mening dat passende maatregelen van de Europese Gemeenschap kunnen bijdragen tot een ontwikkeling die Mexico op een lijn brengt met de algemene tendens in Latijns-Amerika tot kwalitatieve verbeteringen in de richting van een echte vrije samenleving?

Antwoord
 (20 september 1990)

Het door de huidige Mexicaanse Regering gevoerde beleid wordt met grote belangstelling gevolgd door de Gemeenschap en haar Lid-Staten, die zich consequent hebben ingezet om de democratie, de eerbiediging van de mensenrechten alsmede de economische en sociale vooruitgang in Latijns-Amerika te bevorderen. In dit kader hebben zij een politieke dialoog gevoerd met de Rio-Groep van democratische Latijnsamerikaanse landen, waarvan Mexico deel uitmaakt. Sinds 1975 heeft de Europese Gemeenschap een Samenwerkingsovereenkomst met Mexico en in 1989 heeft Commissielid Matutes het bureau van de Commissievertegenwoordiger in Mexico Stad officieel geopend.

De Gemeenschap en haar Lid-Staten zijn vastbesloten ervoor te zorgen dat vooruitgang naar versterking van de democratische structuren alsmede economische en sociale vooruitgang op alle mogelijke manieren door de Gemeenschap worden aangemoedigd, met gebruikmaking van bovengenoemde mechanismen. Onze doelstelling is tevens dat deze vooruitgang in Mexico en andere Latijnsamerikaanse landen zal leiden tot nauwere samenwerking met de Latijnsamerikaanse regio in haar geheel.

Ter gelegenheid van de Europese rondreis van President Salinas in januari 1990, in het bijzonder tijdens zijn bezoek aan de Commissie, heeft Mexico formeel verzocht om herziening van de Samenwerkingsovereenkomst van 1975. De Commissie zal binnenkort bij de Raad een voorstel indienen voor een mandaat om te onderhandelen met het oog op de bijwerking van deze Overeenkomst, rekening houdend met de huidige omstandigheden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1418/90van de heer **Adrien Zeller (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(90/C 272/85)

Betreeft: Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en uitvoering van vonnissen in burgerlijke en handelszaken tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap en de Lid-Staten van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA)

Kan de Commissie mededelen welke landen de Overeenkomst van Lugano van 16 september 1988 hebben ondertekend en geratificeerd?

Is te verwachten dat deze Overeenkomst op korte termijn van kracht wordt?

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(25 juli 1990)

In tegenstelling tot het Verdrag van Brussel van 27 september 1968 wijst de Overeenkomst van Lugano van 16 september 1988 niet de Gemeenschap, maar de Zwitserse Bondsraad aan als de instantie waarbij de akten van bekrachtiging moeten worden nedergelegd. Daarenboven wordt de Gemeenschap in artikel 67 niet vermeld als een instantie aan wie kennis moet worden gegeven van de akten van bekrachtiging of van andere documenten. De Commissie is officieel dan ook niet op de hoogte van de ondertekeningen en de bekrachtigingen die hebben plaatsgevonden.

De Commissie kan het geachte Parlementslid evenwel mededelen dat de Overeenkomst bij haar weten alleen door Nederland is bekrachtigd. Uit bepaalde inlichtingen kan worden afgeleid dat zij in de loop van dit jaar waarschijnlijk ook zal worden bekrachtigd door één Staat van de EVA. Daardoor zou de Overeenkomst, krachtens haar artikel 61, in werking treden tussen die twee Staten. Wanneer de Overeenkomst in werking zal treden tussen alle Lid-Staten van de Gemeenschap en van de EVA, is niet te voorzien.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1419/90van de heer **Adrien Zeller (PPE)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(90/C 272/86)

Betreeft: Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en uitvoering van vonnissen in burgerlijke en handelszaken tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap

In de schriftelijke vragen nrs. 1132/83⁽¹⁾, 462/84⁽²⁾, 895/84⁽³⁾, 1092/84⁽⁴⁾, 2171/84⁽⁵⁾, 328/86⁽⁶⁾, 2467/86⁽⁷⁾, 1041/87⁽⁸⁾, 1445/87⁽⁹⁾ en 1082/88⁽¹⁰⁾ is de Commissie regelmatig gevraagd naar de uitbreiding van de Overeenkomst van Brussel van 27 september 1968 tot

de zes niet tot de medeoprichters van de Europese Gemeenschappen behorende Lid-Staten.

Kan de Commissie mededelen wat de huidige stand van zaken is, met name wat betreft:

- de betrekkingen tussen Griekenland en het Verenigd Koninkrijk en
- de Overeenkomst van San Sebastián van 26 mei 1989 inzake de toetreding van Spanje en Portugal tot de Overeenkomst van Brussel?

⁽¹⁾ PB nr. C 24 van 30. 1. 1984, blz. 27.⁽²⁾ PB nr. C 243 van 12. 9. 1984, blz. 18.⁽³⁾ PB nr. C 71 van 18. 3. 1985, blz. 10.⁽⁴⁾ PB nr. C 71 van 18. 3. 1985, blz. 10.⁽⁵⁾ PB nr. C 189 van 29. 7. 1985, blz. 41.⁽⁶⁾ PB nr. C 306 van 1. 12. 1986, blz. 27.⁽⁷⁾ PB nr. C 157 van 15. 6. 1987, blz. 42.⁽⁸⁾ PB nr. C 42 van 15. 2. 1988, blz. 55.⁽⁹⁾ PB nr. C 86 van 4. 4. 1988, blz. 62.⁽¹⁰⁾ PB nr. C 95 van 17. 4. 1989, blz. 30.

**Antwoord van de heer Bangemann
namens de Commissie**

(6 juli 1990)

De Overeenkomst van 25 oktober 1982 betreffende de aansluiting van Griekenland bij de Overeenkomst van 1968 is van kracht geworden op de volgende data:

- op 1 april 1989 voor Nederland, Frankrijk, Luxemburg, Italië, België, Denemarken, Ierland, Griekenland en de Bondsrepubliek Duitsland;
- op 1 oktober 1989 voor het Verenigd Koninkrijk.

Dientengevolge geldt de Overeenkomst van Brussel van 27 september 1968, met de aanpassingen die daarin zijn aangebracht bij de Overeenkomst van 9 oktober 1978 (aansluiting van Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk) en bij de Overeenkomst van 25 oktober 1982 (aansluiting van Griekenland), thans tussen alle Lid-Staten behalve Spanje en Portugal.

De Overeenkomst van San Sebastián van 26 mei 1989 betreffende de aansluiting van Spanje en Portugal is door Nederland geratificeerd. Overeenkomstig artikel 32 ervan wordt deze overeenkomst van kracht zodra zij is geratificeerd door twee Lid-Staten, waarvan Spanje of Portugal er een moet zijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1441/90van mevrouw **Cristiana Muscardini (NI)**

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(90/C 272/87)

Betreeft: Gebrekkig functioneren van de gezondheidsdiensten in de Lid-Staten

De Italiaanse magistratuur heeft een onderzoek ingesteld zowel naar de werking van de plaatselijke gezondheidsdiensten als naar gevallen van eventuele corruptie of nalating van handelingen waartoe de leiders van de beheerscomités van deze gezondheidsdiensten ambtshalve ver-

plicht waren. In vele Lid-Staten van de Gemeenschap werken de gezondheidsdiensten duidelijk op gebrekkige wijze, hetgeen tot gevolg heeft dat de gezondheid van de burger, als primair goed van de staat, onvoldoende wordt beschermd.

De Commissie wordt verzocht een diepgaand onderzoek in te stellen waaruit moet blijken hoe de gezondheid wordt beheerd en hoe de burger in de verschillende Lid-Staten wordt beschermd; verder wordt zij verzocht sancties te treffen tegenover de Lid-Staten die geen gevolg hebben gegeven aan de communautaire richtlijnen en die door hun toedoen de rechten van de burger hebben geschaad.

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(13 juli 1990)

De Commissie is niet bevoegd om zich uit te spreken over de door het geachte Parlementslid aan de orde gestelde kwestie, die uitsluitend onder de ter zake bevoegde nationale autoriteiten ressorteert.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1482/90

van de heer Friedrich Merz (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(13 juni 1990)

(90/C 272/88)

Betreft: Kosteloos vervoer van begeleiders van gehandicapten in de Europese Gemeenschap

Spant de Commissie zich in om uniform, kosteloos vervoer van begeleiders van zwaar gehandicapten die als gevolg van hun handicap in aanzienlijke mate in hun bewegingsvrijheid worden belemmerd, door de spoorwegmaatschappijen in de Europese Gemeenschap mogelijk te maken, en overweegt de Commissie een uniforme Europese standaard voor gehandicapten die kosteloos begeleiding dienen te ontvangen, vast te stellen, een uniforme gehandicaptenpas in te voeren, en een compensatieregeling voor de spoorwegmaatschappijen te treffen?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**

(22 augustus 1990)

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 791/89 van de heer Topmann (¹).

(¹) .PB nr. C 145 van 14. 6. 1990, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1561/90

van de heer Filippos Pierros (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(27 juni 1990)

(90/C 272/89)

Betreft: De oprichting van een Euro-beurs

Door de snelle politieke en economische ontwikkelingen in Europa hebben beleggers belangstelling gekregen voor Europese aandelen die zich tot de meest aantrekkelijke belegging in de jaren negentig kunnen ontwikkelen. De totstandbrenging van een investeringsportefeuille van Europese aandelen levert echter door transactiemoeilijkheden problemen op. De deskundigen van de grote Europese beurzen willen daarom tot één Europese aandelenmarkt met een totale waarde van ongeveer drie triljoen dollar komen en zo de procedures vereenvoudigen en Euro-beleggingen stimuleren.

Hoe staat de Commissie tegenover de oprichting van een Euro-beurs?

**Antwoord van Sir Leon Brittan
namens de Commissie**

(20 juli 1990)

De Commissie is voorstander van een nauwere samenwerking tussen effectenbeurzen in de Gemeenschap, daar deze zal bijdragen tot het bereiken van de doelstelling, de schepping van één enkele effectenmarkt voor de Gemeenschap. Het gaat hierbij om een doelstelling, die de Commissie pooft te realiseren door middel van verschillende richtlijnen op het gebied van effectenmarkten, op basis van het beginsel van wederzijdse erkenning van door de Lid-Staat van herkomst verleende vergunningen. De Commissie onderhoudt nauw contact met de Federatie van Europese Effectenbeurzen met betrekking tot de actuele voorstellen van de beurzen ter bevordering van grensoverschrijdende stelsels van prijsinformatie (het PIPE-project) en suggesties voor de oprichting van pan-europese klein- en groothandelsmarkten?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1591/90

van de heer Gérard Deprez (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1990)

(90/C 272/90)

Betreft: Financiële steun uit de structuurfondsen voor Wallonië

Kan de Commissie aangeven hoeveel geld uit de structuurfondsen (Europees Sociaal Fonds (ESF), Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) en Euro-

pees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL)) de laatste vijf jaar aan Wallonië ter beschikking is gesteld?

**Antwoord van de heer Christophersen
namens de Commissie**

(22 augustus 1990)

Daar het antwoord erg omvangrijk is en vele tabellen omvat, doet de Commissie het rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en aan het Secretariaat-generaal van het Parlement toekomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1610/90

van de leden María Izquierdo Rojo, Josep Pons Grau, Jesús Cabezón Alonso, Enrique Sapena Granell, Mateo Sierra Bardají, Carmen Díez de Rivera Icaza en Francisco Sanz Fernández (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1990)

(90/C 272/91)

Betref: Oprichting van een Europees-Mediterrane Ontwikkelingsbank

De Europese Raad van december 1989 in Straatsburg heeft op initiatief van de Franse Regering de aanzet gegeven tot de oprichting van een Europese Bank voor de Wederopbouw en Ontwikkeling van Oost-Europa.

Sindsdien hebben verscheidene vooraanstaande communautaire autoriteiten het idee gelanceerd om ook een Europees-Mediterrane Ontwikkelingsbank op te richten ter ondersteuning van de economische ontwikkeling van derde Middellandse-Zeelanden. Dit voorstel zou een ondersteuning en concretisering betekenen van de wens van de Europese Raad van Straatsburg om tevens de samenwerking met de derde Middellandse-Zeelanden uit te breiden.

Hoe staat de Commissie tegenover dit idee om plannen voor te bereiden voor de oprichting van een Europees-Mediterrane Ontwikkelingsbank?

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1658/90

van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)

(90/C 272/92)

Betref: Euro-mediterrane Bank

Wat denkt de Commissie van het voorstel van de Delegatie voor de betrekkingen met de Magreb-landen om een Euro-mediterrane bank op te richten op dezelfde grondslagen als de Internationale Bank voor herstel en ontwikkeling?

**Gecombineerd antwoord van de heer Matutes
op de schriftelijke vragen nrs. 1610/90 en 1658/90
namens de Commissie**

(31 juli 1990)

De Commissie is van oordeel dat het idee om een specifieke financiële instelling voor het Middellandse-Zeegebied op te richten in de zin van de Europese Bank voor de Wederopbouw en Ontwikkeling van Oost-Europa (BERD) nadere beschouwing verdient.

Daarbij dient men zich af te vragen of er bij de nodige verhoging van de financiële middelen voor de mediterrane derde landen wel een nieuwe Instelling moet worden opgericht, en of een en ander niet kan plaatsvinden in het kader van de bestaande Instellingen.

Er kan bovendien op worden gewezen dat zes mediterrane landen hebben deelgenomen aan de oprichting van de BERD, namelijk Cyprus, Egypte, Israël, Marokko, Turkije en Joegoslavië. Laatste genoemd land zal leningen van de BERD kunnen opnemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1639/90

van de heer Bryan Cassidy (ED)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(4 juli 1990)

(90/C 272/93)

Betref: Programma „Europa tegen kanker” 1990—1994: strijd tegen het tabakgebruik

In *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. L 137 van 30 mei 1990 worden vier maatregelen genoemd ter bereiking van bovengenoemd doel. In dezelfde uitgave kan door een tijdelijke afwijking van de richtlijn betreffende teerwaarden het verbruik van sigaretten met een hoog teergehalte tot 31 december 2006 in Griekenland worden toegestaan.

Zijn deze beide, in dezelfde uitgave van het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* gedane bekendmakingen niet met elkaar in strijd?

Antwoord

(19 september 1990)

In de laatste overweging van de richtlijn waar de geachte Afgevaardigde op doelt (Richtlijn 90/239/EEG), staat dat de invoering van maximale teergehalten voor de Helleense Republiek bijzondere sociaal-economische moeilijkheden zal opleveren. Die moeilijkheden, die betrekking hebben op de tabaktelers van die Lid-Staat, vormen de reden waarom de door de geachte Afgevaardigde genoemde tijdelijke afwijking wordt toegestaan.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1645/90
van de heer Joachim Dalsass (PPE)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(4 juli 1990)
 (90/C 272/94)

Betreft: Decreet van de president van de Italiaanse Republiek nr. 223 van 30 mei 1989 (artikel 7, paragraaf 3) — Inbreuk op de communautaire voorschriften inzake vrij verkeer

De Italiaanse Staat heeft bij presidentieel decreet nr. 223 van 30 mei 1989, (artikel 7, paragraaf 3) bepaald dat de bij een bevolkingsbureau ingeschreven buitenlanders jaarlijks onder overlegging van hun verblijfsvergunning bij het bureau moeten komen melden dat zij nog steeds hun gewone verblijfplaats in de gemeente hebben. De ambtenaar van de burgerlijke stand controleert of alles klopt, regelt een en ander en stelt de prefectuur daarvan in kennis.

Deze bepaling geldt ook voor burgers uit andere Lid-Staten van de Gemeenschap en staat derhalve haaks op de beoogde voltooiing van de interne markt en het reeds bestaande vrije verkeer van personen.

Kan de Raad derhalve mededelen:

1. of hij op de hoogte is van deze door Italië uitgevaardigde maatregel, die het vrije verkeer van personen belemmert;
2. of hij ook niet van mening is dat deze bepaling in strijd is met het vrije verkeer van personen binnen de Gemeenschap voor zover het burgers uit de Gemeenschap betreft;
3. wat hij denkt te ondernemen opdat ook in Italië het vrije verkeer van de burgers weer volledig kan worden hersteld?

Antwoord
(19 september 1990)

De door de geachte Afgevaardigde in zijn vraag genoemde bepaling is niet ter kennis van de Raad gebracht.

Het is echter de taak van de Commissie van de Europese Gemeenschappen om toe te zien op de toepassing van de Verdragen en op de uit hoofde daarvan aangenomen bepalingen, en om, indien nodig, aan de Raad voorstellen te doen met betrekking tot te nemen maatregelen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1660/90
van de heer Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(4 juli 1990)
 (90/C 272/95)

Betreft: Bezetting van de lokalen van het orthodoxe patriarchaat van Jeruzalem

Het Europees Parlement heeft zijn afkeuring uitgesproken over de bezetting door joodse kolonisten van lokalen die behoren tot het orthodoxe patriarchaat van Jeruzalem en heeft de aanbeveling gedaan dat de christelijke gemeenschappen in de heilige stad blijven gevestigd.

Heeft de Gemeenschap van de Israëliische Regering een bevredigend antwoord ontvangen?

Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie
(30 juli 1990)

De bezetting van een gebouw, behorende tot het orthodoxe patriarchaat door een groep Israëliische kolonisten tijdens de Christelijke Heilige Week, is door de Gemeenschap met grote bezorgdheid gevolgd.

De Gemeenschap heeft haar bezorgdheid over deze zaak kenbaar gemaakt aan de Israëliische Regering. De zaak is nu in behandeling bij de Israëliische juridische instanties.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1680/90
van mevrouw Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar (LDR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(4 juli 1990)
 (90/C 272/96)

Betreft: Opleiding van hogere overheidsambtenaren in de Latijnamerikaanse landen

Kan de Commissie, overwegende dat

- vorming en beroepsopleiding van fundamenteel belang zijn voor de besteding van de democratie en de economische en sociale ontwikkeling van de Latijnsamerikaanse landen,
- in talrijke Latijnsamerikaanse landen de overheidsadministratie dringend moet worden gewijzigd en geherstructureerd om deze doeltreffend en democratisch te maken,
- degenen die met het bestuur en de administratie zijn belast helaas onvoldoende zijn opgeleid,

medelen of deze situatie haar bekend is?

Zo ja, kan zij medelen welke maatregelen zij heeft getroffen of wil voorstellen in het kader van de ontwikke-

lingssamenwerking om ervoor te zorgen dat deze landen de bestuurders en hoge ambtenaren een opleiding kunnen bieden?

**Antwoord van de heer Matutes
namens de Commissie**

(31 juli 1990)

De Commissie is zich ten volle bewust van de moeilijkheden die veel Latijnsamerikaanse landen ondervinden bij hun streven naar modernisering en rationalisatie van hun overheidsdiensten, en van het belang van de kwaliteit van deze diensten, zowel voor het consolideren van de democratie als voor de economische vooruitgang van deze landen.

Zij deelt ook de mening van het geachte Parlementslid over het belang van de opleiding van de in overheidsdienst werkzame personen om deze doeleinden te bereiken.

De Commissie heeft daarom reeds uitvoering gegeven aan een aantal maatregelen voor de opleiding van Latijnsamerikaanse ambtenaren, met name in de vorm van studiereizen („Europe Visitors Programme”), bestuurskundige stages bij de Commissie of cursussen bij Instellingen van de Gemeenschap of bij instellingen in de Lid-Staten. Vaak worden deze maatregelen uitgevoerd in samenwerking met gespecialiseerde Europese instituten, zoals het Europees Instituut voor Bestuurskunde in Maastricht of het Instituut voor de betrekkingen tussen Europa en Latijns-Amerika. De Commissie is voornemens haar activiteiten op dit gebied voort te zetten en voor zover mogelijk te intensiveren. Zij is namelijk van oordeel dat samenwerking tussen de Gemeenschap en de landen van Latijns-Amerika op het gebied van het openbaar bestuur, vooral in de vorm van technische bijstand en opleiding, een sleutelpositie in hun samenwerking moet gaan innemen, en zij heeft voorgesteld dit onderwerp uitdrukkelijk op te nemen in de tussen de Gemeenschap en deze landen te sluiten samenwerkingsovereenkomsten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1710/90

van de leden Dagmar Roth-Behrendt en
Barbara Schmidbauer (S)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(90/C 272/97)

Betreft: Criteria voor de selectieprocedures van de Europese Gemeenschappen

1. Kan de Commissie mededelen welke leeftijdsgrenzen gelden voor sollicitaties respectievelijk deelname aan de selectieprocedure in de verschillende Instellingen van de Europese Gemeenschappen en hoe de leeftijdsgrenzen worden gehanteerd in de onderscheiden loopbanen en dienstgraden?

2. Wordt er bij de Commissie over gedacht de levenspatronen en -ervaringen van vrouwen, die zich vaak we-

gens gezinsomstandigheden tijdelijk moeten terugtrekken uit het beroepsleven, bij een selectieprocedure positief te beoordelen, en bij strikte leeftijdsgrenzen in voorkomend geval voor de opvoeding van kinderen een aantal jaren af te trekken?

**Antwoord van de heer Cardoso e Cunha
namens de Commissie**

(31 juli 1990)

1. De Commissie kan niet aangeven welke leeftijdsgrenzen de andere Instellingen van de Gemeenschap hanteren. De situatie voor de Commissie ziet er als volgt uit:

Loopbaan	Beroepservaring na het behalen van het vereiste diploma	Leeftijdsgrens
A3 (1)	15 jaar	50 jaar
A 5/A 4 (1)	12 jaar	50 jaar
B 3/B 2 (1)	12 jaar	50 jaar
C 3/C 2 (1)	12 jaar	50 jaar
A 7/A 6	2 jaar	35 jaar
B 5/B 4	2 jaar	35 jaar
C 5/C 4	2 jaar	35 jaar
A 8	—	32 jaar

(1) De meeste vergelijkende onderzoeken worden georganiseerd voor de aanvangsrang van de loopbaan.

Wat de loopbaan D 3/D 2 betreft, is slechts één algemeen vergelijkend onderzoek georganiseerd waarvoor vijf jaar beroepservaring vereist was en de leeftijdsgrens 30 jaar bedroeg.

2. In de aankondigingen van vergelijkende onderzoeken van de Commissie wordt systematisch de mogelijkheid vermeld af te wijken van de leeftijdsgrens voor kandidaten die gedurende één jaar geen beroepsbezigheid hebben uitgeoefend ten einde voor een jong kind te zorgen. De leeftijdsgrens kan voor hen worden verhoogd met één jaar per kind met een maximum van drie jaar.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1713/90

van de heer Rolf Linkohr (S)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(90/C 272/98)

Betreft: Tewerkstelling van gehandicapten in de Instellingen van de Europese Gemeenschappen

In zijn Aanbeveling 86/379/EEG (1) van 24 juli 1986 beveelt de Raad de Lid-Staten een aantal maatregelen ter bevordering van de werkgelegenheid van gehandicapten aan.

Hoe hoog is het aantal gehandicapten die bij de administratie van de Raad werkzaam zijn?

Is het de Raad mogelijk zijn aanbeveling aan de Lid-Staten op zijn eigen administratie toe te passen en acht hij het niet zinvol aldus een voorbeeld te stellen? Zo nee, waarom niet?

Welke positieve maatregelen neemt de Raad in zijn personeelsbeleid ten behoeve van gehandicapten?

(¹) PB nr. L 225 van 12. 8. 1986, blz. 43.

Antwoord

(19 september 1990)

De Medische Dienst van het Secretariaat-generaal van de Raad houdt geen statistieken bij van het aantal gehandicapte personeelsleden. Bij de aanwerving worden namelijk gehandicapten aangeworven wanneer hun handicap geen beletsel vormt voor de uitoefening van de functie waarvoor zij worden aangeworven.

Het Secretariaat-generaal van de Raad meent te handelen in de zin van de aanbeveling van de Raad en neemt alle sollicitaties voor een ambt in aanmerking zonder onderscheid te maken tussen de sollicitaties van gehandicapten en van niet-gehandicapten. Slechts wanneer bij het medische onderzoek een specifieke onverenigbaarheid aan het licht komt tussen een specifieke activiteit die bij een ambt behoort en een bepaalde handicap, zou de handicap reden zijn om de kandidaat voor dat ambt ongeschikt te verklaren.

In het kader van de aanwervingsprocedures heeft het Secretariaat-generaal van de Raad in de voorschriften van de vergelijkende onderzoeken ontheffingen inzake de leeftijds grens opgenomen ten behoeve van gehandicapten.

Voor kandidaten die bij hun sollicitatie melding maken van hun handicap worden bij het vergelijkende onderzoek speciale maatregelen getroffen, ten einde de gehandicapten in staat te stellen aan dit onderzoek op voet van gelijkheid met de andere kandidaten deel te nemen.

In het kader van de vigerende mobiliteitsprocedures bij het Secretariaat-generaal van de Raad is uitdrukkelijk bepaald dat de ambtenaren of personeelsleden die het slachtoffer worden van een handicap die hen belemmert hun functie te blijven uitoefenen, bij voorrang kunnen worden overgeplaatst naar elke vacante betrekking zonder dat aan deze overplaatsing speciale bekendheid wordt gegeven.

Bovendien houdt een interne werkgroep zich thans bezig met de bestudering van verschillende maatregelen — met name op het gebied van de infrastructuur — die bedoeld zijn om de inpassing van gehandicapten in het beroepsleven bij het Secretariaat-generaal van de Raad te vergemakkelijken.

Het invalide verklaren van ambtenaren of andere personeelsleden wordt ten slotte altijd gezien als een laatste maatregel, die slechts wordt getroffen wanneer de waarschijnlijkheid van het verkrijgen van een gezondheidstoestand die verenigbaar is met de aard van het uit te oefenen ambt zeer klein of zelfs onbestaande is.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1724/90
van de heer Gerardo Fernández-Albor (PPE)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(5 juli 1990)
(90/C 272/99)

Betreft: Communautaire steun voor de publikatie van gidsen voor werkzoekenden

De door de Baskische Regering in Spanje uitgegeven gids voor werkzoekenden, die voornamelijk bestemd is voor de jongeren, heeft alle verwachtingen overtroffen; de vijftienduizend exemplaren waren namelijk meteen bij de uitgave uitverkocht.

Hieruit blijkt hoe nodig het is de jonge werkzoekenden een nuttig informatiemiddel te verschaffen dat hen begeleidt op hun avontuurlijke weg, namelijk het zoeken van een eerste werkkring. Het komt namelijk vaak voor dat zij niet op de hoogte zijn van de geboden mogelijkheden, terwijl talrijke fabrieken en ondernemingen jongeren zoeken die een vakkundige bijdrage kunnen leveren aan de productie.

Acht de Commissie het derhalve niet van belang de publikatie van gidsen te verzorgen en te bevorderen zoals die welke door de Baskische Regering is uitgegeven, ten einde de jongeren te helpen bij het zoeken naar hun eerste baan?

Antwoord van mevrouw Papandreou namens de Commissie

(30 juli 1990)

Uit de analyses van opnemings- en de wederopnemings- in het arbeidsproces blijkt hoe belangrijk beroepskeuzevoorlichting en -adviesing zijn bij het zoeken naar werk. Voorlichting bij het verlaten van het onderwijssysteem of voorafgaand aan het verlies van de arbeidsplaats over de vraag op de arbeidsmarkt, de instanties die steun verlenen bij het zoeken naar werk of de centra voor beroepsopleiding, speelt een essentiële preventieve rol.

Om doeltreffend te zijn moet deze versnipperde voorlichting wel doelgericht zijn. In de meeste gevallen zijn de arbeidsgebieden, vaak de regio's en soms de Staat of de Gemeenschap de best geschikte actieterranen.

De steun van de Gemeenschap voor de opnemings- van jongeren in het arbeidsproces geschiedt hoofdzakelijk via het Europees Sociaal Fonds, uit hoofde van doelstelling nr. 4. Acties inzake voorlichting en adviesing voor de beroepskeuze kunnen in aanmerking komen voor steun van de Gemeenschap in het kader van de technische bijstand of de bevordering van projecten van vernieuwende aard.

Deze weliswaar positieve acties moeten echter in een meer algemeen systeem zijn opgenomen waarbinnen advies op maat kan worden verstrekt en adviezen, voorlichting,

scholing en plaatsing gecombineerd worden zodat jonge werzoekenden echte strategieën kunnen ontwikkelen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1727/90
van de heer Ernest Glinne (S)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(5 juli 1990)
 (90/C 272/100)

Betreft: Politiek-militaire situatie in Ethiopië en het hulpprogramma

Opnieuw worden een miljoen Ethiopiërs bedreigd met de hongerdood. Tijdens de burgeroorlog zijn de machtsverhoudingen gewijzigd ten nadele van het regime van luitenant-kolonel Mengistu: meer dan 85 % van de bevolking leeft thans in de door de vrijheidsbewegingen van Eritrea en Tigre beheerste gebieden en de haven van Massawa staat niet meer onder regeringscontrole. Hoewel Israël op grote schaal militaire steun verleent in de vorm van materieel en adviseurs met het doel „te voorkomen dat de Rode Zee een Arabische zee wordt”, is het toch niet gelukt de burgeroorlog ten gunste van Mengistu te keren; bovendien zullen de Russische wapenleveranties aan Mengistu (800 miljoen dollar in 1989) in 1991 worden stopgezet.

Bovendien zijn de schendingen van de mensenrechten onder het regime van Mengistu sterk toegenomen: een veertigtal hoge militairen zijn ter dood gebracht omdat zij van lauwheid ten opzichte van de dictator werden verdacht, en er zijn meer dan tweehonderd militaire en burgerlijke ambtenaren gearresteerd.

1. Het Volksfront voor de bevrijding van Eritrea heeft de haven van Massawa ter beschikking gesteld voor de aanvoer en de verdeling van de door de internationale Gemeenschap geleverde hulpgoederen. De bevrijdingsbeweging van Tigre heeft soortgelijke voorstellen gedaan. Waarom blijft de Europese Gemeenschap hardnekkig met de in een hopeloze situatie verkerende regering van Addis Abbeba samenwerken via een luchtbrug en zonder waarborgen dat de hulp ook werkelijk op eerlijke wijze bij de bevolking terecht komt?
2. Mochten de voorstellen van de bevrijdingsbewegingen niet worden aanvaard, zouden de diverse hulpacties van de Gemeenschap dan niet opgeschort moeten worden totdat er in Addis Abbeba een werkelijk representatieve regering is aangesteld?
3. Kunnen de Twaalf de voortzetting van het militaire hulpprogramma van Israël aan Mengistu nog langer accepteren?

Antwoord
(19 september 1990)

1. De Gemeenschap en haar Lid-Staten doen al het mogelijke om de medewerking van de betrokken partijen

te verkrijgen en om ervoor te zorgen dat de humanitaire hulp de met droogte en hongersnood bedreigde gebieden kan bereiken. Na de oproepen die zij daartoe in hun verklaringen van 23 januari, 20 februari en 15 maart hebben gedaan, hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten de betrokken partijen benaderd en hebben zij nauw overleg gepleegd met de westerse donorlanden.

Op 24 april hebben vertegenwoordigers van de Gemeenschap en haar Lid-Staten, Canada, Noorwegen, Zweden, Zwitserland en de Verenigde Staten van Amerika te New York een gezamenlijke verklaring bekendgemaakt waarin zij alle partijen bij het conflict hebben opgeroepen zich nauwgezet te laten leiden door de volgende beginselen:

- onmiddellijke opschorting van de vijandelijkheden ten einde de hulpacties te vergemakkelijken, daar de binnenlandse conflictsituatie de humanitaire acties ernstig bemoeilijkt;
- garanderen van veilig transport en vergemakkelijking van de verspreiding van humanitaire hulpgoederen over land, door de lucht en over zee via neutrale kanalen zoals internationale organisaties, kerken of andere niet-gouvernementele organisaties (NGO's);
- ervoor zorgen dat de belangrijkste havens en vliegvelden en de wegen waarmee deze verbonden zijn, toegankelijk blijven voor de hulptransporten;
- geen militaire aanvallen op vliegtuigen, schepen en wegvoertuigen die gebruikt worden voor het transport van de hulpgoederen, zodat de voedselleveringen veilig via alle mogelijke kanalen kunnen worden afgeleverd.

Bij alle humanitaire hulpacties van de internationale Gemeenschap dienen de beginselen die door de Verenigde Naties voor dit soort operaties zijn aangenomen, ten volle te worden geëerbiedigd.

Bij die gelegenheid is een oproep gedaan aan alle donoren om ruime steun te geven aan alle onderdelen van het humanitaire hulpprogramma, met inbegrip van de maatregelen die genomen moeten worden om de havens en de vliegvelden en de wegen waarmee zij verbonden zijn, weer normaal te laten functioneren.

Gezien het feit ten slotte dat de humanitaire crisis die Ethiopië doormaakt voor een belangrijk deel wordt veroorzaakt door het conflict waardoor dit land wordt geteisterd, hebben bovengenoemde landen en landengroepen een dringend beroep gedaan op alle partijen om zich in te zetten voor het herstel van de vrede en nationale verzoening, en met het oog daarop soepelheid te betrachten ten einde de administratieve problemen op te lossen, en om substantiële onderhandelingen te openen met het oog op een duurzame politieke regeling.

Tijdens de ministeriële bijeenkomst over Europese Politieke Samenwerking op 18 juni 1990 te Luxemburg hebben de Gemeenschap en de Lid-Staten er met voldoening nota van genomen dat de Ethiopische Regering onlangs heeft aangekondigd het gebruik van de haven van Massawa voor de levering van noodhulp in beginsel te aanvaarden.

Zij waren van oordeel dat hierdoor de internationale hulpinspanningen ter voorkoming van hongersnood in het noorden van Ethiopië aanzienlijk worden vergemakkelijkt. Zij hebben een zeer dringende oproep gedaan aan alle partijen om er actief aan mede te werken dat de haven spoedig opnieuw wordt opengesteld en om de levering en de verspreiding van de humanitaire hulp via alle beschikbare kanalen te vergemakkelijken.

De luchtbrug van Asmara is onder auspiciën van de Verenigde Naties tot stand gebracht door een internationale groep donors waarvan ook de Gemeenschap deel uitmaakt. De via deze luchtbrug vervoerde produkten worden in Asmara en in de desbetreffende regio onder de door de droogte en de burgeroorlog getroffen bevolking verspreid door een niet-gouvernementele organisatie, de Joint Relief Partnership (JRP). De Verenigde Naties zorgen ook voor de uitvoering en de begeleiding van deze acties.

2. Wat de opschorting van de verschillende soorten communautaire hulp betreft, zal de geachte Afgevaardigde, gezien het voorafgaande, begrijpen dat een dergelijke maatregel uiteindelijk alleen in het nadeel kan zijn van een reeds zwaar op de proef gestelde bevolking en derhalve alleen contraproductief kan blijken.

Van het begin af aan hebben de Gemeenschap en haar Lid-Staten hun (voedsel-, geneeskundige of andere) hulp steeds in de eerste plaats beschouwd als *humanitaire* hulp voor bevolkingen die getroffen worden door natuurrampen of vergelijkbare calamiteiten, ongeacht waar zij zich bevinden en onafhankelijk van hun politieke systeem.

3. De kwestie van het Israëliëse programma voor militaire steun aan de autoriteiten in Addis Abeba is niet besproken in het kader van de Europese Politieke Samenwerking.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1729/90

van de heer Ernest Glinne (S)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1990)

(90/C 272/101)

Betreeft: Milieuprogramma van de Verenigde Naties en bescherming van de ozonlaag

De heer Mustafa K. Tolba, directeur van het Milieuprogramma van de Verenigde Naties, heeft voorgesteld dat de industrielanden de derde wereld de nodige economische en technische middelen leveren ter bestrijding van de emissie van chemische afvalstoffen zoals chloorfluorkoolstofverbindingen (CFC), die de ozonlaag in onze atmosfeer vernietigen. Bovendien heeft de heer Tolba een meer algemeen voorstel geformuleerd ter versterking van het internationale recht ter zake, zowel wat de definitie als wat de tenuitvoerlegging betreft.

Wat denkt de Raad van deze voorstellen?

Antwoord

(19 september 1990)

De Gemeenschap heeft actief deelgenomen aan de onderhandelingen in het kader van de UNEP met het oog op de herziening van het Protocol van Montreal.

Tijdens zijn zitting van 7 juni 1990 stond de Raad ruimschoots achter de initiatieven van de directeur van de UNEP ter ondersteuning van het verzoek van de ontwikkelingslanden om aanvullende financiële en technische middelen, zulks ten einde die landen te helpen bij de tenuitvoerlegging van het Protocol.

Tijdens de tweede Conferentie van de verdragsluitende partijen die van 20 tot en met 29 juni 1990 in Londen heeft plaatsgevonden, is de Conferentie het eens geworden over de instelling van een financieel mechanisme ten einde de ontwikkelingslanden te helpen bij de tenuitvoerlegging van het Protocol, dat op de volgende punten berust:

- het mechanisme zal bepaalde aanvullende kosten van de tenuitvoerlegging van het Protocol door de ontwikkelingslanden ondervangen;
- de financiering zal lopen via een combinatie van multilaterale en bilaterale kanalen. Met betrekking tot de multilaterale kanalen zijn de partijen het eens geworden over de oprichting van een multilateraal fonds, gefinancierd door de bijdragen van de verdragsluitende partijen die worden berekend op basis van de evaluatieschaal van de Verenigde Naties;
- de tenuitvoerlegging van het multilaterale fonds zal in handen zijn van een uitvoerend comité dat handelt onder toezicht van de partijen en in samenwerking met de bestaande instellingen, dit wil zeggen de Wereldbank, het UNDP en het UNEP;
- de overdracht van technologie naar ontwikkelingslanden die partij zijn bij het Protocol, zal, waar passend, worden vergemakkelijkt door financiering uit hoofde van het financiële mechanisme.

Tijdens een ter plaatse in Londen gehouden speciale zitting van de Raad is de Raad (onder voorbehoud van de voltooiing van de interne procedures van de Gemeenschap) akkoord gegaan met dit besluit dat in overeenstemming is met de beleidslijnen die de Raad op 7 juni heeft uitgestippeld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1756/90

van de heer Pol Marck (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(12 juli 1990)

(90/C 272/102)

Betreeft: Bewerkte oppervlaktes van groente

Kan de Commissie mij per teelt en per Lid-Staat de bewerkte oppervlaktes mededelen van de groenteteelt

1. onder glas,
2. onder plastic,
3. in volle grond?

**Antwoord van de heer MacSharry
namens de Commissie**
(23 augustus 1990)

De Commissie zendt het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de gevraagde gegevens.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1839/90
van de heer Fernand Herman (PPE)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(20 juli 1990)
(90/C 272/103)

Betreft: Gezinsbeleid

Kan de Commissie de volgende inlichtingen verstrekken:

- Welke perioden zijn in de verschillende landen van de Europese Gemeenschappen als moederschapsverlof vastgesteld?
- Wordt dit verlof betaald en tegen welk tarief?
- Welke faciliteiten worden eventueel aan de ouders toegekend om hun kinderen in crèches onder te brengen?
- Bestaat er in bepaalde gevallen een interventie — financieel of in natura — die door de betrokken regering en/of de privé-sector wordt gefinancierd?

**Antwoord van mevrouw Papandreou
namens de Commissie**
(11 september 1990)

De Commissie zendt het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement rechtstreeks de gevraagde gegevens.
